

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^αΥ ΣΕΛ.

Γεγονότα και σχολία

«Πατέρων θείων σήμερα την μνήμην εορτάζοντες»

Η Ζ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ από του Πάσχα είναι αφιερωμένη στους αγίους 318 θεοφόρους Πατέρες τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οικουμενικῆς Συνόδου. Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ὁρίσε νά εορτάζεται ἡ σύναξί τους κατά τήν χαρμόσυνη πασχάλια περίοδο, τήν προηγούμενη ἀπό τήν Πεντηκοστή, γιά νά δοθεῖ ἡ ἀρμόδουσα λαμπρότητα στόν ἑορτασμό τῆς. Οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι οἱ γνήσιοι ἐκφραστές καί φορεῖς τῆς σωζούσας ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι κατόρθωσαν οἱ ἴδιοι νά υπερβοῦν τὸ ἐγὼ τους καί νά ἀποβάλουν κάθε ἴχνος ὑποκειμενικότητας, σέ ἀντίθεση μὲ ὃ,τι ἔκαναν οἱ αἰρεσιάρχες. Ἡ θεολογία δὲν ἦταν γι’ αὐτοὺς ἓνα νοσηριακὸ «κατόρθωμα» καί σύμπτυγμα, ἀλλὰ ζωντανὴ ἐμπειρία, προῖον ὀντολογικῆς συμμετοχῆς τους στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν συγκρινόμυνονταν στὶς Συνόδους νά καταπλῆξουν μὲ τῆς θεολογικῆς καί φιλο-

σοφικῆς τους γνώσεις, ἀλλὰ νά ἐκφράσουν, ὁ καθένας, τὴν ἐμπειρικὴ βίωσι τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν τοπικὴ τους Ἐκκλησία. Ἡ συμβολὴ τους στὶς Συνόδους ἦταν ἡ προσωπικὴ τους μαρτυρία γιά τὴν ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ὡς καρπὸς προσευχῆς καί ἀσκήσεως, μὲ στόχο τὴν κατὰ χάριν θέωσίν τους. Γι’ αὐτὸ καί οἱ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπῆρξαν ἀνιες καί οἱ ἀποφάσεις τους ἔχουν αἰώνια ἰσχὺ. Συγκρινόντας τοὺς ἁγίους καί θεοφόρους Πατέρες μὲ τοὺς σημερινούς ἐπίσκοπους, οἱ ὁποῖοι ἐπιλέχθηκαν μὲ κοσμικὰ κριτήρια, γιά νά παραστήσουν τὶς «μαριονέτες» στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ καί τὸν προσυπογράφουν προκαθορισμένα κείμενα, θλιβόμαστε καί ἀνησυχούμε, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ὄντως ἁγία! Εἶθε νὰ διαμεισθοῦν οἱ φόβοι μας!

Ἀπίστευτοι μαγικαὶ τελετουργίαι εἰς τὴν Ταυλάνδην!

Ο ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ καὶ ἡ μαγεία εἶναι σήμερα ἡ κυρίαρχη ἀπνευματικότητα τοῦ κόσμου. Πρόκειται γιά δαιμονική «πνευματικότητα» τῆς «Νέας Εποχῆς», ἡ ὁποία μᾶς ἐρχεται ἀπὸ τῆς δαιμονοθρησκείας τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας. Μία νέα δεισιδαιμονία – μαγεία κάνει θρασύτη στὴν Ταυλάνδη καί τείνει νά πάρει παγκόσμιες διαστάσεις, ἡ «κρούκλα πού φέρνει γούρι». «Τοῖα ἦταν ἡ ἐθνικὴ χορδὴ πού ἀνίγει αὐτὴ ἡ παιδαριώδης μόδα; Μία θαμνελὴ στους αἰώνες μαγεία, μορφή νεκρομαντείας· πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ βουδισμοῦ οἱ ταύλανδῆες μάγισσες ἐπαίρναν τὰ ἐμβρύα πού τύχαιναν ἀνὰ πεδῖνον πρὶν ἀπὸ τὴ γέννα, τὰ σιγῶμιναν σὰν “πατάκι Πεκίνου” καί ἐπέπαι τὰ ἐπιγρούσωναν. Ὑπὸ τὴν κατὰλληλὴ ἐπὶκλητὴν θαύμα, τὸ μυσμοπιστικὸ ἐμβρυο υποτίθεται ὅτι ἐνοστεριζόταν τὸ πνεῦμα τοῦ καί τὸ ἔθετε ἐφεξῆς στὴν ὑπέρβια ὁπιοῦ τοῦ ἀποκότους. Στὴν τωρινὴ τους ἐκδοχὴ οἱ κούκλες δὲν προέρχονται βαβαίως ἀπὸ ἐμβρύου – ἀνὰ καί κατὰ καιροὺς ἔχουν συλληφθεῖ διάφοροι πού σκότωσαν ἐγκύους γιὰ κατὰ τεοιο – καί τὴ δαιμονικὴ ἐμφύσηση γίνε-ται ἀπλᾶ μὲ μία βουδιστικὴ προσευχὴ γιὰ καλυψύτα. Δὲν παύει πάντως νὰ εἶναι μία ἀκούσι μολὴν πολινδρόμησι τῆς μαγείας, τὴ δεισιδαιμονία τὴν τὴν παραποσίση τῆς θρησκείας. Μία ἀκόμη ἀναζήτηση ἄλλης πραγματικότητας στὴν αὐτὴ τοῦ 21οῦ αἰῶνα» (Ιστ. Τὸ Βήμα) Αὐτὰ εἶναι τὰ σκοτεινὰ ἐργα τοῦ διαβόλου. Μὲ καὶ τέτοια τεχνάσματα κρατᾶ δέσμια τὰ τραγικὰ θύματα τοῦ. Τι κι ἐν βρισκόμαστε στὸν 21ο αἰῶνα, ὁ μεσαιῶνας συνεχίζει νὰ «ζεῖ»! Ἄ, καὶ νὰ μὴ ξεχνιόμαστε: Οἱ βουδιστές, πού «εὐλογοῦν» τὶς «τυχερές κούκλες» εἶναι ὁμοτράπεζοι καί συχνὰ συμπεριφέρονται μαζὶ τους οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές (βλέπε Ἀσιζή, Γροιλανδία, κ.λπ.)!

Ὁ κ. Φραγκίσκος ταυτίζει τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὸν Ἑβραϊσμόν!

Ὁ «ΑΛΛΟΗΤΟΣ» καί «ὑπερεπισκοπὸς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» ἔχει ξεφυρεῖ ἐντελῶς! Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι «σκραπας» ἀπὸ Θεολογία καί τὸ μόνο πού ἔξερει εἶναι νὰ λέει «κοτσάνες» κάθε φορά πού ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ «κατὰ καθέδρας ὡς ἀλάθθους», ὅπως ὀρίζει ἡ «δογματικὴ» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας»! Πρόσφατα ἐπισκέφθηκε τὴν Συναγωγὴ τῆς Ρώμης καί ἀκούσε τί δὴλῳσε ὁ ἀδεσφόρος στοὺς Ἑβραῖους: «Εἰστε, σὲ ὃ,τι ἀφορᾷ τὴν πίστι, τὰ μεγαλῦτερα ἀδελφία μας» καί «Ὅλοι μας ἀνήκουσε σὲ μία καὶ μόνον οἰκονέχεια, τὴν οἰκονέχεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς συνοδεύει καὶ μᾶς προστατεύει, ὡς λαὸ τοῦ» (Ιστ. Ρωφιαί!) Γιὰ τὸν κ. Φραγκίσκο μὲ τοὺς Ἑβραίους, «τὰ μεγαλῦτερα ἀδελφία μας», ἔχουμε τὴν ἰδια πίστι! Ἀλλὰ δὲν ἐξήγησε ὁ «ἀλάθθους», ἀφοῦ ἔχουμε τὴν ἰδια πίστι μὲ τοὺς Ἑβραῖους, ἀφοῦ οὐδεὶς ὁ ἐβραϊσμός, γιὰτὶ ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμου; Αἰοῦ! «ἀνήκουσε σὲ μία καὶ μόνον οἰκονέχεια, τὴν οἰκονέχεια τοῦ Θεοῦ, τὶ μᾶς χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἐξευριστὸ «γένος ἐκλεκτὸν, βασιλεῖον ἱερατεύμα, ἔθνος ἄγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν» (Ἀ Πέρ.2,9), καὶ τὸν ἀπόστολο Πέτρο; Αὐτὰ τὰ «πρελλὰ» τοῦ «ἀλάθθους» ἐρχονται νὰ «δέσουν» μὲ τὴν πρόσφατὴ ἐγκύκλιό του, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία θεωρεῖται ἀπαράδεκτη κάθε ἱεραποστολὴ ἀπὸς Ἑβραίους, καθ’ ὅτι ὁ ἐβραϊσμός οὐδεὶς τὸ ἴδιο μὲ τὴν Ἐκκλησίαν! Σὲ αὐτὸν τὸν ἀδεολόγητο καί καταφρονητὴ τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας, θέλουν νὰ μᾶς ὑποτάξουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές!

Ἐπικείμεται «ἀγιοποίησης» τῆς ἀμφιλεγομένης «μητέρας Τερέζας»!

Ἡ «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ἀγιοποίησης» στὴν «καθολικὴ ἐκκλησία» καλὰ κρατεῖ! Ὑστερα ἀπὸ τὴν «ἀγιοποίηση» τοῦ ἐρωτύλου «μακαρίτη» πάπα Ἰωάννη – Παύλου 2ου , τοῦ ὁποῖου ἀποκαλύφθηκε ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία μὲ μία παντρεμένη, ἦρθε ἡ σειρά τῆς ἀμφιλεγόμενης Μητέρας Τερέζας, ἡ ὁποία θὰ «ἀγιοποιηθῇ» ἀπὸ τὸν «ἀλάθθου» τὸν ἐρχόμενο Σεπτέμβριο, βασιζόμενος σὲ ἓνα ἀμφιβολία ἐγκυρότητα καί γνησιότητα «θαύμα» τῆς «μακαρίτισσας»! Λεῖτε τὴν εἰδηση: «Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ὑπέ-

«Στήνουν» ναοὺς τοῦ Βάαλ εἰς ὅλον τὸν κόσμον!

Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τοῦ σὺγχρονου ἀποστατήμένου ἀνθρώπου, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς διάφορους δαιμονικούς «θεοὺς», οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκτεπρόδεκτοι! Ἀποδείξει ἂν σκυπόουν νὰ στήσουν ἀψίδες τοῦ Βάαλ σὲ ὅλο τὸν κόσμο! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Μετὰ τῆς ἀνυπολόγιστες καί τεράστιες καταστροφῆς τῶν ἀρχαιοσῶπων στὴν Παλμύρα τῆς Συρίας, ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες τοῦ ISIS, ὡς μῖα ὑποτιμημένη πράξη περιφρόνησης ἐνάντια στὴν καταστροφή τῆς ἀψίδας τοῦ Ναοῦ τοῦ Βάαλ, τὸ Ἰνστιτοῦτο Ψηφιακῆς Ἀρχαιολογίας, τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ, καί ἡ UNESCO ἀνεγείρουν ἀψίδες, ὡςὺς 43 ποδῶν καί πλάτους 23 ποδῶν τοῦ Ναοῦ τοῦ Βάαλ, στὴν Times Square τῆς Νέας Ὑόρκης καί τὴν πλατεῖα Trafalgar τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἡμερομηνία τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀψίδων πᾶστει κατευθεῖαν πᾶνws στὸν ἑορτασμό τοῦ σημαντικοῦ πανανιστικοῦ ἐορτασμοῦ Beltane, στὴν ἐπέτειο τῆς σφαγῆς τῆς σέκτας τῶν Δαυιδιανῶν (The Branch Davidians) στὸ WACO πού ἐλαβε χώρα ἀπὸ 28/2/1993-19/4 1993 καί τὴ βομβιστικὴ ἐπίθεση στὴν Οκλαχώρα Σπι στὶς 19 Ἀπριλίου 1995. Αὐτὲς ὅμως δὲν εἶναι οἱ μόνες ἀψίδες πού θὰ τοποθετηθῶν. Τὸ Ἰνστιτοῦτο Ψηφιακῆς Ἀρχαιολογίας σχεδιάζει νὰ τοποθετήσῃ 1000 τέτοιες ἀψίδες σὲ πᾶλες σὲ ὅλον τὸν κόσμο. [...] Μὴ ὑποτίπη φαίνεται αὐτὴ ἡ ὕψωση αὐτῶν τῶν πυλῶν παγκοσμῶς. Κάτι τέτοιο παραπῆμει ἀκόμα καί σὲ ἀνοιγμα πυλῶν. Θὰ μπορούσαν νὰ χρησιμοποιεῖον αὐτὲς οἱ ἀψίδες, ὡς πύλες ὑποδοχῆς μῆς δαιμονικῆς θεότητας» (Ιστ. Prisoner-net.gr). Δὲν εἶναι ἀπλᾶ ὑποπλο, ἀλλὰ καλὰ οργανωμένο σχέδιο νὰ προωθηθεῖ ὁ δαιμονοθεὸς Βάαλ ὡς ὁ νέος «θεὸς» τους, ὁ ὁποῖος τοὺς τρώει καὶ καλλίτερα ἀπὸ τὸν Χριστὸ!

σήμερα τὸ Βατικανό. [...] Ἡ ἡμέρα τῆς ἀνακήρυξῆς τῆς σὲ ἁγία θὰ πρέπει νὰ ἐπικυρωθεῖ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιο, ἀλλὰ ἡ ἡμερομηνία τῆς Κυριακῆς 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 2016 δειχνε νὰ εἶναι σχεδὸν βέβαιη: τὸ πρόγραμμά γιὰ τὸ Ἰωβηλαῖο τῆς Εὐσιπληγχνίας πού ἀνακοινώθηκε πρὶν ἀπὸ ἑβδόμαδες προβλέπει ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ εἶναι αφιερωμένη στὴν Μητέρα Τερέζα στὴ Ρώμη, σύμφωνα μὲ τὸ Ἀθηναικὸ Πρακτοεῖον» (Ιστ. Τρωκικό2). Ἀλλὰ ὑπάρχουν καί οἱ μαρτυρίες, σύμφωνα μὲ τῆς ὁποῖες ἡ τοψηφία «ἁγία» δὲν ἦταν καί τό-σο ἁγία, καθ’ ὅτι ἡ ἰδια εἶχε δὴλῳσει ὅτι ἦταν ...ἀθεή! Ἡ ἰδια βαρύνεται μὲ κατηγορίες οικονομικῆς ἐκμετάλ-λευσης καί περιπτώσεις βαναυσότητας σὲ ἀνθρώπους πού ὑποπιθε-τὰ ὑπὸν ὑπηρετοῦσε. Αὐτὰ βεβαίως εἶναι «ψιλὰ γράμματα» γιὰ τὸν «ἀλάθθου», ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀρχὴ τὸ «ὁ σκοπὸς ἀνιγίνει τὰ μέσα»!

Πρῶνν μουσουλμάνα ξεσκεπάζει τὸ πραγματικὸν πρόσωπον τοῦ Ἰσλάμ!

Ο,ΤΙ ΔΕΝ τολοῦν νὰ ποῦν οἱ δικοὶ μας κληρικοί καί προφῶρες γιά τὴν πραγματικὴ φύση τοῦ Ἰσλάμ, τὸ εἶπε μία ἥρωικὴ Σομαλῆ, ἡ ὁποία τὸ ἀπέρριψε, ἀμνηστώνας τῆς ἀπειλῆς γιά θανάτωσή τῆς, ὅπως προβλέπει τὸ Κοράνιο, σὲ περιπτώσεις ἀρνήσεως αὐτῆς τῆς θρησκείας. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «τὴν ἡμέρα πού στὴν Ἑλλάδα φεύγει ὁ Σαυρὸς, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχληθοῦν οἱ μουσουλμάνοι, μία θαρραλέα Σομαλῆ, πρῶνν μουσουλμάνα, ἀπέρριψε τὸ Ἰσλάμ ἐνῶς διάβαιρε τὸ Κοράνι καί τὴν βιογραφία τοῦ Μωῦ-μεθ. “ Ὁ Ἀλλὰχ εἶναι “θεὸς” πού μισεῖ καί τὸ Ἰσλάμ δὲν εἶναι θρησκεία εἰρήνης», δὴλώνει ὑπὸσπαστὴ τὴν κίερα. Τὸ Ἰσλάμ εἶναι σαδιστικό, μανδάρνωπο καί φαλκιστικό προτρέποντας τοὺς μουσουλμά-

νους νὰ σκοτώσουν τοὺς “ἀπί-στους” σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ γεμάτα ἀγάπὴ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε “ὅποῖος θέλει” μὲ ἀκολουθεῖ!” Ἡ Ἀγάτὴ τοῦ Χριστοῦ ἀνῆγε τὴν νε-αρχὴ Σομαλῆ, ἡ ὁποία τελικὰ ἐγινε χριστιανή! Ἡ ἀντίδραση τοῦ συνη-δικοῦ κράτους ἐπέναντί τῆς ἦταν ἀποτροπιαστική! Ἀντὶ νὰ ἐνισχυ-σουν τὸν ἀγῶνα τῆς, γιὰ νὰ ξεσκε-παστεῖ ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ θρησκεία σὲ τὸ μῖσους, τὴν ἀποκάλεσαν ρασι-στρια καί ἰσλαμοφοβική. Ἡ Σομαλῆ κατῆγγειλε μάλιστα πῶς στὴν Σουηδία ἐμαθε τί εἶναι πραγματικά τὸ Κοράνι, καθὼς ἐκεῖ πραγματοποιεῖνται φοβερά κηρύγματα μί-σους!» (Ιστ. Τρικλοποδιό!) Εὐγε στὴν ἥρωικὴ αὐτὴ γυναίκα!

Ἡ ὁργανωμένη σατανικὴ ἐπίθεσις εἰς τὴν ψυχὴν μας

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἓνα ἐξαιρετικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγο τοῦ Ἀββᾶ Κασσιανού, ὁ ὁποῖος μᾶς πληροφορεῖ γιά τὴν πολὺ καλὰ ὁργανω-μένη ἐπίθεση τῶν δαιμονῶν στὴν ψυχὴ μας: «Πρέπει νὰ ἐξομώμε ὅτι κάθε δαίμονας ἀσχολεῖται μὲ κά-ποιο συγκεκριμένο πάθος, πού φροντίζει πρῶτα νὰ τὸ σπέρνει στὴν καρδία τοῦ ἀνθρώπου καί μετὰ νὰ τὸ καλλιεργῇ. Μερικοὶ δαί-μονες ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πάθη τῆς ἀκολασίας, ἐνῶ ἄλλοι μὲ τὸ πάθος τῆς βλασφημίας. Ἄλλοι ξεσηκών-νουν τὴν ὀργὴ καὶ τὸν θυμὸ. Ἄλλοι βυθίζουν τὸν ἀνθρώπο στὴ λύπη καί ἄλλοι τοὺς προκαλοῦν κενοδοξία καί υπερφάνεια. Ὁ καθένας τους πασχίζει νὰ αἰχμαλωτίσει τὴν καρ-διά τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ πάθος πού ἱκανοποιεῖ αὐτὸν τὸν ἴδιο. Ὡστόσο, δὲν γίνουον ὅλοι ταυτο-χρόνα τὰ δηλητηριώδη τους, ἀλλὰ ἐνας-ἐνας ἐξευριστὰ καὶ ἀνάλογα μὲ τὸ πόσο, πού καί πῶς θὰ τοὺς τὸ ἐπιτρέψουν οἱ διαθέσεις καί ἡ ἀμυνα τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν συμβαί-νει, γιὰ παραδειγμα, ἐνας ἀνθρω-πὸς νὰ παρακινεῖται σὲ ἀνόητα καὶ αἰσιχρὰ γέλια, ἐνῶ ταυτοχρόνα νὰ βυθίζεται καί νὰ καταρῶνεται ἀπὸ τὴ λύπη. Επομένως, ὑπάρχει κά-ποια συνεργασία μεταξὺ τῶν δαι-μόνων, ἄν καί, ὡς ἀκατάστατοι καί ἀσύνετοι πού εἶναι, δὲν μπορούν νὰ τηρήσουν ἀνεμάτω τους πει-θαρχία καί τάξη» (Ιστ. Πεμπτυο-σία). Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, νὰ μὴ ξεχνούμε ποτέ πῶς ὁ διάβολος ὀνομάζεται πονη-ρὸς, δηλαδή καταπνησμένος ἀπὸ τὴν πολὺ ἐργασία, γιὰ νὰ μὲς παρ-ασύρει στὴν ἀμαρτία! Οἱ δαίμονες τῶν διαφορῶν παθῶν εἶναι ἀκούη-τοι καί ὡς ἐκ τούτου ἀπαιτεῖται διαρκὴ ἐγρήγορηση καί ἀγώνιας γιὰ νὰ μὴ πέσουμε στὶς καλοστημένες παγίδες τους!

Ὅρθόδοξος ὁμολογιακὸς λόγος ἡρωϊκοῦ κληρικοῦ

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ὁμολογητῆς κληρικούς μας εἶναι καί ὁ π. Νικόλαος Μανώλης, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ ὁποῖος δίνει μάχες γιὰ τὴν πρόστασι τῆς Ὅρθοδο-ξίας ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκου-μενισμοῦ. Παραθέτουμε ἓνα ἀπό-σπασμα ἀπὸ ὁμλία του: «Μία εἶναι ἡ ἀλήθεια· μία εἶναι ἡ Πίστι· Ὁ Ὅρθοδοξή. Ὁ Διάβολος θέλει νὰ πλανήει τὸν κόσμο ὅλο. Δυσ-τυχῶς, ἔχει παρασύρει στὴν κλῶσι-α τὸς τοὺς Οἰκουμενιστές, τοὺς ἔχει δειμένους χειροπτοδάρ, ἔχουν πια-στεῖ στὴν πᾶνδια καί προσπαθεῖ τώρα μὲ αὐτοὺς ὡς δολώματα, νὰ παρασύρει ὅλους τοὺς Χριστι-ανούς... Ὁ Διάβολος βρῆκε τὸν τρό-πο μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ νὰ πᾶρει τοὺς ἀνθρώπους στὴν Κόλαση. Θὰ ἀντισταθοῦμε. Θὰ σπληνώμεθα τὰ πόδια μας μὲ πείσμα -ἐδῶ χρειάζε-ται τὸ ἱερὸ πείσμα- κι ἄς μᾶς πούνε ἐγνωστές... Νὰ μὴ παρասυρθεῖμε ἀπὸ τὴν φωνὴ τῶν σερήνων τῆς Ν. Εποχῆς καί τῶν Οἰκουμενιστῶν. Δὲν θὰ χαθούμε ἐν εἰμαστέ ἐνέμε-νοι, κι ἐν εἰμαστε ὑπόκοοι στὰ λό-για τῶν Πατέρων. Σᾶς ἐμαθα ἐφέ-τω νὰ ἀνοίγετε τὸν Συναξαριστή, Ὁ,τι σᾶς λέγουον ἐξῶ ἀπὸ τὰ βίω-ματα τῶν Πατέρων· ὃ,τι δὲν ὑπάρ-χει στὴν Παράδοξ τῆς Ἐκκλησίας μας, μὴ τὸ δεχθεῖτε. Θὰ δεχόμεστε μόνο τὰ λόγια τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μπορεῖ στὸ μέλλον νὰ μὴ ἔχουμε ἱερεῖς Ὅρθοδόξους νὰ μᾶς διδά-ξουν. Μπορεῖ νὰ καταφέρουν καί νὰ μᾶς κλείσουν τὸ στόμα τῶν ἱερέ-ων. Βὰ φωνάζουν, ὅμως, τὰ γονί-δια πού ἔχετε μέσα σας· νὰ διαλα-λοῦν καί νὰ ἀντιπλοῦν τὸν ὀρθό-δοξο λόγο». Ὅντως φοβερὸς ὁ ἐπισημάνοντας τὸ π. Νικόλαος Μα-νώλης! Ἄς εὐχηθοῦμε ὁ Θεὸς νὰ τὸν στηρίξει καί νὰ ἐνδυναμώσει τὸ ὁμολογιακὸ πού φρονίμα!

ὉΘΕΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΑΓΙΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΝΗ

ΣΤΙΣ 10 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης. Ἡ ἁγία Ἀντωνίνη ἦταν χρι-στιανὴ καὶ ρώσε μὲ σεμνότητα καὶ ἀσκήση. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ συνε-λήφθηκε ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως καὶ ἐπειδὴ δὲν πείσθηκε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ προσ-κυνήσῃ τοὺς δαίμονες ὀδηγήθηκε σὲ ἓνα πορνοστάσιο, στὸ ὁποῖο παρέμεινε γιά τρεῖς ἡμέρες νησι-κῇ. Τὴν τρίτῃ νύκτα φῶς οὐράνιο κάλυψε τὸν τόπο ἐκεῖνο καί δυνα-τὴ βροντὴ τὸν ἔσειε καὶ ἀφοῦ οἱ πόρτες τοῦ τόπου ἐκείνου ἀνοι-ξαν, μία οὐράνια φωνὴ τὴν πρό-σταξε νὰ φάῃ ψωμί. Ἡ ἁγία Ἀντι-νίνη, ἀφοῦ ἐνδυναμώθηκε μὲ τὴν τροφὴ παρουσιάσθηκε καὶ πάλι στὸν ἡγεμόνα καὶ ἀφοῦ δὲν πεί-σθηκε νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδωλα

κτυπήθηκε βάνουσα καὶ ξανά ὀδηγήθηκε στὸ πορνοστάσιο. Βρισκόμενη ἐκεῖ παρουσιάσθηκε ὁ μάρτυς Ἀλεξάνδρος, μετὰ ἀπὸ θεῖα ἀποκάλυψη, ὁ ὁποῖος ἦταν νέος τῆς ἡλικίας, ὅθεν ὅτι πῆγε μὲ πονηρὸ σκοπὸ καὶ ἀφοῦ ἐλευ-θέρωσε κρυφὰ τὴν ἁγία, σκεπά-ζοντας τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὴν χλαμίδα του, παρέμεινε ὁ ἴδιος στὴν θέση τῆς. Ὅταν ἀποκαλύ-φθηκε ἡ πράξη του ὀδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα καί τὸν ἐδεῖσαν ἀπάνθρωπα, κατόπιν, ἀφοῦ συν-ελήφθηκαν καὶ ἡ ἁγία ἔκομαν καὶ τὸν δύο τὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ σώ-ματός τους. Ἐπειτα τοὺς ἐρίξαν σὲ ἓνα λάκκο μὲ φωτιά, ἀφοῦ τοὺς εἶχαν ἀλείψει μὲ πίσσα καὶ ἔτσι ἐλαβαν καὶ δύο τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καὶ ἀξιώθηκαν καὶ τῆς οὐρανίας μακαριότητος.

«Ἡ ὄντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματικὴ παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ κτιστοῦ εἶναι ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού συντελεῖται πρῶτα στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διότι τὸ Πνεῦμα ἀνίστα τὸν Χριστὸ, καὶ ἐν συνεχείᾳ περνᾷ στους ἀνθρώπους πάλι ὡς δωρεὰ καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ὡς τὸ καθολικὸ αὐτὸ ὄν, στὸ ὁποῖο ὑπερβάνονται τὰ ὅρια τοῦ κτιστοῦ, αὐτὸς ὁ Χριστὸς μεταδίδει ἡ πραγματοποιεῖ τὴν ὑπέρβαση τῶν ὁρίων τοῦ κτιστοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ὅχι σὰν ἄτομο Χριστὸς ἀλλὰ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δίνοντας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἐτοῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κάνει τὸν Χριστὸ{{}} Χριστὸ. Τὸν ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ κτιστοῦ μὲ τὴν Ἀνάστα-ση ἀλλὰ καὶ συγχρόνως Τὸν κάνει πηγὴ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, οὕτως ὥστε ὁλόκληρὴ ἡ ἀνθρωπότητα ν’ ἀποκτήσι τῆς δυνατό-τητες πού ἔχουν πραγματοποιηθεῖ στὸ πρόσωπο τοῦ Χρι-στοῦ. Ἐτοῖ ἡ Χριστολογία δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού παίρνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ πού δίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦ-μα. Αὐτὸ ὀδηγεῖ τελικὰ στὴν σημασία τῆς Ἐκκλησιο-λογίας⁷⁹.

Ἡ διδασκαλία τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ δι’ Αὐτοῦ θὰ ἀνασπῇ τὸν αὐτὸ Του μὲ τὴν θεοπάτη Του (βλ. β΄, 18-22) ἐξοβελίζεται, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς, κατὰ τὸν Π.Ι., ἀνα-σπαιται μὲ τὸ ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Φαίνεται καθαρὰ ὅτι ὁ Π.Ι. ἐρμηνεύει τὴν Χριστολογία μέσα ἀπὸ τὴν σχέση «ἐλεύθερος προσώπων»:

«Εἶναι λοιπὸν ἄλλῃ ἡ Χριστολογία μᾶ κίνησι ἀπὸ τὸν Πάτερα πρὸς τὸν Πάτερα μὲ παρουσία καὶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μόνιμη καὶ διαρκή. Εἶναι μία ὑπόθεση ἐλευθέρων προσώπων καὶ ὄχι φύσεων, πού διενεργοῦν θάυματα μὲ τὰ νὰ συναντῶνται κατὰ τρόπο μηχανικός»⁸⁰.

Ἡ κατὰ φύση «συνάντησι – σχέση» γίνεται «κατὰ τρόπο μηχανικός», δηλαδή ἐξαναγκαστικός, ἐνῶ ἡ ἐνότητι τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι «ὑπόθεση ἐλευθέρων προ-σωπών»! Σὲ ἄλλοι αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ Π.Ι. εἶναι ἡ φύση πού συνδέεται μὲ τὴν ἀνγκαιότιττα, ἐνῶ τὸ πρόσωπο συνδέεται μὲ τὴν ἐλευθερία!

Εἶναι φανερόν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ διδασκαλία τοῦ Π.Ι. εἶναι ξεστὴ πρὸς τὴν πατερικὴ παράδοξ, ἡ ὁποία διδάσκει ὅτι τὰ πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουν κοινὴν φύσεων καὶ ἐνέργειες, ὅτι ἡ φύση δὲν συνδέεται μὲ τὴν ἀνγκα-ιότητα καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ θέλημα εἶναι γνωρίσματα τῆς φύσεως καὶ ὄχι τῶν προσώπων. Ἐνα εἶναι τὸ θέλημα τῶν προσώπων.

Ἐκτον. Ὁ Π.Ι. κάνει λόγο γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ Πατρός, γιὰ τὸ ὅτι ἡ Τριδικὴ ζωὴ «συντελεῖται ἐν ἐλευθερίᾳ», καθὼς ἐπίσης δι’ αὐτὸ ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός εἶναι αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ἡ τριδικὴ ὑπόστασι τοῦ Θεοῦ, ὑποστασιοῦνται ἡ οὐσία σὲ τριδικὸ Θεὸν». Φαίνε-ται ὅτι γίνεται μὴ προτεραιοῖτητα στὸ «ἐλεύθερο θέλημα τοῦ Πατρός», ἐναντὶ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ καὶ ἐναντὶ τῶν ἄλλων Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος πού συνιστᾶ τὸν περσοναλισμό.

Ὅμως, τὸ θέλημα τοῦ Πατρός δὲν χωρίζεται

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Αί νέαι περιπέτειαι του μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Γράφει **ὁ Δρ Λέων Μπράνγκ**, Κοσμήτωρ τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Τοὺς τελευταίους μῆνες ὑπάρχει μία ἐντονὴ κινητικότητα γύρω ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἰδιαιτέρη βαρύτητα ἔχουν:

α) ἡ μείωση τῶν ὠρῶν διδασκαλίας τοῦ μαθήματος στὴν Ε΄ καὶ ΣΤ΄ Δημοτικὸ ἀπὸ 2 σὲ 1 ὥρα, ἡ ὁποία ἐγινε μὲ τὴν Ὑπουργικὴ ἀπόφαση γιὰ τὸ ὁλοήμερο Δημοτικὸ Σχολεῖο ποὺ παρουσιάστηκε ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας κ. Νικόλαο Φίλη τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ, 26 Ἀπριλίου 2016, καί

β) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες (Δημοτικὸ, Γυμνάσιον καὶ Λύκειο), σὲ πολυθρησκευτικὰ μαθήματα (παράλληλῃ διδασκαλίᾳ ἑξὶ διαφορετικῶν θρησκείων καὶ τριῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν μὲ ἰδιαιτέρη βαρύτητα στῇ θρησκείᾳ τοῦ τόπου) ποὺ δρομο-λογεῖται γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους.

Ὁ διδάσκων ποὺ εἶχε προαναγγελεῖ ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας τῆς 29/09/2015, μετὰ ἀπὸ τὴ συνάντησή του μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμο – εἶχε δηλώσει τότε ὁ κ. Φίλης: «Δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξουν μονομερεῖς ἐνέργειες στὸ θέμα τῶν Θρησκευτικῶν» – δὲν ἐγινε ποτέ. Ὁ δὲ «διδάσκων» ποὺ ὑποτίθεται διεξαγγέι το Ὑπουρ-

Μνήμη θανάτου

“Πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες” (Β΄ Κορινθ. 4,10).

Ἡ Εκκλησία μας συνιστᾷ νὰ ἐνθυμώμεθα τακτικὰ ὅτι εἴμεθα θνητοί.

Οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν ἐξοικειωθῇ μὲ τὸν θάνατον “καθ’ ἡμέραν ἀποθνήσκον” (Α΄ Κορινθ. 15,31). Εἶναι μεγάλῃ ἡ φρεσιλία ἀπὸ τὴν μνήμῃ τοῦ θανάτου. Ἀποφενύει τὴν ἀμαρτία. Δὲν προσκολλᾶσαι σὲ γῆινα καὶ ἐφήμερα. Ἐνισχύεσαι στὴν ἀπόκτηση ἀρετῶν. Ἀλλωστε, ὁ θάνατος γιὰ τὸν χριστιανὸ εἶναι μετάβαση “ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπὶ τὰ θυμειότερα”. Ἀπὸ τὰ βάσανα στὴν πραγματικὴ καὶ αἰώνια ζωῇ.

Τὴ ἐκήρυττε ὁ Κύριός μας: “Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωῇ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται (Ἰωάν. 11, 25) καὶ “πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα” (Ἰωάν. 11,26).

Πολλοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μεταχειρίζονταν διάφορα μέσα, γιὰ νὰ θυμούνται τὸν θάνατο.

• Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: “Ἐάν ἡ ἐλπίδα τῶν Χριστιανῶν περιτριγρῶνται στὴν παρουσίᾳ ζωῇ, εὐλόγηθαι δὲ νομίζονται τρεμερὸ τὸ νὰ διακεχυθῇ γρήγορα ἡ ψυχὴ ἀπ’ τὸ σῶμα. Εἰάν δὲ τὸ νὰ λυθῇ ἡ ψυχὴ ἀπ’ τὰ σωματικά αὐτὰ δεσμὰ εἶναι ἀρχὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς γιὰ τὸν ζῶντα κατὰ Θεόν, γιὰτὶ λυποῦμαστε “ὥς καὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα” (Α΄ Θεσ. 4,13). Δέξου λοιπὸν τὴν παρηγορίᾳ μου, γιὰ νὰ μὴ πέσῃς στὰ πᾶθι, ἀλλὰ νὰ δείξεις ὅτι εἶσαι ὑπεράνω αὐτῶν κὶ οἱ τὰ ἔχεις ξεπεράσει.

Νὰ θυμᾶσαι τὸν Κύριο καὶ νὰ ἐξῆς πάντοτε πρό τῶν ὀφθαλμῶν σου τὴν ἀπ’ τὸν κόσμῳ αὐτῶν ἔξοδο καὶ νὰ ρυθμίζῃς τὴ ζωὴ σου μὲ κατευθίνηση τὴν ἐνώπιον τοῦ μὴ ἐξαπατωμένου Κριτῇ ἀπολογίᾳ, ὥστε ἀπ’ τὰ ἀγαθὰ σου ἔργα ν’ ἀποκτήσῃς παρηγορίᾳ μυστοῖα στὸν μέλλοντα ν’ ἀποκαλύπτῃ τὰ κρυφὰ τῶν καρδιῶν σου κατὰ τὴν ἡμέρῃ τῆς ἐπισκευῆς Του.

• Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεῖμων (12 Νοεμβρίου) ἀκούσει νὰ λέγουν ὅτι σὲ κάποια χώρα εἶχαν τὴν ἐξῆς συνήθεια. Ὅποτε ψηφίζαν, γιὰ νὰ ἐκλέξουν βασιλεῖα, ἐφέρονταν μυστοῖα τὸ τέσσερις μὲ διαφορετικὸ χροῖμα λίδους, καὶ τοὺς ἔλεγαν νὰ διαλέξῃ ἀπὸ ποῖο λίθο ἐπιθυμοῦσε νὰ κτίσουν τὸν ταφὸ του. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαναν, γιὰ νὰ τοῦ ἀποθυμίουσιν ὅτι ἦταν φθαρτὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ.

Αὐτὴ ἡ συνήθεια ἄρεσε πολὺ στὸν Ὅσιον καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοῦ κτίσουν τὸ μνημεῖον τοῦ καὶ νὰ τοῦ τελειώσουν μερὶ τὸ θάνατό του. Νὰ πηγαίνῃ δὲ ἕνας ἄνθρωπος σὲ καθεὲ μεγάλῃ ἐορτῇ μυστοῖα σὲ ὅλο τὸν κλῆρον καὶ τοὺς ἐπίσκοπους καὶ νὰ τοὺς λέγῃ: “Δέσποτα, πρόσταξε νὰ τελειώσουν τὸν τάφο σου, διότι δὲν γνωρίζεις ποιά ὥρα ἔρχεται ὁ θάνατος”.

Αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Ὅσιος, γιὰ νὰ ἐνθυμῇται τὸν θάνατο, νὰ φοβᾶται τὴν μέλλουσα κρίσι καὶ νὰ τοῦ ἔχουν ὡς παράδειγμα οἱ ὑπόλοιποι.

• Ὁ Ἅγ. Εὐφραίμ ὁ Σύρος τὼνίζει: Ἀλλοίμονον! Πῶς δὲ ὑποφέρω τὴν γέννησαν τοῦ πυρὸς καὶ τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον; Ἀλλοίμονον! Πῶς δὲ ὑποφέρω τὸν τάρταρον καὶ τὰ αἰώνια βασανιστήρια, ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ, καὶ τὸν σκόλαρα ποὺ χύνει τὸ δηλητήριον καὶ ποτὲ δὲν πεθαίνει; Ἀλλοίμονον! Πῶς δὲ ὑποφέρω τὴν φροδερὰν ἀπειλήν τοῦ Ἀγγέλου ποὺ ἐπιβλέπουν τὰς τιμωρίας, διότι εἶναι φοβεροὶ καὶ σκληροκαρδοὶ; Πῶς δὲ γυθὴν νερόν εἰς τὴν κεφαλὴν μου καὶ πηγάς δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ καθῶσιν καὶ νὰ κλαῖω γυνίκα καὶ ἡμέραν, διὰ νὰ ἐξευμενίσω τὸν Θεόν, ποὺ τὸν παρῶργισα;

Ἀμαρτήσες, ψυχὴ μου, ἀμαρτήσες; Μετανόησε διότι αἱ ἡμέραι μας περνοῦν ὥσαν τὰς σκιάς. Ὀλίγον ἀκόμῃ καὶ δὴ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμῳ αὐτῶν. Πρόκειται νὰ περάσῃς φοβεροὺς τόπους; δὲν εἶναι δυνατόν, ψυχὴ μου, νὰ μὴ περάσῃς ἀπὸ τοὺς τόπους αὐτούς. Κατένας ἀπὸ τὸν κόσμῳ αὐτῶν δὲν δὲ συνοδεύσῃ, διὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ· οὔτε πατέρας οὔτε μητέρα οὔτε ἀδελφός οὔτε φίλος οὔτε κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μοναχὴ σου, ψυχὴ μου, μὲ τὰ ἔργα σου δὲ περῶσις ἐμπρός ἀπὸ τοὺς ἀρχόντας τοῦ σκότους. Ἐκεῖνοι οὔτε βασιλεῖα φοβούνται οὔτε δυνάστην ποὺ οὔτε μικρόν οὔτε μεγάλον σέβονται, ἐκτός ἀπὸ ἐκεῖνον, τὴν ἑξῆς θεοσεβοῦς καὶ ἔχει ἐνδοθῇ, μὲ τὰς καλὰς τοῦ πράξεις, τὴν σκέπῃν τοῦ Θεοῦ· ὑποχωροῦν ἐμπρός ἀπὸ αὐτῶν, διότι τὸν φοβούνται καὶ τοὺ κάνουν τόσον νὰ περάσῃ. Διότι ἐμπρός ἀπὸ αὐτῶν δὲ πορευεῖται ἡ ἀρετὴ τοῦ καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ δὲ τοὺς περιφρονεῖ.

Κυρίε μου, ὅταν σκεφθῶ ἐκείνην τὴν ὥραν προσπίπτω ἐμπρός εἰς τὴν καλοσύνην Σου καὶ Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ παραδοθῶ εἰς αὐτούς, ποὺ μὲ ἀκούουν (τοὺς δαίμονας)· ἅς μὴ καυχηθῶν οἱ ἐχθροὶ Σου ἐναντίον τοῦ δούλου Σου, ἀγαθὲ Κύριε, μὲ τὰ τριζύκα τὰ δόντια τῶν καὶ νὰ φροδερῶν τὴν ἀμαρτωλὴν μου ψυχὴν. Ἄς μὴ εἰπουν: ἔπεσε εἰς τὰ χέρια μας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύναται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἡ ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίους Ὁρθόδοξος Ἐνώσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 1201101290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

• Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἐξῆς κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐξοδα ἐκδόσεώς του στηρίζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσὴν καὶ διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ἐφημερίδας («Ὁρθόδοξῃ Ἀλήθεια» 13/4/2016), ἀπὸ καθεὲ ἐπιτροπῇ τοῦ συμμετέχοντος καὶ ἀφορᾷ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, καθὼς καὶ τοῦ ἐτέρου παράγοντα τοῦ Ὑπουργείου ποὺ ἀναφέρεται στὸ ἴδιο δημοσίευμα. Καὶ ἡ αἴτηση αὐτῇ τῆς ΠΕΘ, μερὶς σήμερα, δὲν ἔχει εἰσακουσθεῖ οὔτε κἀν ἔχει ἀπαντηθεῖ.

Ἐν τῷ μετὰ τὸ κ. Ὑπουργός, διαστρέφοντας προκλητικὰ τὸ Σύνταγμα, προβαίνει εἰς διαφορὰς ἐκπομπὲς σὲ παραπλανητικὰς δηλώσεις, (βλ. π.χ. «Στὸν ἐνικό» 9/5/16, «Καλημέρα Ἑλλάδα» 11/5/16, κ.λπ), τόσο σχετικὰ μὲ τὴν μείωση τῶν ὠρῶν διδασκαλίας ὅσο καὶ μὲ τὸν προωθούμενον πολυθρησκευτικὸν χαρακτῆρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. [Ἐστὶ π.χ. δὴλοῦσε: «**Δὲν λέει τὸ Σύνταγμα, πῶς ὥρεθ δὲ κάνουμε, εἶναι θέμα διαμόρφωσης τοῦ προγράμματος**, Καὶ ἐμεῖς σεβόμεστε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... δὲν περάζουμε δὲ Θρησκευτικὰ, ἀναμορφώνουμε συνολικὰ τὸ πρόγραμμά καὶ «**Ὅταν τὸ Σύνταγμα λέει θρησκευτικὸ, δὲν λέει ὀρθόδοξο. Τελεῖα. Τὸ Σύνταγμα λέει θρησκευτικὴ ἐνημέρωση, συνειδησι, μάστιχα, εὐτέρπερο θέμα. Ἐνημέρωση. Μόρφωση θρησκευτικῇ**».

Ὅ ἀπώρεις αὐτὸς τοῦ κ. Φίλη, ἂν δὲν φανερώωνται ἀπαράδεκτοι Ὑπουργικὴ ἀγνοία, τότε εἶναι προφανέστατα παραπλανητικὲς καὶ ψευδεῖς.

Γιὰ τὴν ὀρθὴ καὶ πλήρῃ ἐνημέρωση τῶν ἀναγνυστῶν τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» παραθετοῦμε στὴ συνέχεια, τὴν ἀπόλυτα σταθερὸ στὸ θέμα αὐτὸ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὁπῶς αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν 115/2012 πρόσφατῃ ἀκυρωτικῇ ὁμόφωνῃ ἀπόφασιν τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετερίου Χανίων, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀφορᾷ σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώθηκε στὶς σχετικὰ ἀποφάσεις τοῦ 2176/1998, 3358/1

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ἡ Ἑλλάς καί ποίας ἀλλαγὰς υπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

(20ον)

Ἡ ἀπώλεια τῆς Ἑθνικῆς Κυριαρχίας εἰς τὰς ἐπικοινωνίαν, εἰς τὰς μεταφοράς καί εἰς τὴν ἐνέργειαν

Ὁ 12ος (XII) Τίτλος τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μὲ τὸν τίτλο «Διευρωπαϊκὰ Δίκτυα» εἶναι ἡ κάλυψη καὶ τὸ πρόσχημα μίᾱς πολὺ ἐπικίνδυνης πολιτικῆς τακτικῆς, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση καὶ ἀποσκοπεῖ στὸν πλήρη ἐλεγχο τῆς ἐνέργειας, τῶν Τηλεπικοινωνιῶν καὶ τῶν Μεταφορῶν.

Στὸ ἀρθρο 129B ἀναφέρεται συγκεκριμένα:

«1. Προκειμένου, νὰ συντελεσῇ στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων ποὺ ἀναφέρονται στὰ ἀρθρα 7A καὶ 130A καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς πολῖτες τῆς Ἐνωσης, στοὺς οἰκονομικοὺς φορεῖς καθὼς καὶ στοὺς ὀργανισμοὺς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης καὶ περιφερειακῆς διοίκησης νὰ ἐπιωφελοῦνται πλήρως ἀπὸ τὴ δημιουργία ἐνὸς χώρου **χωρὶς ἑσωτερικὰ σύνορα**, ἡ Κοινότητα συμβάλλει στὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀνάπτυξη διευρωπαϊκῶν δικτύων ὁσὸν ἀφορᾶ τὰ ἔργα ὑποδομῆς στοὺς τομεῖς τῶν μεταφορῶν, τῶν τηλεπικοινωνιῶν καὶ τῆς ἐνέργειας.

2. Στὰ πλαίσια συστήματος ἀνοικτῶν καὶ ἀνταγωνιστικῶν ἀγορῶν, ἡ δράσις τῆς Κοινότητος ἀποσκοπεῖ στὴν προώθηση τῆς διασύνδεσης καὶ τῆς διαλειτουργικότητος τῶν ἐθνικῶν δικτύων καθὼς καὶ τῆς πρόσβασης στὰ δίκτυα αὐτά, καὶ **λαμβάνει, εἰδικότερα, ὑπόψη τὴν ἀνάγκη νὰ συνδεθῶν οἱ νησιωτικές, οἱ μεσόγειες καὶ οἱ περιφερειακές περιοχὲς μὲ τῖς κεντρικὲς περιοχὲς τῆς Κοινότητος**».

Προκειμένου νὰ ἐξασφαλισθῶν οἱ συνθήκες γιὰ τὴν ἐπιτεύξει τῶν παραπάνω στόχων ἀκολουθεῖ τὸ ἀρθρο 129Γ, **ποὺ δίνει στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση τὴν πλήρη ἐλευθερία–αὐσودσια καὶ καταστρατηγῆσι ἀκόμα καὶ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῶν Κρατῶν-μελῶν(!)**:

«1. Προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῶν οἱ στόχοι ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἀρθρο 129B, ἡ **Κοινότητα**:

- **καθορίζει ἓνα σύνολο προσανατολισμῶν ποὺ καλύπτουν τοὺς στόχους, τῆς προτεραιότητες καὶ τῖς γενικὲς γραμμὲς τῶν μελετωμένων δράσεων στὸν τομέα τῶν διευρωπαϊκῶν δικτύων**- στοὺς ἐν λόγω προσανατολισμοὺς προσδιορίζονται σχέδια κοινὸν ἐνδιαφερόντων,

- **ἐκτελεῖ κάθε δράση ποὺ ἀποδεικνύεται ἀναγκαία γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς διαλειτουργικότητος τῶν δικτύων**, ἰδίως στὸν τομεῖα τῆς ἐναρμόνισης τῶν τεχνικῶν προτύπων,

- **μπορεῖ νὰ ἐνισχύει τῖς χρηματοδοτικὲς προστάθειες τῶν κρατῶν μελῶν γιὰ σχέδια κοινῶν ἐνδιαφερόντων ποὺ χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὰ κράτῃ μέλη καὶ καθορίζονται στὰ πλαίσια τῶν προσανατολισμῶν ποὺ ἀναφέρει ἡ πρώτη περὶπτωση, ἰδίως μὲ τὴ βοήθεια μελετῶν σκοπιμότητος, **ἐγγυήσεων δανείων ἡ ἐπιδοτήσεων ἐπιτοκίου**. Ἡ Κοινότητα δύναται ἐπίσης νὰ συμμετέχει **στῇ χρηματοδότηση συγκεκριμένων σχεδίων στὸν τομεῖα τῆς ὑποδομῆς μεταφορῶν**, στὰ κράτῃ μέλη, μᾶσω τοῦ Ταμεῖου Συνσχῆς τὸ ὁποῖο θὰ ἰδρυθεῖ ἕως τῆς 31 Δεκεμβρίου 1993 τὸ ἀρόγροτο, σύμφωνα μὲ τῖς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 130Δ.**

Ἡ δράσις τῆς Κοινότητος λαμβάνει ὑπόψη τὴν ἐν δυνάμει οἰκονομικὴ βιωσιμότητα τῶν σχεδίων

2. Τὰ κράτῃ μέλη συντονίζων μεταξὺ τους, **σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ**, τῖς πολιτικὲς ποὺ ἀκολουθοῦν σὲ ἐθνικὸ ἐπίπεδο καὶ ποὺ ἐνδέχεται νὰ ἔχουν σημαντικὲς ἐπιπτώσεις στὴν ἐπιτεύξει τῶν στόχων τοῦ ἀρθροῦ 129B. Ἡ Ἐπιτροπὴ μπορεῖ νὰ ἀναλαμβάνει, σὲ στενὴ συνεργασία μὲ τὰ κράτῃ μέλη, **κάθε χρῆσιμῃ πρωτοβουλία** γιὰ τὴν προωθησιὴ τῶν συντονισμῶ αὐτῶν.

3. Ἡ Κοινότητα μπορεῖ νὰ ἀποφασίζει τὴν συνεργασίαν μὲ τρίτες χώρες γιὰ τὴν προώθηση σχεδίων κοινῶ ἐνδιαφερόντων καὶ τὴν ἐξασφάλιση τῆς διαλειτουργικότητος τῶν δικτύων».

Αὐτὸ τὸ ἐπιφανειακὰ ἀόριστο σημεῖο τῆς Συνθήκης ἐξελήχθηκε τελικὰ σὲ μεγάλο δυνάστη τῶν κρατῶν μελῶν. Ἰδιαίτερως στὰ ζητήματα τῆς Ἐνέργειας καὶ τῶν Τηλεπικοινωνιῶν ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἔχει θεοπιστὶς νόμους καὶ διατάξεις, ἔχει ὀρίσει πρότυπα καὶ ἔχει ἐπιβάλει διαδικασίες, ποὺ οὐσιαστικὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἔχει τὸν ἐλεγχο, ἀλλὰ καὶ

Κραυγὴ ἀπογνώσεως ἀπὸ ἓνα ὀρθόδοξον πιστὸν τῆς Γερμανίας

4ον.–Τελευταῖον

Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπανταχοῦ Κληρικοί καὶ μοναχοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, δὲν ἀνέχουμε ἄλλο αὐτὴν τὴν κατάσταση, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ταιριάζει στὸ ἀγαπητῶσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμο-νίᾳ ὁμολογησώμεν». Πάρτε ἐπιτέλους θέσι καὶ υπερασπιστεῖτε τὸν πιστὸ λαὸ ποὺ σὲ ἀποτίεστέθηκε ὁ Θεός. Ὅπως καὶ ἐμεῖς εἶπαί καὶ ἐσεῖς, ὅλοι θὰ δώσουμε λόγῳ μπροστὰ ἀπὸ τὸ φοβερὸ βῆμα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν θὰ μᾶς ρωτήσι γιὰ αὐτὰ τὰ πράγματα τί θὰ τοῖ ποῦμε; Δὲν φοβόμαστε τὴν κρίσι τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ; Δὲν φοβόμαστε νὰ μὲς βρεῖ, ὅπως ἀναφέρεται στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου οὐτε ψυχροὺς οὐτε θερμοὺς. Δὲν θέλουμε οὐτε σχίσματα οὐτε ἀνευώρησις τῆς ἱερουργίας τοῦ ἵδι ρόλου τοῦ ἐπισκόπου. Ὑπάγε ἀπὸ ἐμᾶς τέτοια ἀμαρτία καὶ ἔπαρσι. Θέλουμε ράσα ποὺ νὰ εὐωδιάζων Ὀρθοδοξία. Θέλουμε Κληρὸ στὸν ὁποῖο μὲ χαρὰ καὶ ἐμπιστοσύνη νὰ ἐξομολογούμεστε τὰ ἀμέτρητα ἀμαρτήματα μᾶς καὶ νὰ βρίσκουμε αὐτὸ ποὺ εἶναι στὴν πραγματικότητα ἡ Ἐκκλησία μας: Ὅχι κοινωνικὸς ὀργανισμὸς οὐτε οἰκολογικὸ συμφέλιτο, ἀλλὰ **Θεραπεῖα ψυχῆς καὶ σωτηρία γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μᾶσω τῆς μίᾱς Ἀληθείας τοῦτέστιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μᾶς**.

Ταπεινὰ καὶ γεμάτος πόνο εἰς παρακαλῶ, καδοκίμασε ἐπιτέλους αὐτὰ τὰ σκανδαλὰ ἐπὶ μόνο προφορικῶς ἀλλὰ μὲ ἔργα. Ἀναλογηθεῖτε, τί θὰ ἔκανε ὁ Χριστός μας, τί οἱ ἀποστόλοι, τί οἱ μάρτυρες, τί οἱ ὁμολογητῆς τῆς πίστεώς μας. Καδοκίμασε ἀν θέλετε ἐμένα ἀλλὰ σώστε τὴν γυναικα μου, ἡ ὁποία ἦταν καθολικὴ, βαπτισθεῖσα συνειδητὰ ὀρθόδοξη, καὶ πολυμεταίτα ἀπὸ τὴν ἐρώτησι, γιὰτὶ τὸ ἔκανα αὐτὸ, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε Ἐκκλησίης, ἀδελφία, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι θὰ σωθοῦμε. Σώψτε καὶ στήριξτε μὲ τὴν καταδικὴ ὧλων αὐτῶν τὰ παιδιὰ μου καὶ τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ τώρα ψάχνουν σίγουρο λιμνὴν σωτηρίας μὲ προβληματικὴ πυξίδα. Ὁ Χριστὸς μας κατηγορεῖται τοὺς Φαρισαίους, διὸ συσσωρεύουν βάρη ἀβάσταχτα στῖς πλάτες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ὅταν προσηλυτίζων κάποιον μετὰ τὸν κάνουν χειρότερο, ἀπὸ τὸ ἦταν πρὶν. Εἶναι αὐτεῖς οἱ καταστάσεις καλύτερες ἀπὸ τὰ ἑξῆς τῶν φαρισαίων;

Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς πρέπει νὰ πάρει θέσι σὲ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν εἰμαστε «εὐσεβεῖς βόες», ἱκανοὶ καὶ ἀξιοὶ μόνο γιὰ νὰ συμμετέχουμε στὴν θεῖα Λειτουργία καὶ νὰ φωνάζουμε«ἄξιος». Ἐχουμε εὐθύνη, ὅπως εὐθύνη εἶχαν οἱ πρόγονοί μας, οἱ ὁποῖοι ἀμνηψώντας τὰ πάντα, ἐδίωξαν τὸν Ἄρειο, τὸν Νεστορίο, τὸν Μακεδόνη, τὸν Βέκκο, τὸν Καλέκα καὶ ὅλους τοὺς ἁσεβεῖς ἀπὸ τὴν Ἁγία, Μία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ

τὴν διαχείρισι, τῶν σημαντικῶν αὐτῶν τομέων.

Μὲ τὴν παράδοσι τῆς διαχειρίσεως τῶν Ἑπικοινωνιῶν ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐνέργειας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, **ἓνα κράτος οὐσιαστικὰ ἐκχωρεῖ σημαντικὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα καὶ ὑποτάσσεται σὲ μίᾱ κεντρικὴ (πανγκόσμια) διακυβέρνησι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι αὐτόνομο καὶ ἀνεξάρτητο ἓνα κράτος ποὺ δὲν ἔχει τὸν ἐλεγχο σὲ τόσο ζωτικῶς τομεῖς**.

Ἐπιπλέον, σὲ ὃ,π ἀφορᾶ στῖς μεταφορὲς, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση σὲ συνεργασία μὲ τὸ σάπιο πολιτικὸ σύστημα τῆς Ἑλλάδος «χρηματοδότησε» τὴν ἐπισκευὴ καὶ τὴν επέκτασι τοῦ υπάρχοντος ὁδικοῦ δικτύου, μὲ μίᾱ προϋπόθεσι: **Τὸ δίκτυο αὐτὸ δὲν ἀνήκει πλέον στὸ Ἑλληνικὸ κράτος, ἀλλὰ σὲ ἄλλεῖρες, κυρίως τοῦ Γερμανικοῦ Ἰδρυσίου, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐπενδυτικὰ funds, ποὺ κερδοσκοποῦν σὲ βάρος τοῦ ἔθνους!** Τὸ ἴδιο συνέβη στὸ δίκτυο τῶν σιδηροδρόμων, στὴν ἀεροπλοΐα, καί, φυσικὰ, στὴν ἀεροπλοία. Δρόμοι, σταθμοὶ λεωφορείων καὶ τρένων, λιμάνια καὶ αεροδρόμια δὲν βρίσκονται πᾶ ὑπὸ τὸν ἐλεγχο τοῦ κράτους, ἀλλὰ ἔχουν περιέλθει σὲ ξένα χερίᾱ.

Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξει καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψει νὰ ζήσουμε τὴν φρικαλεότητα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ σὲ αὐτὴν τὴν περὶπτωση ἡ Πατρίδα μας θὰ βρεθῇ σὲ πολὺ μειονεκτικὴ θέσι. **Μία χώρα ποὺ δὲν ἐλέγχει τῖς μετακινήσεις ἐντὸς τῶν ἐδαφῶν τῆς, ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τρίτους στὸν τομεῖα τῆς ἐνέργειας καὶ ἔχει παραχωρήσει τῖς τηλεπικοινωνίες τῆς ἐκτὸς τῶν συνόρων, εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀφανισμό!**

Ἡ Ἑλλάδα θὰ μπορούσε, ὑπὸ τὴν διακυβέρνησι μίᾱς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, νὰ διεκδικήσι προνομία, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν Συνθήκη ποῦ, ὅπως ἀναφέρει, «λαμβάνει, εἰδικότερα, ὑπόψη τὴν ἀνάγκη νὰ συνδεθῶν οἱ νησιωτικές, οἱ μεσόγειες καὶ οἱ περιφερειακές περιοχὲς μὲ τῖς κεντρικὲς περιοχὲς τῆς Κοινότητος».

Δυστυχῶς, ὅμως, στὴν Πατρίδα μας συνέβη τὸ ἀντίθετο. Οἱ λεγόμενες «ἀγονές» γραμμὲς ὄχι μόνο **πληθύνων ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶν**, τὰ λιμάνια καὶ τὰ αεροδρόμια τῶν ἀκριτικῶν (καὶ ὄχι μόνο) νησιῶν ἐκχωρήθηκαν σὲ ἀλλοδαπὲς ἐταιρεῖες καὶ ἐπενδυτικὰ funds καὶ τὸ κακό δὲν σταμάτησε ἐκεῖ. Ἡ κυβερνήσι κατήργησε τὰ προνόμια–κίνητρα ποὺ εἶχαν οἱ κάτοικοι τῆς ἀκριτικῆς νησιωτικῆς Ἑλλάδος, ἡ ζωὴ τους ἐγίνε ἀκόμα πρὸ δύσκολη καὶ οἱ συνθήκες ἐπιβίωσης ἐντελῶς ἀντίθετες.

Τί πέτυχαν, λοιπόν, οἱ Εὐρωπαῖοι μὲ τὰ "διευρωπαϊκὰ δίκτυα" πρὸς ὀφελος τῶν κρατῶν-μελῶν; Ἀπολύτως τίποτα! Τὸν Μάρτιο τοῦ 2015 ἔνας Ἑλληνας εὐρωδουλευτικὸς κατέθεσε ἐρώτησι στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ σχετικὰ μὲ τὸ **ὕψιλό κόστος τῶν τηλεπικοινωνιῶν στὴν Ἑλλάδα**, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμφανῶς **κάκιστη παροχὴ τῶν ἀντιστοιχῶν ὑπηρεσιῶν**: «Σύμφωνα μὲ τὸν Δείκτη Ψηφιακῆς Οἰκονομίας καὶ Κοινωνίας, ποὺ παρουσίασε πρόσφατα ἡ Κομισιόν, ἡ Ἑλλάδα κατατάσσεται στὴν 26ῃ θέση στὴν ΕΕ, μὲ τοὺς ἐπιμέρους δείκτες, ὅπως αὐτῶν τῆς συνδεσιμότητος (26η), τῶν χρρηστῶν ἱντερνετ (26ῃ θέση), τῆς χρήσις ἱντερνετ (26ῃ θέση) καὶ τῆς χρήσις ψηφιακῶν ὑπηρεσιῶν στὸν δημοσιὸ τομεᾶ (20ῃ θέση), νὰ εἶναι ἐξίσου ἀπογοητευτικοί. Παράλληλα, διάφορες ἐρευνες (Κομισιόν, Διεθνῆς Ἐνωση Τηλεπικοινωνιῶν) σχετικὰ μὲ τὸ κόστος τῶν παρεχόμενων ὑπηρεσιῶν στὴν Ἑλλάδα, δείχνουν ὅτι **ὁ Ἑλληνας καταναλωτὴς πληρώνει περισσότερα ἀπὸ τὸν μέσο Εὐρωπαῖο γιὰ τηλεπικοινωνιακὲς ὑπηρεσίες**, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀγορὰ εἶναι πλήρως ἀπελευθερωμένη, σύμφωνα μὲ τὴν κοινοτικὴ νομοθεσία καὶ χωρὶς, μάλιστα, τὴν ὑπαρξὴ κρατικοῦ μονοπωλίου, μετὰ τὴν ιδιωτικοποίηση τοῦ ΟΤΕ».

Φυσικὰ, **δὲν δόθηκε ποτέ μίᾱ πειστικὴ ἀπάντησι στὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς** καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς προβληματίζη ιδιαίτερα. Ἐνᾶ-ἐνὰ τὰ κιβδόλια ἐπιχειρήματα περὶ ἀναγνωσιτικότητος, περὶ ἐλευθερίας, περὶ δημοκρατίας, περὶ ἐνός «κορμφοῦ κόσμου, ῥηϊκτοῦ, ἀγγελικὰ πλασμέως», ὅπως γράφει ὁ Ἑθνικὸς μᾶς ποιητῆς Διονύσιος Σολωμός, καταρρέουν καὶ ἀποκαλύπτεται ὁ πραγματικὸς στόχος, ποὺ εἶναι ἡ **ἐπιβολὴ μίᾱς παγκοσμίου κυβερνήσεως**. Ὑπάρχουν, ἄραγε, ἀκόμα ἀφελεῖς ρομαντικῶι, ποὺ πιστεύουν στὸ Εὐρωπαϊκὸ ἰδεώδες;

Μ. Β.

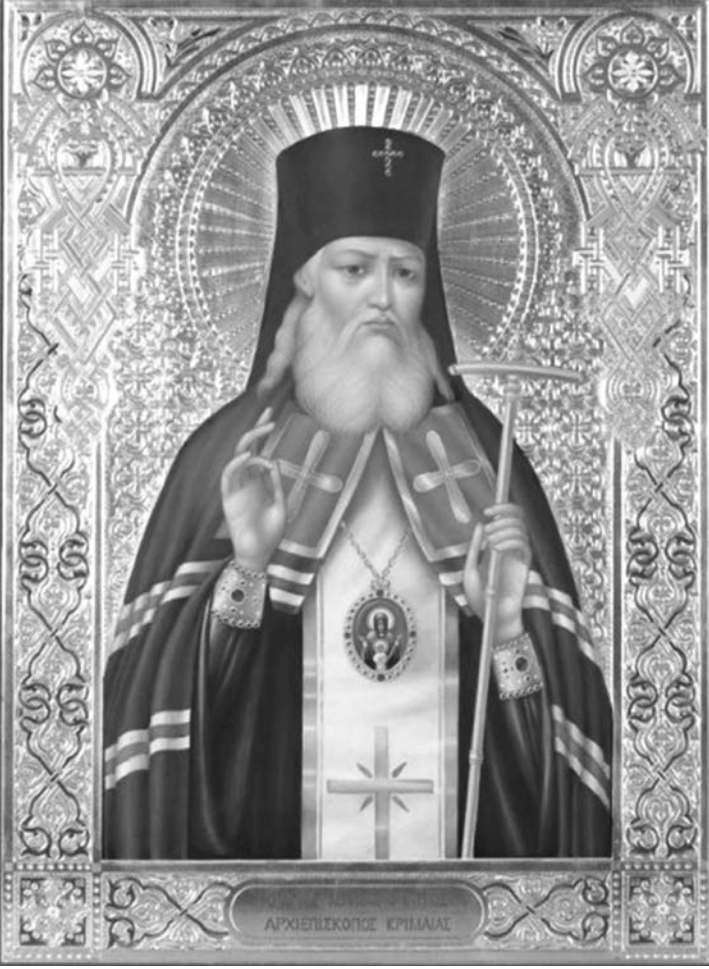
Ἐκκλησία μας τιμῶντας τὸ ἔλαιο καὶ τὸ χρῆσμα, ποὺ λάβαμε στὴν βάπτισι μας. Ἐδῶ στὴν Γερμανία δὲν μᾶς ἐνημερώνει καὶ δὲν μᾶς ρωταῖ κανένας. Ὑπογράφουν οἰκουμενιστικὰ κείμενα καὶ συμφωνεῖς καὶ δὲν ἀνρωπιοῦνται, ὁ λαὸς τὰ θέλει; Νιώθουν οἱ πιστοὶ μᾶς πνευματικὰ γινεῖς μὲ αὐτῆς τῆς πράξεώς μας; Δὲν εἴμαστε υπεύθυνοι γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κάθε ὀρθοδόξου πιστοῦ; Ἀγνοοῦν καὶ υπεραστίζουιν ὑπέρμετρα καὶ «χριστιανικὰ» τοὺς ἀλλοδόξους, ἐνῶ παράλληλα εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ κῶσουν στὴν πυρὰ, ἐνῶ ἄλλη λῆρ ἐξέστατ, ὁποῖον πιστὸ τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθεῖ, ἡ τὸν ἀπασιῶν ὡς ἀντιτεροῖ καὶ τὸν χαρακτηρίζουν πλανεμένην, φανατικὸ, τυφλὸ, καὶ μὴ ἀληθινὸ χριστιανὸ, γιὰτὶ δὲν σιωπᾶ. Ἐνῶ ἐμεῖς παρόλο ποὺ καταδικάζουμε τῖς πράξεις τους, προσευχόμεσαστε εὐλκρινὰ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ νὰ τοὺς σώσει, γιὰτὶ εἶσι μᾶς ἐμαθῶν οἱ μὲν ἀνράμματα ἀλλὰ θεῖα πιστοὶ γονεῖς καὶ παπποῦδες μᾶς. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι θὰ πάψουμε νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθειαν. «καὶ οἱ προάγοντες ἐπιτείτουν αὐτῶ, ἵνα σιωπήσῃ, αὐτοὺς δὲ πολλὰ ῥά μάλλον ἐκράεν» (Λουκ. ιη). Ἐγὼ προσωπτικῶς ἀποδέχομαι. Πῶς τιμοῦν τοὺς ἁγίους, οἱ ὁποῖοι κατεδικάζων ὅλους αὐτοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους συμπτροσεύχονται καὶ εὐλογοῦν; Ἄν ἐγὼ εἶμαι σὲ πλάνη, ἐπειδὴ τοῦλῶ σὸν μέλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ μιλήσω, αὐτὴ ἡ ἀσέβεια στοὺς ἁγίους καὶ ἡ ἀντίθεσι σὲ πράξεις καὶ λόγια, τὴν ὁποία ἀπεχθάνεται ὁ Θεός, ὅπως εἶπαν οἱ προφῆτες, τί εἶναι; Δὲν δυνάμεθα πᾶ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σιωποῦμε. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέει «Ὁ Θεὸς εἶπε περὶ πίστεώς τοῦ ἁγός, ὅς ἐστιν ἐπιτεῖν: Ἐγὼ τίς εἰμι; Ἱερεῖς; Ἀλλὰ οὐδαμῶ. Ἀρχων; Καὶ οὐδὲ οὗτος. Στρατιώτης; Καὶ ποῖ; Γεωργός; Καὶ οὐδὲ αὐτὸς τὸ πῶς. Πῆνης, μόνον τὴν ἐφήμερον τροφὴν πορίζομενος. Οὐδεὶς μωι λόγος καὶ φροντίς περὶ τοῦ προκειμένου. **Οὐά, οἱ λιθοὶ κρᾶζουσι, καὶ σὺ σιωπηλὸς καὶ ἄφροντις;»**.

Ἄς πάρουμε ὅλοι ἐπιτέλους τὴν ἀπόφασιν νὰ καταδικάσουμε καὶ νὰ ἐκδιώξουμε κάθε διδασκαλία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγ. Ἰουστίνος Πόποβιτς ὀνόμασε Παναίρεσι, κάθε ἀντιορθόδοξῃ ἐνέργειᾱ καὶ κάθε κακοδοξία ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μᾶς, ὅπως ἀρμόζει σὲ ἓνα Ὀρθόδοξο. Ἐτοῖ θὰ ἀποκτήσις ἡ ὁπία τὴν ὀρθόδοξῃ σημασία τῆς. Τὸ χρωστᾶμε ὡς ὑποχρέωσι, στοὺς συνανθρώπους μας, οἰκουμενιστὲς καὶ μὴ, στὰ παιδιὰ μας καὶ στῖς ἐπόμενες γενεῖς. Ὁ Χριστὸς σὰς εἶπε . «ποῖους Μὲ ὁμολογήσι μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ δὲν ὁμολογήσω καὶ Ἐγὼ μπροστὰ στὸν Πατέρα Μου»

Ἀδαμάντιος Τσακίρογλου
Langenfeld

Ὀρθόδοξος Τύπος

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

Τὴν 11ην Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μᾶς τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ τοῦ Ἐπισκόπου Συμφερονπόλεως καὶ Κοιμαίας.

Παρασκευὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τὴν Πάρον

Γράφει ὁ κ. Ἑμμανουὴλ Αντωνίου Χανιώτης, Πάριος Μουσικοδιδάσκαλος

Φέτος, Πάσχα 2016, μετὰ τῖς ἱερὲς ἀκολουθίες στὴν κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας καὶ τῆς Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, ποὺ τελέσαμε στὸν Ἅγιο Διονύσιον Διονύσου, ἀπολαμβάνοντας τὴν ὀρίστη συνεργασία καὶ τὴν ὑψηλὸ καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο ψαλμωδία μὲ τὸν συνάδελφο μουσικολογιώτατο μαθηματικό-ιερουργάτη Χαρίτωνα Γραϊκὸ, ὅσες τίς ἡμέρες, ἀλλὰ κυρίως στὸ τροπάριο τῆς Κασσανίης, εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἀγαπημένον μᾶς νησί, τὸν ἀγιότικο Πάρο, ὅπου καὶ ἐδῶ, στὴν ἴδιᾱ ἀτμόσφαιρα, συνεχίσαμε νὰ χαίρομαστε τῖς πᾶμπολες τοπικὲς θρησκευτικὲς γιορτὲς τῶν ἡμερῶν.

Θὰ ἀναφερθῶ σὲ μίᾱ ἀπ' αὐτῆς, ποὺ πιστεύω ὅτι ξεχωρίζει.

Ὅπως κάθε χρόνo εἶναι καὶ φέτος, ἡ Ι. Κ. Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδος Πάρου, ὅρτισε πανηγυρικὰ τὴν ὀρήτῃ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Τὴν παραμονὴ ψάλαμε τὸν Ἑσπερινὸ, τὴν Λιτὴ καὶ τὸν Ὁρθρο, μὲ ὡρὰ ἐνάρξεως τὴν 8η ἐσπερινὴ καὶ πέρας τῆς μίᾱ καὶ μιᾱς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀργὰ καὶ κατανυκτικὰ μὲ τὸ Ἀγιορείτικο τυπικὸ καὶ καλλιτελᾶδους ψάλτες ἡ βραδιά κύλησε χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμε. Μεγάλῃ εὐλογία ἡ παρουσία τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Δοχειαρίου Ἁγίου Ὁρους, Ναουσσίου Γρηγορίου Ζουμή, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ σοβαρὰ προβλήματα ὑγείας, βρῆκε τὸ κουράγιο, πῆρε τὸν κουστωδία του καὶ κατέβηκε στὴν Πάρο. Τιμητικὰ δῖπτα οὐ ἐστέκε ὁ γράφων καὶ ἀμέσως μετὰ οἱ καλλιφώνοι καὶ μουσικολογιώτατοὶ Δοχειαρίτες μοναχοὶ Ἀμφιλόχιος καὶ Φλαβιανός. Τὸ ἀρίστερο ψαλτήρι κόσμησαν οἱ ἐπίσης καλλιφώνοι καὶ μουσικολογιώτατοι Πατρι Χρυσόστομος Πίχθος (ἡγουμένος τῆς Ι. Μ. Λογγοβάρδας) καὶ ὁ Δοχειαρίτης μοναχὸς Φιλόθεος. Τῖς ἀπὸψεις ἐκφώνησας ἀνάλογο μὲ τὸν ἦχο ὁ Δοχειαρίτης ἱεροδιάκονος Σεβαστιανός. Μὲ τὸν μοναχὸ Ἀμφιλόχιο εἶχαμε συμμῆλει πρὸ ἀμνημονεύτων ἐπὶ τὴν Λογγοβάρδα, καὶ τότε ἐπίσης εἶχαμε ἀπολαύσει ἀνεπαρίληπτη πανηγυρία πρὸς τιμὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Πλήθος πιστῶν πέρασαν καὶ πῆραν τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου Γρηγορίου, κὶ ἐκείνους κάθε φορὰ ρωτοῦσε:

–Ἐστὶ τίνος εἶσαι; Ἀφοῦ λόγῳ ἁσθενοὺς ὀράσεις, δὲν μπορούσε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ πρόσωπο ποὺ τὸν πλησίαζε. Μετὰ τῖς σχετικὲς πληροφορίες, ἀντάλασσαν ἐγκάρδιες εὐχὲς καὶ μνημόματα αἰσιοδοξίας καὶ δυνάμεις γιὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» νὰ προηγηθῇ. Ὁ αὐτοπρὸς αὐτὸς ἡγουμένος γίνεται τόσο τρυφερός καὶ γλυκύς μὲ τὸν κάθε ἓνα ξεχωριστὰ, χάρισμα σπᾶνιο, ποὺ πραγματικὰ προσελκύει τὸν κάθε πιστὸ. Τὰ ἐπιτυχημένα ἄστεα-ἁκία –Λευκανίης προέλευσης– τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ κάνουν ὅλους περιχαρεῖς καὶ ὁ πηγάσις θεολογικὸς τοῦ λόγος καὶ ἡ αὐτοπρὸτήτᾱ τοῦ, πάλι τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ, τὸν καθιστοῦν πραγματικὰ σεβασμόν.

Τὴν ἐπομένη, ἡ Θεῖα Λειτουργία ἐκίνησεν γύρω στὸς ὀκτὶ. Ἀκολουθώντας τὸ τυπικὸ ψάλαμε ἦχο πλάνιο τοῦ δευτέρου μὲ χειροβικὸ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ λειτουργικὰ τοῦ γράφοντος. Ἡ πληρότητα τῶν μουσικῶν γνώσεων καὶ κυρίως ἡ τεχνοτροπία τοῦ ψάλλειν ἔδωσε τὰ καλλίτερα ἀποτέλεσματα. Ἀναπτύσσειε τὰ σημάδια ποιήσεως σὲ τέτοιο βαθμὸ καὶ σχεδὸν πλήρῃ ταύτησι ποὺ θὰ ἔλεγε κανεῖς οἱ ἀποφοίτησάμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὠδεῖο καὶ μὲ τὸν ἴδιο δάσκαλο. Βεβαίως αὐτὸ ἐξηγείται καθὼς ὁ μεγάλος δάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ δασκαλὸς μου, Σίμων Καραῖς, στὰ νεανικὰ τοῦ χρόνιᾱ ἐμενε ἐξῆμνην ὁλόκληρα στὸ Ἅγιον Ὅρος, μελετώντας τὰ θεωρητικὰ καὶ παρακολουθώντας μὲ σεβασμὸ τὰ ψαλόμενα ἀπὸ τοὺς ἀγιορείτες μοναχοὺς.

Μετὰ τὴν Θεῖα Λειτουργία ἀκολουθήσε λιτανεῖα ἐκτὸς τῆς Ι. Μονῆς καὶ ἁγιασμοῦ. Ἀπολαύσαμε σ' ἁλθήθει τὸ ράνησμα μὲ τὸν ἁγιασμὸ μὲ πρῶτο καὶ καλλίτερο τὸν

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αι σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατά τούς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἄγριος πόλεμος καί ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

- 4ον**
Αἱ πρώται προσπάθειαι προσεγγίσεως:
Ὅταν ἤρχισεν ἡ Β΄ Βατ. Σύνοδος·

Πρώμης προσπάθειες γιά τόν «παισάτα πῦρ» μεταξύ Παπισμοῦ καί Μασονίας εἶχαν φανεῖ κατά τήν πρό τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου περίοδo. Δεύτερη προσπάθεια ἐγένεε κατά τά ἔτη 1947-1949, ἀπό τόν Αββᾶ Berteloot. Οὐσιαστικότερες όμως προσπάθειες ἀρξίσαν ταυτοχρόνως μέ τήν ἐναόρη τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου καί παράλληλα πρὸς αὐτήν. Διότι ἡ «Μεγάλη Δύναμις» πρὸς τήν ὁποία ἐπρέπεε σιγά σιγά νά «συμφιλιωθεί» ὁ Παπισμός δέν ἦταν ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά ἡ Μασονία!

Ἡ γενικότερη προσέγγισι τοῦ Τεκτονισμοῦ μέ τόν Παπισμό, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησίαν καί τίς διάφορες θρησκείας τοῦ κόσμου εἶχε ὡς πρώτο πλάνo τήν «ἀγάπην» καί τήν «εἰρήνην». Σέ δεύτερο πλάνo ἦταν οἱ γεωπολιτικές ἐπιδιώξεις, μέ προβολή τίς «ὕλιστικές θεωρίες» καί τήν τότε «κομμουνιστική πλημμυρίδα». Στό βάθος ὅμως τοῦ πράγματος κρυβόταν (καί κρύβεται) ἡ δημιουργία μιᾶς παγκόσμιας θρησκείας ἡ ἐνὸς συμπίληματος θρησκείων, μέ διατήρησι τῶν ιστορικών στοιχείων ἐκάστης, κατά τὸ πνεῦμα τῶν **Τυπικῶν τῶν Πριγκήπων τοῦ Μασονικοῦ Βασιλικοῦ Μυστικοῦ**¹ (32ος τεκτονικός βαθμός) καί τῆς Οὐνίας τῶν Παπτικῶν.

Μάρτιος 1961, διακεκριμένος Παπτικός ἐισέρχεται εἰς Μασονικὴν Στοάν.

Ύψισται τιμαὶ πρὸς αὐτόν...

Οἱ τιμές ποὺ ἀποδόθηκαν στὸν εἰσερχόμενον στή Στοά διακεκριμένο Παπτικὸ Κληρικὸ ἦταν ἀνὲν προηγουμένου καί θά ταϊρίζαν μόνον ἀν ὁ «Πάπας» αὐτός (ἱερακήρυκα τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων) εἶχε μασονικὸ δῶλμα, ὑψηλότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ὁ υποδεχόμενος αὐτόν.

Ἄς δοῦμε ὅμως τὴν περίφημη ἐκείνη ὑποδοχὴ, ποὺ ἦταν πράγματι ἀντάζα τῶν προσδοκώμενων ἀποτελεσμάτων ἀπὸ Παπτικούς καί Μασόνους γιά τὴν μετέπειτα «πρόδοσ» ποὺ γενικότερο Οἰκουμενισμό... Διαβάζουμε, ἀκριβῶς:

[Τίτλος τοῦ δημοσιευματος] Δύο σημαντικὰ γεγονότα εἰς τὴν ἐλευθεροτεκτονισμόν.

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρw τίτλον περιγράφεται διὰ μακρόν, εἰς τὸ δεκαπενθήμερον καθολικὸν περιοδικόν «La Documentation Catholique» τῶν Παρισίων (ἀριθμ. 1371 τῆς 4ης Μαρτίου 1962), τὸ ὁποῖον μεταδίδει τὰς κυριωτέρας ἐγκυκλίους τοῦ Πάπα καί τὰ σπουδαιότερα ἐγγράφωα τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἐπισκέψις τοῦ Αἰαν γνωστοῦ εἰς τοὺς πνευματικούς κύκλους τῆς Γαλλίας Αββᾶ Michel Riquet, τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰς τὴν Laval Στοάν, τελοῦσαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς² [Μασονικῆς Ἀρχῆς] τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἐπισκέψις τοῦ Πατρός Michel Riquet ἐγένετο τὴν 18 Μαρτίου 1961, κατὰ τὴν προσκλήσειν τοῦ Σεβασμίου τῆς Στοᾶς Mazins Lapage (33ου), ὁστις ἀπηύθυνε τὴν παράκλησιν πρὸς τὸν διαπρεπτὴ κληρικὸν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁμίλῃ πρὸς τοὺς ἀδελφούς [Μασόνους] τοῦ Ἐργαστηρίου [τῆς Στοᾶς] περὶ τίς τῆς «θεῆας» [!], ἡ παράκλησις αὕτη ἐγένετο ἀποδεκτή, τῇ ἐγκρίσει καὶ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐπαρχίας Laval Σεβασμιωτάτου Rousseau...

Μεγαλεῖα Τεκτονικά εἰς τὸν Παπικόν «Παπᾶ» τῆς Γαλλίας...

...Περιγράφει τὴν γενομένην εἰς τὸν Αββᾶν Michel Riquet ὑποδοχῆς δημοσιεύεται εἰς τὴν ἐφημερίδα «Figato litteraire» τῆς 25ης Μαρτίου 1961, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρονται, πλὴν ἄλλων, καί τὰ κατωθί:

«Ὁ αἰθουσα ἦτο κατὰμεστος ἀπὸ Τέκτονας ἱσταμένους ἐν πλήρει τάξει καί βυθισμένῃ μέσα εἰς ἐν ἀσύνηθε ἡμίφως, διότι ἐφωτίζετο μόνον ἀπὸ μίαν δωδεκάδα λαμπτήρων. Ἐν μέσῳ δὲ βαθεῖας σιγῆς ὁ Σεβασμίος [τῆς Στοᾶς, ὁ Μασόνος], μέ φωνὴν ἐντονα καί ὕφος επιβλητικόν, ἔδωκε τὸ πρόσταγμα «ἐν τάξει», καί τότε ἀπαντες οἱ ἀδελφοὶ ἠγέρθησαν καί ἔλαβον στάσιν προσοχῆς. Ὁ ἀδελφός Δοκίμαστῆς προέβη εἰς τὴν ἀναγγελίαν «Ὁ Σεβασμίος Πατὴρ Michel Riquet, τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ!» κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσημειώθη τὸ γεγονός, ὅπερ ἀνεμὸν πάντες διό, δηλαδή, ἕνας ἱερεὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, διεσκέλσε τὸ κατώφλιον τῆς Στοᾶς, διήλθε μετὰ τῶν δύο Σηλῶν, τῶν Σηλῶν, αἱ οἱποῖαι, εἰς χρόνους οὐ καί τόσον μαεκρακρωμένους ἐβρουροῦν ὡς ὀχρὸν καί ἀκόμη καί ὡς ὄπλον, κατὰ τῆς Καθολικῆς Ρωμαικῆς Ἐκκλησίας...

Γιά τὰ μήρησυν τὸν Παπικόν Κληρικόν, «βαροῦσαν καί τὰ σφυρία» οἱ Μασόνοι!

...Εἰς ἐνδεῖν τιμῆς ὁ πατὴρ Michel ἐγένετο δεκτός κρουόμενῶν τῶν σφυρῶν. Ὁ σεβάσμιος ἐκρούε τὴν σφύραν τὸν, κατὰ τοὺς καθιερωμένους τύπους καί εἰς ταύτη ἀπτήνησαν αἱ σφυραί τῶν δύο Ἐποπτῶν («Λειτουργοὶ» ἐνὸς τῆς Μασονικῆς Στοᾶς), ἀπὸ τῶν θεσζών των. Ὅτε δὲ ὁ τιμώμενος κατέλαβε τὴν ἀρμόδιονσαν θέσιν, ὁ Σεβασμίος [τῆς Στοᾶς] παρήγγειλε πλήρη φωτισμὸν τῆς Στοᾶς. Αἱ κρούσεις τῶν σφυρῶν κατέπαισαν, οἱ ἀδελφοὶ ἀνέλαβον τὰς θέσεις των καί ὁ ὀφθαλμός τῆς Δικαιοσύνης ἐλαμψε ἐκ νέου ἐνὸς τοῦ φωτεινοῦ τοῦ τριγώνου [γενεικευμένo μασονικὸν συμβόλιον].

Ὁ Σεβασμίος Marins Lapage ἔλαβε κατόπιν τὸν λόγον καί προσφώνων τὸν διαπρεπτὴ ἐπισκέπτην εἶπεν ἐν προοίμῳ τὰ ἑξῆς: «Πάτερ μου, ἐάν ἡ υπερήφανεῖα κατῶκε ἀκόμη εἰς τὴν καρδίαν μου, θά ἐπρέπεε τὴν ἐσπέραν ταύτην νά εἶμαι πολὺ υπερήφανος, υποδεχόμενος Ὑμᾶς εἰς τὸν Ναόν τῆς Στοᾶς «Volney». Ἀλλὰ γινώσκω, ἡ τουλάχιστον πιστεύω νά γινώσκω ὅτι πᾶν τὸ συμβαῖον ἐναι καί τὸ δέον γενέσθαι, ὅτι ἀγόμεθα ἀπὸ μίαν δύναμιν, ἡ ὁποία μάς κυβερνᾷ καί τῆς ὁποίας δέν ἐμμεθα κύριοι. Ἐάν τὴν ἐσπέραν ταύτην εὐρίσκεσθε μετὰ τῶν ἡμῶν [τῶν Μασόνων] ἀναπαυκρινόμενος εἰς τὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποῖαν Σὰς ἀπηύθυνα καί ἐάν ἐγὼ Σὰς ἐκάλεσα, τοῦτο σημαίνει δὸ τὸ προκείμενον γεγονός ἐπρέπεε νὰ συμβεῖ καί διὰ τῶρα. Τοῦτο καί ἐγένετο...

Καί ὁ πρόεδρος τῆς Στοᾶς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Παπτικὸ ἀξιωματοῦχo, συνέχισε:

...Σεβάσμιε Πάτερ Riquet, τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ, ἐγὼ Σεβασμίος τῆς Στοᾶς, δυνάμει τῶν ἐξουσιῶν, τίς ὁποῖας μοὶ παρέσχεν ἡ μύησις καί ἐκέκινω, διὰ τῶν ὁποίων μέ περιέβαλε τὸ Σέπτον τοῦτο Ἐργαστήριον [ἡ Μασονικὴ Στοά], Σὰς παρακαλῶ νὰ καταλάβετε τὴν θέσιν μου καί Σὰς διδῶ τὸν λόγον...

Καθίσας ὁ ἐπίσκοπος ἐκείνους τοῦ Παπισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπισημοῦ τεκτονικοῦ θώκου, καί ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

...Ἀγαπήτῃ μου Διδάσκαλε καί ἀγαπητῷ μου Ἀδελφo[!], σὰς ἐυχριστῶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν σας καί ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐπῶψ ὅτι χωρὶς σκιάν ἀκόμη δισταγμοῦ ἀπτήνησα, ὅχι εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν τινές (ἐννοεῖ τὴν ἐφημερίδα Ouest France) μίαν πρόκλησιν, ἀλλὰ μίαν πρόσκλησιν [ἐκ μέρους τῶν Μασόνων] ὁλως ἀδελφικὴν καί πλήρη ἐγκαρδιότητος καὶ τοῦτο οὐχί, διὰ νὰ παρουσιάσω ἐδῶ ἀντιρρίσεις, ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω, ὡς ἐπρέπεε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ Σεβασμίος σας, τὴν σκέμιν μου, ὡς ἀνθρώπος πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, τῶν ὁποῶν τὴν τιμὰ τὸς σκοποῦς, οἴνετε τὸς ὠδήγησαν ἐδῶ [τοὺς Μασόνους], δηλαδή τὴν θέλησιν τῆς συναδελφώσεως [Παπισμοῦ καί Τεκτονισμοῦ!], βεβαίως δέν ἀγνοῶ ποσὺς δ,π ἰδυνήθη νὰ μὰς χωρίσι, δ,π φέρε εἰς ἀντίθεσιν, καὶ διὰ τὴν τρόπον εἰς τὴν ἱστορίαν

δύο ἡ τριῶν αἰώνων, τὴν Ἐκκλησίαν καί τὴν ἰδικήν σας ὀργάνωσιν. Ἐκτὶμῶ ὅμως βαθύτατα τὰ αἰσθήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἤχηθτε διὰ τὴν πρόσκλησιν σας εἰς τὴν Στοάν σας, διὰ νὰ σὰς ὁμίλισω...

Τὴν ὁμίλιαν τοῦ ἐπέρανεν ὁ δίσκομος ἀγορητῆς διὰ τῶν λέξεων, «δὲν εἶπον ὅλα σὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθούν, ἀλλὰ ἐσέσι μέ ἐννοήσατε. Ἀς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ Θεὸς θά κατοικήσῃ ἐντὸς μας, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐναι ἀγάπην»...

Οἱ λόγοι τοῦ Σεβασμίου Πατρός Michel Riquet ἐναποτίσαν βραθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πυκνότεον ἀκροατήριον τῆς Στοᾶς... (τηγνή: Τεκτονικὸν Δελτίον, Ἐπίσημον Ὅργανον τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, ἔτους 1962, τευχὸς 49, σελ. 919 κ. ἐξῆς).

Αἱ συναντήσεις Παπτικῶν καί Τεκτόνων συνεχίζονταν. Ἡ ἰχνηλασία τους ἐγινε κλιμακηδόν. Ἰδοὺ ἐν συνεχείᾳ...

Ὁ Τεκτονισμὸς συνεχίζοντας τότε τίς συναντήσεις μελῶν του μέ τοὺς παπτικούς γιά τὴν μετὰ τὸς «συμφιλίωσιν» ἐνδιαφέρεται βεβαίως καί γιά τὴν πρῶτηρησι τοῦ λεγομένου Χριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἴτι ὥστε ὁ κύκλος νὰ διευρυνθῇ, ἀκόμα καί δι' ὄλων τῶν θρησκειῶν. Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ ἐναι ἐκπληκτικὸ. Ρίχνει δὲ ἄπλετο φῶς εἰς τὸ ὅλο θέμα τῆς προωθήσεως τοῦ Συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δικαιώνοντας βεβαίωτα ὅλους ἐκείνους τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς, κληρικούς καί λαϊκοὺς, ποὺ ἀντίστέκονται σθεναρὰ στὸ ἐσωφορικῆς ἐμπνευστῆς αὐτοῦ συνονθύλευμα Ὁμολογίων, Πιστεύων καί Θρησκειῶν, τὸ ὁργανοῦθὲν ῆδη στὸ ἀδιάφανες παρασκήνιο.

Τίτλος τοῦ δημοσιεύματος ἐνῖαι: **Ὁ Χριστιανικός Οἰκουμενισμὸς ἀπὸ Τεκτονικῆς Πλευρᾶς**. Αποσπάσματα ἐξ αὐτοῦ:

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς (τοῦ Ἀρχαίου καὶ Αποδοδεγμένoυ Σκωπικοῦ Τύπου [4-33 βαθμοῦ]) ἔλαβεν θέσιν «μετ' ἐνθουσιασμοῦ καί ἀνευ ἐπιφυλάξεω» [ῥῆφι ΑΥΤΟΣ ἐναι ὁ παρασκηνιακὸς ρυθμιστῆς του, διὰ τοῦ ἐπισημοῦταοι Τυπικοῦ του, τοῦ 32ου Ι] - ὅπως δηλῶνεν ὁ Ὑπατος Μέγας Ταξίαρχης [πρόεδρος] τοῦ Τάγματος (Marles Rianley - ὑπὲρ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Βατικανοῦ γιά τὴν πρῶτήρησι τοῦ Χριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ δὴλῶσις του περιέχεται σέ πρόλογον τοῦ βιβλίου του³ ποὺ ἐξέδωσαν τελευταίως ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπατοῦ Συμβουλίου τῆς Γαλλίας Ὑψος βαρώνου Marsaudon, «Εὐχόμεθα ἐνδύρμωε - τονίζετῃ σ' αὐτόν τὸν πρόλογον - νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Ἑνότης τῆς χριστιανασύνης. Ὑποστηρίζουμε ἀποφασιστικὰ πᾶν ὅ,πρ προσεγγίσει καί μὰς θλίβει πᾶν ὅ,π διαίρει».

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου ἦταν στενὰ συνδεδεμένος μέ τὸν «καλὸ Πάπα Ἰωάννην», ἐπειδὴ ὑποθέτει-σε καί πρῶτῃθεσε τὴν ἰδέα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀφιερώνει μέ πολὺ σέβας τὸ βιβλίo του...

Καί ἡ εὐρεῖα οἰκουμενιστικῆς προσπάθειαι τοῦ Πάπα ἐκείνου συνομίζετاي ὡς ἀκόλοῦθως...

...Ὑπὸ τὸν Πάπαν Ἰωάννην ἄλλαξε ἡ θρησκευτικὴ ἀπόσφασις τοῦ κόσμου. Ὅχι μόνον μέ τίς ἐπιστήμης δεξιώσεις ἀξιωματικῶν διαφόρων πisteύων, ὅπως ἡ βασιλεία Ελισάβετ τῆς Ἀγγλίας (ἀρχηγὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας) καί ὁ σύζυγος τῆς πριγκίψ τοῦ Ἐδμβούργου (Μέλος τῆς Ἡνωμένης Μεγάλης Στοᾶς τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Περσίας, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Λουθηρανῶν καί τῶν Βαπτιστῶν τῆς Αμερικῆς καί ὁ Μέγας Ραββῖνος τῆς Ρώμης, ἀλλά καί μέ ἐκδηλώσεις ἐυεράτητης λαϊκῆς ἀκτίως, ὅπως ἡ κυκλοφορία τῆς Εγκυκλίου «Ἐπὶ γιά εἰρήνην» σ' ὅλο τὸν Ἀνατολικὸ κόσμo, ἡ ἀνταλλαγὴ ἀντιπροσωπιῶν μετὰ τοῦ Βατικανοῦ καί τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τέλος ἡ ἐπίσκεψις τῶν «Φορσάιων» γαιβρῶν καί κόρης τοῦ Νικήτα Χρουτσώφ στήν Ἁγία Ἐδρα...καί κρίνει ὁ συγγραφεὺς [ὁ στενὰ συνδεδεμένος μέ τὸν Πάπα] ὡς ἄριστον ὠιον τὸν τὸ γεγονός ὅς ὁ σημερινὸς Πάπας Παῦλος δὲ ἀποκατόθησε τὸν δρόμο, ποὺ θέλησε νὰ διανοίξῃ ὁ προκάτοχός του...

Αγγλικανὸς ἐπίσκοπος: «Τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποβαίνει ἀσήμενον»!

...Ἐχουμε διανίσει σχεδόν τὰ δύο τρίτα τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος, λέγει. Δέν ζοῦμε πιά στήν ἐποχὴ τοῦ 1910. Ἐγίναν ἐκτεσε δύο πογκόσμιοι πόλεμοι, ἐγινε ἡ μεγάλῃ ρωσικὴ ἐπανάστασις, ἐγίναν τόσες ἀνατροπές στὸν κόσμo, τὸ αἶμα καί τὰ δάκρυα πρὸς χύθηκαν ἔθρεψαν μία νέα ἐλευθερία, ὅστε ὅχι μόνo οἱ «χωρισμένοι» Ἐκκλησίαι νὰ αἰσθάνονται ἀνετα ἐξω ἀπὸ τῇ Ρώμῃ, ἀλλά καί νὰ τολμῶν θρησκευτικὴ ἠγέται, ὅπως ὁ Αγγλικανὸς ἐπίσκοπος Φίλιπ Μπουρῆς, νὰ σηκῶνται σέ συνεδρία καί νὰ διλωνοῖν ὅτι «τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποβαίνει ἀσήμενον(!) μπροστὰ στὸ ἦθικον καί Κοινωνικὸν ἔργον τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐχουν, λοιπὸν, ξεχωρίσαι οἱ παλαιεὶς δογματικαὶ διαφορὰς καί ἐπιβάλλεται θεωρητικὴ τῆς πραγματικότητος ὑπὸ ἐνῃ νέο πνεῦμα. Αὐτὸ τοῦτο τὸ συμφέρον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας [τοιαῖς Ἐκκλησίαις;] ἐπιβάλλει τὸν συγχρονισμό τῆς, ἀν θέλει νὰ ἐπιζῇσι...

Ἐγιναν, ὅμως, τὸν ἀνωτέρω θά ἦταν παρακλίει, ἐάν ὅσον ἀφορᾷ στῆς ἐκκλησιαστικῆς Συνόδους καί διῆ τίς Οἰκουμενικῆς καί Μεγάλας Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀναφέραμε τὸν καταλυτικὸν ἀπαράτητο παράγοντα τῆς πνευματικῆς καί θεολογικῆς των ἀξίας, σηµασίας καί τοῦ κύρους των, ποὺ δέν ἐναι ἄλλος ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ σ' αὐτές καί παρουσία εἰτε φυσικῇ, εἴτε διὰ τῆς θεολογίας καί των συγγραφημάτων των, τῶν Πατέρων, δηλαδή τῶν Ἀγίων. Πρέπει νὰ ἐναι σαφές, γιά νὰ μὴ καταλήξουμε σχολαστικοὶ καί νὰ μὴ ὀλοιάσουμε-μετατρέψουμε, τουλάχιστον θεωρητικῶς, τὴν Ὀρθοδοξία σέ ἰδεολόγημα καί τὴν Ἐκκλησία σέ Θρησκεία, ὅπ στήν ὑπόθεσι των Συνόδων, ἀκόμη καί των Οἰκουμενικῶν, καθοριστικὴ σηµασία ποτε δέν εἶχε οὔτε τὸ πλήθος των συμμετεχόντων οὔτε ἡ ἀντιπροσώπευση οὔτε οἱ πλειοψηφίες, ἀλλὰ ἡ ἀκολουθουμένη Θεολογία καί ἡ καθoδήγηρησι ὑπὸ μεγάλων Πατερικῶν μορφῶν.

Ὅχι εἰς τὰ δόγματα, ὁχι εἰς τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ἀληθείας!

...Ἄν ὁ χριστιανισμὸς θέλει νὰ ἐπιζῇσι καί νὰ ἀμυνθῇ, δέν ἔχει παρά μία μονάχα ὁδὸ: Τὴν Ἑνότητά. Ἀλλὰ ἐναι δυνατόν νὰ προσδοκᾷ κανεὶς Ἑνότητά, ὅταν τὴν ἐννοεῖ δογματικῇ καί πεδωχρικῇ, ἡ ἐάν, ὅπως συμβαίνει μέ τὸν Καρδινάλιο Μπέα, ἀρκεῖται σέ ἀμείβοιαι κατανόηση καί πνεῦμα ἀγάτῆς; Ἐμεῖς, οἱ Μασόνοι, θά λέγαμε: Ἀνοχόν.

Ἐπισκοπεῖ τὴν σημερινὴν κατάστασι στῆς τρεῖς μεγαλύτερες Ἐκκλησίες, τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν, τὴν Ὀρθόδοξη καί τὴν Διαμαρτυρόμενην. Ὑπενηθνίζει τὴν ἀποψη τοῦ Πάπα Πίου 11ου κατὰ τῆς μισαλλοδόξας, ἡ ὁποία ηρνήθη τὸν ἀπίθανο ἰσχυρισμὸ, ὅπ μὴ Ἐκκλησία διετήρησε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ἀληθείας...

... «Οἱ συντηρητικοὶ Ὀρθόδοξοι τῶν Ἀθηνῶν» νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι δέν μπορεῖ πιά ὁ κόσμος νὰ ζαναγυρίσῃ στῆς ἄγονες δογματικὰς διαμφέεις τοῦ παρελθόντος... (τηγνή: περιοδικὸ Ἰλιός, ἔτος 1966, τευχὸς 43, σελ. 57 καί ἐξῆς).

Αὐτὸ ἐναι τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὸν ὁποῖο ἔχει ἐμπλακεῖ καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, μέ εὐθύνη Μασόνων Πατριαρχῶν τοῦ χῆδς... Ἀλλὰ καί μέ εὐθύνη μερικῶν ἄλλων, ποὺ σιωποῦν ὡς ἰχθὺες ἄρνων, κατὰ καιροὺς καί κατὰ τόπους...

(Στὸ ἐπόμενο, τὰ βήματα «συμφιλίωσης» Παπισμοῦ καί Μασονίας συνεχίζονται... Καί ποὺ ἐγκρίθηκε τὸ δια-θρησκειακὸ «Ψήφισμα τῆς Μονίλῆς», τότε).

Μοναχὸς Αβέρκιος

Σημειώσεις:

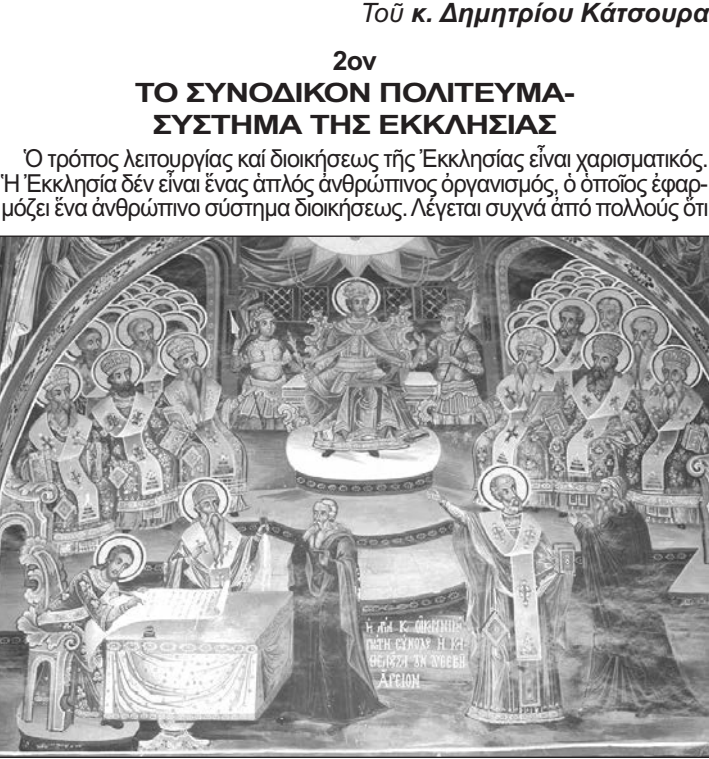
1. Μὲ τὸν παρικοσμοῖο ὅσων σημείον «χωρίζουν» καί τὴν ἀνάδειξη ὁσων «ἐνώνουν» τίς θρησκείες, γιά νὰ προ-κλήνῃ ἐτοῖ ἡ «Ἑνότητας».

2. Μεγάλῃ Ἀνατολῇ τῆς Γαλλίας: Ἡ ἐντελὸς ἄθεη μεριδο τῆς Γαλλίας Μασονίας (ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19^{ου} αἰῶ-νός κ. ἐξῆς).

3. Τίτλος αὐτοῦ L'Oecumenisme vu par un franc-macon.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικὴν εἰς τὴν Ἀγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Οἱ Ἅγιοι Σπυρίδων καί Νικόλαος κατηύθυναν τὰς ἀποφάσεις τῆς Α΄ Οἰκ. Συνόδου

ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται δημοκρατικὰ καί συλλογικὰ ἀπὸ τοὺς ἐπίσκοπους, ἀλλὰ αὐτὸ δέν ἐναι ἀκριβές.

Ἡ Ἐκκλησία ἐναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί κοινωνία Θεώσεως. Τὰ πάντα καί οἱ πάντες μέσα σέ Αὐτὴν τροφοδοτοῦνται καί ἀφοροῦν στήν αἰώνα κεφαλὴ τῆς ποὺ ἐναι ὁ Χριστός.

Ἡ πρώτη Σύνοδος στήν Ἐκκλησία ἦταν ἡ Αποστολικὴ Σύνοδος ποὺ ἐγνε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 49 μ. Χ. μέ ἀντικείμενο μία διαφωνία μετὰ τῶν Αποστόλων σέ ἓνα ποιμαντικὸ ζήτημα καί τὴν «Συνοδική» του ἐπίλυσι προτάσσοντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τὴν κατά τὴν χάρι καί τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐναρμόνησι καί συμμόρφωσι πρὸς αὐτό, μέ βάρη τὴν θεῖα ἐμπειρία τῶν συμμετεχόντων. Ἐναι χαρακτηριστικὴ καί ἐνδεικτικὴ τῆς πνευματικῆς λειτουργίας τῆς πρώτῃς ἐκείνης Συνόδου ἡ οὐσιαστικὴ καὶ ὄχι λειτουργικὴ ἡ τυπολογικὴ ἐκφρασι καὶ διατύπωσι στῆς Αποφάσεως τῆς: «*Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν!*» (Πράξ. ιε΄, 28).

Ἐκτοτε καί μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία πορεύεται καί ἐπιτελεῖ τὴν ἀποστολὴ τῆς προστατεύουσα τὴν εὐσεβεία καί εὐταξία τῆς ἀναίρουσαι τίς τυχὸν προσβόλες κατ' αὐτὴν καί ἐπιλούσαι τὰ ἀναφυόμενα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα διὰ τοῦ Συνδικοῦ «θεσμοῦ». Δηλαδή, μέσω των ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων ὡς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ διοικητικῆς καί δικαστικῆς ὀργάνου, μέ χαρακτηριστὴ, ὅμως, καί ὄχι, κοσμικῶς, ἐξουσιαστικὴ καί νομικὴ λειτουργία.

Τῆς ἐκκλησιαστικῆς Συνόδους συγκροτοῦν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐπαρχίας, τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς οἰκουμένης, ἀναλόγως τῆς μορφῆς αὐτῶν, διότι ἔχουμε Οἰκουμενικῆς Συνόδους, Τοπικῆς, Ἐπαρχιακῆς, Πανορθόδοξης, Πατριαρχικῆς καί Ἐνδομήσους. Χωρὶς νὰ ὑπεισέλθουμε στὰ ἰδιαιτέρα γνωρίσματα καί τίς διαφορὰς αὐτῶν, ἐναι χρήσιμο νὰ ἀναφέρουμε ὅπ οἱ ἐκκλησιαστικῆς Συνόδοι ἐπὶ τῆς οὐσίας εἶχαν πάντοτε διττὸ σκοπὸ: νὰ ἐκφράζων, νὰ διαφυλάσσουν καί νὰ προσοτίζουν ἀντιστοίχως ἀπὸ ἐσωτερικῆς καί ἐξωτερικῆς ζῆμεις τὴν παρακαταθήκῃ τῆς Πίστεως.

Ὅπως ἐναι ἐνόητο οἱ Οἰκουμενικῆς Συνόδοι ἔχουν ἀδιαιφνήθητο κύρος διδακτικῆς αὐθεντίας καί ἱστορικὸ **χαρακτηριστικὸ γνώρισμα** **τὸ ὅπ τὴν αὐτοκρατορικῆς, δηλαδή ὅπι συνεκλήθησαν μέ βασιλικῆς προταγῆς** κατὰ τὴν περίοδo τῆς ἐ

Ρωσία: ό ισχυρός Όρθοδοξος κρίκος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

οίας. Βεβαίως και αυτός τονίζει ότι η πρώτη πτυχή του πολιτισμού αυτού είναι ή θρησκεία.

Ο Πούτιν θα καταφυγή εις όμιλίες του και εις άλλους λογοτεχνίαις και φιλοσόφους: τούς όποιους όμως χρησιμοποιεί πολύ έπιλεκτικά, όπως τόν Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι. Τό ίδιον βρόδυ που άνακονώνονται τά άποτελέσματα

των εκλόγων εις τήν Ούκρανίαν, τό 2014 εις τήν κρατικήν τηλεόρασιν τής Ρωσίας άρχίζει να προβάλεται ή τηλεοπτική διασκευή του διασημού έργου «Δαιμονισμένοι». Ο σκηνοθέτης τής, μάλιστα είναι μέλος του συμβουλίου ό δια τόν πολιτισμόν του Πατριαρχείου Μόσχας. Τό μυθιστόρημα άναφέρεται εις συνωμοσίαν άδιστάκτων έπταναστών κατά τής νομίμου εξουσίας και ή σειρά θέλει να στείλν τό σαφές μήνυμα ότι όχι μόνον οι δικτοί αλλά ούτε οι φιλοευρωπαϊτές διανούμενοι δέν είναι άρεστοί εις τήν Ρωσίαν. Σάτσσο δέν υιοθετείται καθόλου από τόν Πούτιν ό άντιπαριστάς όίστρος του Ντοστογιέφσκι.

Τό περιβάλλον του Πούτιν

Εις τούς στενούς συμβούλους του προέδρου άνήκει ό Βλαντίμιρ Γιακούνιν, πρόεδρος τής ρωσικής εταιρείας σιδηροδρόμων. Πρόκειται δια πιστόν άνθρωπον, ό όποιος προσωπικά μεταβίνει κάθε έτος εις τό Ίεροσόλυμα, δια να λάβη τό Άγιον Φώς και είναι σφόδρα αντίδικος. Δύο πρόσωπα άκόμη που έπηρεάζουν τόν κ. Πούτιν είναι ό πνευματικός του π. Τύχων Σεβρόνοφ, ηγούμενος τής Ι. Μ. τής Ύπαπαντης στό κέντρο τής Μόσχας και ό διάσημος σκηνοθέτης Νικίτα Μιχάλκοφ.

Αυτός ό τελευταίος είναι έκείνος που τόν προέτρεψε να διαβάσν τόν φιλόσοφον Ίβάν Ίλιν. Ο Ίλιν είναι ένας φιλόσοφος, ό όποιος άνήκει εις τήν ρωσικήν θρησκευτικήν παράδοσιν και ήθέλησε να αποδείξη ότι ή χριστιανική ήθική δέν καταλείεται, όταν κανείς δέν έχη άλλον μέσον υπερασπίσεως κατά του κακού παρά μόνον τήν χρήση βίας. Ο ίδιος υπήρξε πολέμιος τής Οκτωβριανής Επανάστασεως και εξωρίσθηκε από τήν Ρωσίαν τό 1922. Τά συγγράμματά του Ίλιν παρήκων τό υποβάρθον εις τόν Πούτιν δια τήν νομιμοποίησιν τών έπιβεβάσεων τής Ρωσίας εις άλλα κράτη. Ο Ίλιν έπίσης υποστηρίζει μέ πάθος τόσων κατά τών μπουλεβίκων όσον και κατά του φασιισμού ότι τό λάθος τους μεταξύ άλλων είναι ή άντιθρονοκρατική και άντιχριστιανική φύσις τους. Επτελεγμένα κείμενα του, όσα άφορούν εις τό μέλλον τής Ρωσίας, εξέδόθησαν εις δύο τόμους: τούς όποιους διένειμεν ό Πούτιν εις κάθε κρατικόν υπάλληλον και υπεχρέωσαν όλους να τούς μελετήσουν, ώστε να έχουν τήν αναφοράν τους εις αυτόν τόν φιλόσοφον. Η νέα ιδεολογία που εισάγει ό Ίλιν είναι ότι μετά τήν παρέλευσιν του κομμουνισμού ή Ρωσία, δια να μη εξεστρήθη από άλλας δυνάμεις πρέπει να θέσει εις τό ηρών της άφοσιμένους προς τήν πατρίδα άνδρας, αλλά και να άντικαταστή καθές άλλην ιδεάν από «μία κανούρια ιδέα που θα πηγάει από ή θρησκεία, ενώ ή πνευματική πεμπυσισία τής θα έμνιέται από τό έθνος». Ο Ίλιν δέν συμφωνεί ούτε μέ τούς όλοκληρωτισμούς είτε δεξιούς είτε άριστερους αλλά ούτε και μέ τόν όδρομ της δημοκρατίας, όπως αυτός φορμαλιστικά εφαρμόζεται εις τήν Δυτικήν Ευρώπην. Ο Ίλιν προσδοκά ένα μεγάλον ήγέτην, ό όποιος θα όδηγήσιν τόν λαόν και θα «κυβερνά ήντι να πουλιέται εις τούς ζένους». Εις τούς λόγους αυτούς ό Πούτιν εύρε τό όραμα που τόν έμπνεει. Μάλιστα έν μέρει οι έπιβεβάσεις εις τά φιλορωσικά κράτη ή εις έκείνα που άλάττω άνήκων εις τήν Μεγάλην Ρωσίαν ή τήν Σοβιετική Ένωσην έρείδονται εις τήν άποψιν του ίδιου φιλοσόφου, ό όποιος υποστηρίζει ότι ή Ρωσία δέν μπορεί να καταλήξη όπως τά Βαλκάνια, άποτέλουσα έστία συνεχών πολέμων, ή όποια τελικώς θα τήν διαμελίση κομμάτια, δια να τήν θέση υπό τόν έλεγχον της Δύσεως.

Ο Πούτιν και ή Έκκλησία

Όπως μετέωσε τό 2013 τό Associated Press ό Πούτιν απαντών εις έρώτησιν περί στροφής προς τόν συντηρητικόν έταίπισιν τήν συντήρησιν μέ τά παραδοσιακά άξία, οι όποια είναι οι μόναι που όδηγούν εις τήν άνάπτυξιν. Εις τάς παραδεδομένες άξίας έπιστηρίζη όλην του τήν προσπάθειαν δια μίαν έννομήν Ρωσίαν. Τάς άξίας αυτές έντοπίζει καί έζοχύν εις τά χριστιανικά θεμέλια τής Ρωσίας και όχι στανίως αναφέρει εις τήν χώραν του ως «Άγια Ρωσία». Η «Άγια Ρωσία» καί αυτόν έχει ιδιαίτερη άποστολήν, ή όποια άναγεται εις παγκόσμιον, να άποτελή τόν «θεματοφύλακα τών αυθεντικών χριστιανικών παραδόσεων». Αναζητεί λοιπόν τάς αυθεντικές παραδόσεις, που θα άποτελέσουν θεμέλια δια μίαν σταθεράν και ίοχυράν Ρωσίαν. Μετά τά τραπεζικά γεγονότα του Μπσελάν, όπου 186 παιδια έχασαν τήν ζωή τους, θα δήλωσιν ότι τρομοκράτες που χρησιμοποιούν ως προκάλυμμα τήν θρησκείαν έχουν πλήρη άνοιγαν αυτής και έν συνεχεία θα άπευθύη έκκλησιν προς τούς ιερείς να βοηθήσουν, ώστε να εξαλειφθή κάθε φανατισμός και παρερμηνεία τών χριστιανικών αξιών.

Από ένωρίς άνελέφθη τήν σπουδαιότητα τής Ορθόδοξου Έκκλησίας, εις τήν περίοδο θα διαγνώσιν κοινωνικών όφελος, καθώς αυτή περιλαμβάνει τό 80% τών Ρώσων και δυνατόν να άναμορφώση τό ήθος του λαού. Μέ τόν Πατριάρχη Κύριλλον θα μοιρασθή τό σχεδόν του τό 2004 δια τήν λύσιν του δημογραφικού, τήν ένίσχυση τής οικογενείας, τό πρόβλημα τών εκτρώσεων κ.ά. Παραλλήλως με τήν ήθικήν αυτήν έμφασιν θα άναγνωρίση εις τήν Έκκλησίαν τόν καταλυτικόν τής ρόλον

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ
ΤΟΥ «ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΤΟΥ ΤΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»
Ός τό άρθρον 6 του Καταστατικού μας όρίζει, καλούνται π Μέλη του Σωματείου μας εις τήν Ετήσια Τακτική Συνέλευση τήν 15 Ιουνίου 2016 καί ώραν 18.30. Εις περίπτωση που δέν θα υπάρξη άπαρτία, η περίοδος από τό πειθαυτερο, ή Συνέλευσις θα λάβη χώρα όριστικά τόν 22 Ιουνίου 2016 καί ώρα 18.30 εις τήν κληματαζόμενη αίθουσα τής Εταιρείας Φίλων του Λαού Ευρίπιδου 12 - Αθήνα 1. ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ α. Έκλογή Προέδρου και Γραμματέως γιά τήν ήμεραν τής Γενικής Συνελεύσεως. β. Οικονομικός άπολογισμός 2015. γ. Έκθεσις Έξελεγκτικής Έπιτροπής γιά τήν διαχειριστικήν χρήσιν 2015. δ. Απαλλαγή Διοικητικού Συμβουλίου γιά τήν χρήσιν 2015. ε. Έγκρισις Προϋπολογισμού 2016. στ. Έκθεσις πεπραγμένων 2015. ζ. Κανονισμός του Πανελληνίου Προσκυνημάτος του Έθνους. η. Προγραμματισμός περαιτέρω άποφασιστικών ενεργειών μας γιά τήν πραγματοποίησιν επί τέλους του σκοπού μας, τούτέστιν του Πανελληνίου Ίερού Προσκυνημάτος του Έθνους του Έθνους.

εις τήν έθνικήν ιστορίαν, ήδη από τόν εκχριστιανισμόν της, ό όποιος συνένωσε όλα τά ρωσικά φύλα. Η στενή συνεργασία είχε άρχισή ήδη από τό 2000, δια να θεούν εις λειτουργίαν τά εκπαιδευτικά σχέδια του Προέδρου. Αυτό άναμύπητως τάς ιδέας τών Σαβοβαίωνν περί έννώσεως τής Έκκλησίας με τό Κράτος. Σάτσσο ό πόλεμος εις τήν Ούκρανίαν διέψευσε τό όραμα αυτό, διότι ή Έκκλησία τής Ρωσίας άφ' ενός έπρεπε να διατηρήσει τάς καλές σχέσεις με τόν Πούτιν, άφ' έτέρου όμως είχε χρέος να υπερασπισθή τούς πιστούς τής Ούκρανίας, οι όποιοι διέκιντο έχθρικούς προς τήν Μόσχαν. Παρ όλην αυτήν τήν κρίσιν ή Έκκλησία παραμένει σταθερά προσανατολισμένη προς τό όραμα μίας διαφορετικής ως προς τά άλλα δικτακτική κράτη Ρωσίας με τόν πρώην σήμερα εκπρόσωπον τύπου του Πατριαρχείου

Άπό τήν πρόσφατον θεσην ύπόδοχην του Ρόσου Προέδρου από τόν Προτοεποστάτην του Αγ. Όρους

χέου τής Μόσχας Βασίλιον Τσάπλιν δια διατυπώνη «πολιτικός» θέσις διότι ουδείς λέγων ότι «ή Ρωσία μπορεί να καταστρώσει τό σχέδιο τής δικής της οικονομικής πορείας, μιάς πορείας διαφορετικής από αυτήν που οικοδόμησε ή Δύση εδώ και δύο αιώνας. Ως είναι άποδεσμευμένη από τίς έπιβολές τής χρηματογοράς και τών έντοκων δανείων, θα βασίζεται στην ατύρκεια και θα έμπνέεται από τά χριστιανικά ιδεώδη».

Πέραν του έθνικισμού;

Εις τόν Πούτιν προσάπτεται ή κατηγορία ότι εις τήν πραγματικότητα χρησιμοποιεί έρασιλακόη τήν θρησκείαν ή άκόμη ότι έχει άμεσον έπλοκή εις τήν χάραξιν τής γραμμής τής Έκκλησίας τής Ρωσίας. Μάλιστα, ή άποψις εις τήν όποιαν καταλήγει ό Ελτσανινφ είναι κατηγορηματική: «Ο πρόεδρος χρησιμοποιεί ή θρησκεία δια να εξασφαλίση τήν υποστήριξη τής ορθόδοξης πλειοψηφίας τής χώρας, γιά να καλοκαισεί, εάν και έφόσον χρειαστεί, τούς Έλληνες ή τούς Σεβέρους... Έν ολίγοις, ή ορθόδοξία δέν είναι παρά μία «κάρτα» άνέμεσ-σα στις τόσες άλλες». Είναι βεβαίως άληθεία ότι κανείς δέν δύναται να εισέλξη εις τό μυαλόν του Πούτιν και να γνωρίξη τά μύχια τής καρδιάς του. Ούτε βεβαίως κανείς πιστεύει ότι ό Πούτιν ως πολιτικός θα έπιλέξη να ταυτισθή με τήν Έκκλησίαν καθώς εις τήν Ρωσίαν ζούν 15.000.000 Ρώσοι μουσουλμάνοι, όπως έπίσης – αν και μικρότεροι εις ποσοστόν – πληθυσμίοι άλλων θρησκειών, τούς όποιους μέ στρατηγικάς κινήσεις προσπαθεί να έχη πάντοτε μέ τό μέρος του. Αλλά τό να τόν χαρακτηρίση κανείς ως άκρασίωνς έθνικιστή είναι έπιποσές. Όφείλει κανείς να έχη πάντοτε κατά νουν ότι εις τά ρωσικά έθνος και λαός άποδίδονται με τήν ίδιαν λέξιν και αυτό καταδεικνύει από μίαν άλλην όπτικήν ότι τυγχάνει γενικώς δυσχερές να καθορίση κανείς τί είναι μορφήμα έθνικόν και τί είναι άποκλειστικώς έκκλησιαστικόν εις ένα λαόν που είναι καί συντηρητική πλειοψηφία Ορθόδοξος.

Τό 2003 όταν έρωτάσιν από γαλλικό κανάλι, άν ή Ρωσία άνήκει εις τήν Εύρώπην, όράπτεται τής ευκαιρίας να δήλωσιν ότι Εύρωπη είναι ό πολιτισμός τής άρχαίας Ρώμης, τής άρχαίας Ελλάδος, του Βυζαντίου, «ό χριστιανικός τής Ανατολής με άλλα λόγια». Τάς χριστιανικάς καταβολάς τής Εύρώπης θα υπενθύμιση τό 2013, όταν θα καταφερθή εναντίον όσων είναι άκρίτως ύπέρ του άκρό-του δικτικού φιλελευθερισμού, καθώς αυτός έχει εξορδαίσει τόν άκρομυϊστικόν Αίθον αυτών τών αξίων. Τό 2013 εις όμιλιαν του εις τό Ρωσικόν Κοινοβούλιον θα έμνησιν εις τήν θέσιν του ότι τά ήθη και τά έθιμα πολλών κρατών έχουν άποσπάρθωθή και ότι πρόσταγμα έχει καταστή ή άναγνώρισις τής ισότητος του καλού και του κακού!

Νέα ρωσική αυτοκρατορία;

Εις συνέντευξιν του εις γερμανικήν έφημερίδα τό 2001 εις δήλωσιν ότι άγαπημένα του ιστορικά πρόσωπα είναι όίοι βασιλικόν ζεύγος από τήν Πετρούπολιν, εις τήν όποιαν διατρέψι τό γραφείον του ό Πούτιν: ό Μεγάλος Πέτρος, του όποιου έως τό 2000 είχε άναρτήσασιν καί κόδρον εις τό γραφείον του, και ή Αικατερίνη Β΄. Ίδιαιτερα ό Μέγας Πέτρος άποτελεί τό καί έζοχόν σύμβολον τής αυτοκρατορίας Ρωσίας.

Η Ρωσία αναπτύσσει όλην κατ' όλίγον τά τελευταία έτη τήν θεωρίαν περί τρίτης ήπείρου, έκείνης τής Ευρασίας, κέντρον τής όποίας είναι ή Ρωσία. Τήν θεωρίαν είχαν αναπτύξει ήδη από τήν δεκαετίαν του 1930 ό γεωγράφος και οικονομολόγος Πιότρ Ζαβίτσκι. Βεβαίως, ό ίδιος ό Πούτιν, θωάσωνται του Μ. Πέτρον, τό 2007 εις έπίσημον όμιλίαν του διέψευσε κατηγορηματικά ότι προτίθεται να έπιστρέψη εις αυτοκρατορικά άποστολάς ή σοβιετικούς έπεταικτισμούς. Σάτσσο πολλοί άκροδεξιόι φωνά ίοχυρίζονται ότι άναδύεται ή πέμπτη αυτοκρατορία τής Ρωσίας και άναγνωρίζουν ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο άφού από τόν 15ον αιώνα ως σήμερα σχεδόν ή Ρωσία έζυμώθη με τήν θεωρίαν τής Τρίτης Ρώμης, έστω και κάτω παραλλαγμένην μεταγενεστέρας εις σχέσιν προς τήν άρχικήν τής έκδοχίν, κατά τήν όποιαν ή Μόσχα θα άντικαθίσταται τήν Κωνσταντινούπολιν, μετά τήν πτώσιν τής τελευταίας, τήν 29ην Μαΐου 1453, δηλαδή θα άντικαθίστα μίαν όλόκληρον αυτοκρατορίαν. Εις αυτήν τήν συνάφειαν δέν είναι τυχαίον ότι τήν ήμέραν, που έπτεσεν ή Πόλις έπέτελεςν, έπί δύο συνάπτα έίς ό Πούτιν, δια να προωθήσθ τήν Ευρασιατική Οικονομική Ένωσην (εις τήν άντίποδα τής Ευρωπαϊκής καθώς έπιδιώκεται και ή εισαγωγή ύς κοινού νομίσματος του ρουβλίου). Τήν 29ην Μαΐου 2014 υπογράφη συνήχησιν με τό Καζακστάν και τήν Λευκορωσίαν, ένάσσας εις αυτήν τήν Αρμενίαν (2 Ιανουαρίου 2015) και άκρίβως μετά από ένα χρόνον, τήν 29ην Μαΐου 2015 τό Κιργιστάν.

Τό μέλλον

Τό 2007 ό Πρόεδρος θα φέρη εις τό προσκήνιον μίαν μεγάλην αλήθειαν: «Είλικρινά, δέν υπάρχουν σήμερα πολλές χώρες στον κόσμο που να έχουν την ικανοποίηση και την ευτυχία να αποκαλούνται κυρίαρχες. Μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού: Κίνα, Ινδία, Ρωσία και κάποιες άλλες. Οι υπόλοιπες είναι άπολύτα εξαρτημένες, είτε οι μόν προς τις δε, είτε απέναντι στον ήγέτη του μπλόκ». Διά τόν λόγον αυτόν ό Πούτιν είναι ιδιαίτερα προσεκτικός εις τάς κινήσεις του. Ως αναφέρει ό Ελτσανινφ «ό όρόδος τής δεξιοεχίας (ένν. μεταφορικά τής πολιτικής που ακολουθεί ό Πούτιν) συνίσταται, κατ' άρχάς, στό να δείξεις στον άλλον έμπιστοσύνην, γιά να μπόρεσες, στη συνέχεια, να τον παρατηρήσεις προσεκτικά και να καταλάβεις ποιά είναι ή δύναμη ή, ούτως ώστε να μπόρεσες να τόν άποσυντονίσαι». Μηπως εις αυτό κατατείνων όλοι του οι κινήσεις μελέ εξαιρουμένης τής Ευρασιατικής Ένώσεως; Όλα τελικώς θα εξαρτηθούν από τάς πραγματικές βίβειες του Πούτιν. Άν πραγματικά, όπως πολλοίλκις έχει δήλωσει, έπιθυμή τήν δημιουργίαν του τόσου Ορθοδόξου Κράτους, τότε ή Έλλάς καλείται να διαδοραστή ένα σπουδαίον ρόλον. Άν πάντως έπιλέξη τήν αναγέννησιν ενός Πανσλαβισμού, τότε πιθανώς να άρχισι μία άποσταθεροποίησις εις τήν Βουλγαρίαν, τής όποιας ό πληθυσμός σήμερα είναι μοιρασμένος εις φιλορωσούς και φιλοευρωπαϊστάς, διότι ενώ αυτή άλλοτε ήδη εξαρτημένη, τά τελευταία έτι έχει τάσεις απογαλακτισμού, τάς όποιας δέν έγκρίνει ή Μόσχα. Άντιλαμβάνεται οιοσδήποτε πόσον έυθεραστο είναι οι ισορροπίαι εις τά Βαλκάνια μετά τήν περσιανήν διαμάχην του Πατριαρχείου Κωνιπόλεως με τήν Έκκλησίαν τής Βουλγαρίας, τήν ώραν μάλιστα που οι σχέσεις Ρωσίας-Τουρκίας είναι εταπεινά, αλλά και τήν έπικείμενην Μεγάλην Σύνοδον.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΣΥΓΓΡΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Πάτα και στίς κατά καιρούς άποφάσεις του, αλλά είναι Έκκλησία τών Αγίων Έπτά Συνόδων. Κατά τόν άγιον Ιουστίνον Πόποβις αί Έπτά Οικουμενικοί Σύνοδοι «λύουν εις τήν πραγματικότητα έν πρόβλημα, έν παμπρόβλημα του πλανήτου τούτου και του έπ' αυτού άνθρώπου γένους». Τό πρόβλημα πού Θεοανθρώπου Κυρίου Ίησου Χριστού... Είναι φανερόν εις τούς άνθρώπους όλων τών εποχών τό εξής κύριον διόισμα τών Έπτά Οικουμενικών Συνόδων: Μέ τήν λύσιν του προβλήματος του Κυρίου Ίησου Χριστού –τής Αποστολικής και Ορθόδοξου Έκκλησίας Του– λύονται άμέσως και έμμέσως όλα τά σπουδαιότερα προβλήματα του ούρα-νού και τής γής».²

Δέν έχει, λοιπόν, ανάγκη ή Έκκλησία μας να συγκληθή συν-εχώς Συνόδους, γιά να έπιβεβαιώην τήν “Υπαρέξη Της και τήν Ζωή Της και, μάλιστα σε τέτοιος έποχης, όπως ή δική μας, όπου βασιλεύει ή πολιτική σκοπιμότητα και έχει υποτάξει τούς έκκλησιαστικούς ήγέτες στα θέλημάτά της.

Τελικά, χωρίς να σκεφθούμε, χαίρετίσαμε μέ τέτοιο ένθουσιασμό τήν Σύνοδο, ώστε ό Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως άδραξε τήν ευκαιρία και άπήνησε άμέσως ότι θα έπαυολοθή-σουν πολύ σύντομα και άλλες Σύνοδοι!

Πώς υιοθετήθη ή όνομασία της;

Δεύτερον: Υιοθέτησαν πάντες οι άντιοικουμενιστάι –πλήν του «Ορθόδοξου Τύπου»– τόν χαρακτηρισμόν που προσέδωσαν στην Σύνοδο οι διαργωνιστές, άποκαλώντας τήν –μάλλον από τήν άκρα ...ταπεινοφροσύνην τους(!)– «Άγιαν και Μεγάλην Σύνοδον» (!), χωρίς να κάνουν τόν παρακριτό κόπο να μάς εξηγήσουν πού στρίβουν αυτόν τόν χαρακτηρισμό της.

Όπως έγραψα πολύ πρόσφατα, «ό προσδιορισμός τής Συνόδους ως «Άγιας και Μεγάλης» δέν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, αλλά μόνο στις έπιδημίες εκείνων που τήν διοργάνωσαν. Γιατί σκοπός τους είναι να καθυγιάσουν μέσω του τίτλου τής Συνόδου όλα εκείνα που σχεδιάζουν να άποφασίσουν, ώστε ό άπληροφρόνητος λαός να δεχθή τά άποφασισθέντα ως προερχόμενα εκ τής έμπνευσεως του Αγίου Πνεύματος. Ούτε Μεγάλη, Βεβαίως, μπορεί να άυτοπροσδιορισθή αυτή ή Σύνοδος, καθ' ότι τό Μεγάλη, προύποθετι μεγάλα και σημαντικά θέματα και όχι τό πλήθος τών συμμετεχόντων ρ' αυτήν Αρχιερέων. Πολυμелής ή πολυπληλής θα μπορούσε να χαρακτηρισθή, ποτέ όμως Μεγάλη».³

Ή έπιμονή να χαρακτηρισθή Οικουμενική ή Κρητική Σύνοδος

Τρίτον: Τό άκόμη παραδοξότερο είναι ότι άρκετοί εκ των άντιοικουμενιστών έπέμεναν να όνομασθή αυτή ή Σύνοδος ...«Οικουμενικήν»! και όταν αυτό –εύτυχώς– δέν έγινε, διέκρι-ναν ότι υπήρξε σκοπιμότητα εκ μέρους του Πατριαρχείου, γιά να μη άναγνωρίση ως Οικουμενικές, τής Συνόδους του Αγίου και Μεγάλου Φωτίου και του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά!

Αυτό, όμως, από πού προέκυψε; Νομίζω από τήν σύγχυση πού δημιουργήθηκε, επειδή κάποια σερβαστά και λόγια πρόσωπα εξέφρασαν αυτήν τήν άποψη. Τό θέμα τής άναγνωρίσεως τών άνωτέρω Αγίων Συνόδων ως Οικουμενικών, δέν σχετίζεται με τόν χαρακτηρισμό τής Συνόδους τής Κρήτης.

Γιατί;

α) Γιατί αί Σύνοδοι του Μ. Φωτίου (879/880) και του Αγ. Γρηγορίου Παλαμά (1368), δέν είναι Οικουμενικές Σύνοδοι αλλά Σύνοδοι με οικουμενικό κύρος, έφ' όσον δέν έδογμάτισαν κάποια έως τότε διατύπωση Αλήθεια τής βεβιωμένης Πίστεως, αλλά άνέλυσαν τά διατυπωθέντα υπό τών Αγίων Έπτά Οικουμενικών Συνόδων. Η μέν Σύνοδος του Αγίου Φωτίου επάνεφερε στην Ορθοδοξία τους Δυτικούς, άποδοκιμάζουσα τό Filioque και τονίζοντας τό Σύμβολον της Νίκαιας, ή δε Σύνοδος του Αγίου Παλαμά, άνέλυσε με κάθε έπιπομείρια τά δογματισθέντα υπό τής Ε' Οικουμενικής Συνόδου, περί τής καταδίκης τής φιλοσοφίας ως άπλανούς όδου Θεωγνωσίας. Αποδείξεις τούτου είναι ότι ή Σύνοδος του αγίου Παλαμά στρίγγχεσε εξ' όλοκληρου στά Πρακτικά τής Ε' Οικουμενικής Συνόδου.

Αί Σύνοδοι, λοιπόν, του Μ. Φωτίου και του Αγ. Γρηγορίου του Παλαμά, δέν είναι Οικουμενικές, αλλά άνέδειξαν τούς δύο αυτούς Πατέρες ως Οικουμενικούς Διδασκάλους!

Αυτά τά ένωρίς πού καλά και καί ο Άγιος και μέγιστος Θεολόγος τής εποχής μας Ιουστίνος Πόποβις, ό όποιος δέν διανοείσθ να χαρακτηρίση τις προαναφερθείσες Σύνοδους ως Οικουμενικές, καί γι' αυτό έγράψε περί τών προύποθέσεων τής όποιας μελλοντικής Οικουμενικής Συνόδου: «Πόσα ένα Οικουμενική Σύνοδος δέν θα είναι ούτε Αγία ούτε Οικουμενική ούτε Ογδόη, εάν πρωτίστως δέν δεχθή τίς προγενεστέρας Οικουμενικάς και άσάλευτους άποφάσεις τών».⁴ Έάν έδε-χτο ό άγιος Ιουστίνος ότι υπήρξαν όδοι και ένάντι Οικουμενικές, δέν θα έγραφε «δέν θα είναι ούτε Ογδόη» ή μελλοντική, αλλά θα τήν όνόμαζε Δεκάτη.

Καί β) Γιατί κατόπιν τών άνωτέρω, πεπιτεύει να εξηγήσουμε τό γιατί ή Σύνοδος τής Κρήτης δέν είναι δύνατον να χαρακτη-ρισθή ούτε Αγία ούτε Οικουμενική, έφ' όσον, όχι μόνο δέν προβλήται ή θεματολογία τής άποφάσεως περί ένός έως σήμερα διατυπωμένου δόγματος τής Πίστεως (άν ήταν δυνατόν να υπάرخη κάτι τέτοιο), αλλά, αντίθετως, μάλιστα, εκ τής θεματο-λογίας της προαναγγελλιάς ή καταπάτησιν και τών Ι. Κα-νόνων και τής Αγίας Γραφής, με τήν συζήτηση και τις προβλεπόμενες άποφάσεις περί συγχρηστιστή, συνεργασίας, συμ-πνευματισμού και συμπερσσεύσεως Ορθοδόξων και αρειτικών!

Γνώμη μου είναι ότι

αί Οικουμενικοί Σύνοδοι θα παραμείνουν Έπτά Πάντως, γνώμη μου είναι ότι αι Οικουμενικοί Σύνοδοι θα παραμείνουν Έπτά. Ο άριθμός επτά στην Αγία Γραφή και στην Έκκλησία μας είναι δηλωτικός του άπειρου. Έπτά είναι τά μυστήρια ως προύποθέσεις γιά τήν μετοχή μας στην Θεία Κοινωνία, ενώ τά Μυστήρια του Θεού και τής Έκκλησίας Του δέν περιορίζονται στον άριθμό αυτόν, αλλά είναι άπειρα. Έπτά και αι Οικουμενικοί Σύνοδοι που μάς έδωσαν κατά τόν άγιον Ιουστίνον «τήν λύσιν του προβλήματος του Κυρίου Ίησου Χριστού –τής Αποστολικής και Ορθόδοξου Έκκλησίας Του –(και γι' αυτό, δι' αυτόν) λύονται άμέσως και έμμέσως όλα τά σπουδαιότερα προβλήματα του ούρανού και τής γής», χωρίς να άποκλείεται ή σύγκληση στο μέλλον πο-λυαριθμών Συνόδων με οικουμενικό κύρος.

Ή Έκκλησία μας έμφαντικά τονίζει αυτήν τήν όλοκληρωση τών Οικουμενικών Συνόδων με τό να τούς αμειρώσει όλόκληρη άσματος Ακολουθία, τονίζοντας μας τί σημαίνει ό άριθμός Έπτά: «Τήν Τριάδα πύσιν εκ τών πραγμάτων, τής κοσμο-γενείας ούσαν απίαν, τράνως παρεδωκατά, τρισόβλιον Πατέρες. Τρεις γάρ και τέσσαρας Συνόδους, μουσικτωπύ λόγω θέντες, και έκδικαι φανέντες, τού Ορθοδόξου λόγου τά στοιχεία τά τέσσερα όντα, και τήν Τριάδα ένεφνίεσαν, κτί-σσαν ταύτα, και κόσμον ποίησαν». Και πάλι: «Τό του Νόμου γράμμα πασιόν Εβραίων, έθετο τιμάν τήν έβδόμη-δα, σκιά προσανέχουσι, και λατρεύουσι ταύτη. Ήντερ Πατέρες συνδραμόντες έν Έπτάδι Συνόδον, νεύσει Θεού τού έν έξάδι ήμερών σύμπαν τόδε άπαρτίσσαντος, και τήν έβδο-μην εύλόγησαντος, σεμνωτέραν ειργάσασθε, όρον εκδέμε-νι Πίστεως». Γι' αυτό «τάς Έπτά Συνόδους τάς τών Πατέ-ρων, κατά διαφόρους καιρούς συστάσας, εις ένα συνή-θροισεν έν Κανόνι, τω δέ μάλαι καλώς ό Πατριάρχης ό Γερ-μανός ό νέος, γράφων όμολοι και κρατώνων τά δόγματα τά τούτων».

Και να σημειώη ότι ό Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γερμανός ό νέος, τό έτος 1226 “έκλεισε” τόν άριθμό των Οικου-μενικών Συνόδων, καθιερώνοντας τόν κοινό έορτασμό και τών Έπτά Οικουμενικών Συνόδων (ένώ έννιάρες, Βεβαίως, τήν Σύνο-δο του 880 του αγίου Φωτίου), όταν εύρίσκετο στην Νίκαια, μεταθεθέντος εκεί του θρόνου τής Κωνσταντινουπόλεως λόγω τής Αλώσεως του 1204.

Έχουν ανάγκη άναγνωρίσεως οι Άγιοι Μ. Φωτίος και Γρηγόριος Παλαμά;

Καί άν άκόμη δέν ίοχουν, όμως, όσα προείπαμε, πώς θα δι-καιολογήσουν τήν έπιμονή τους όσοι πιστεύουν ότι χρειάζονται άναγνώριση δύο Συνόδοι (Μεγάλου Φωτίου και Αγίου Γρηγορίου Παλαμά), τίς όποιες ή Έκκλησία μας έχει περί αιώνων άναγ-νώρισει και ύμνισει στην Πράξη; Τού μέν αγίου Φωτίου οι δι-εκκρινήσεις τής Συνόδου τού γιά τό filioque, εσφράγισαν τήν διαχωριστική γραμμή μεταξύ Ορθοδοξίας και Φραγκο-πιστισμού οι τής επεκυρώσαν με τήν όλοκληρωτική και

τελεσιδική Απόσχιση τής Πλάνης από τήν Αλήθεια, τού δε αγίου Παλαμά και ή διδασκαλία και τό πρόσωπτό του έλα-βαν Οικουμενικό κύρος με τήν Πανορθόδοξον καθέρωση τής μνήμης του κατά τήν Β' Κυριακή των Νηστειών.

Ποιός άμφισβητεί σήμερα τούς δύο αυτούς άγίους και τήν δι-δασκαλία τους, ώστε να άπαιτείται έπιβεβαίωση τής Έκκλησίας; Τό μόνο που καθώρσως ή μέχρι σήμερα αδιά-πνιτη έπιμονή –ένήπιων και κατά πάντα θριλόλογων και σε-βαστών υπερασπιστών τής Πίστεως– είναι ότι προσέδω-σαν άνέλπιστα τόσο μεγάλο κύρος σε μιά Σύνοδο με τυπι-κές προδιαγραφές, ΑΗΣΤΡΙΚΗΣ, ώστε να περιμείνουν από αυτήν, άκόμη και τήν άναγνώριση τής ήδη επικυρωμένης Δο-γματικής τής Μιάς, Αγίας Ορθόδοξης Έκκλησίας μας!

Τά θέματα τής Συνόδους τής Κρήτης

Στά θέματα τής Συνόδους τής Κρήτης έχουν ένταχθεί και τά κω-λύματα του Γ' Γάμου και ή Νηστεία, τά όποια είναι θέματα και του Έκκλησιαστικού Δικαίου, έφ' όσον και ό δεύτερος Γάμος τών Κληρικών και ή άθέτηση εκ μέρους τους τής Νηστείας, έπισύ-ρουν τήν παινή τής καθαιρέσεώς τους, πράγματα τά όποια σχε-διάζουν να ανατρέψουν στην πολυπληθή Σύνοδο τους!

Σ' αυτά έχουν προστεθεί τά θέματα τής διακυβερνήσεως τών Ορθόδοξων Έκκλησιών τής Διοσετορίας και οι προύποθέσεις τής χορηγήσεως του Αυτονόμου (δηλαδή του Αΐτοκεφάλου) και ποι-ός έχει άρμοδιότητα να τό χορηγή. Ο Ο.Τ. ήταν τό μόνο έντυπο, τό όποιο ένήμερωσε τό Ορθόδοξο Πλήρωμα περί τής κρισιμό-τητας και επικώνδυνότητος τών θεμάτων αυτών (βλ. άρθρο “Κρί-σις τών αυτοκεφάλων Έκκλησιών ό Πατριάρχης Κωνιπόλεως,” σ. 2117/ 20.05.2016).

Αυτά τά ζητήματα βεβαία είχαν από πεντηκονταετίας θεθεί και ό Άγιος Ιουστίνος Πόποβις έχει γράψει άλθιένες που πρέπει ιδιαίτερα να προσέχουν όσοι συμμετάσχουν στην Σύνοδο. Έγραφε: «Ευρίσκειται μία κρυφή έπιθυμία των ανθρώπων του σημερινού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (έγρα-φε ό π. Ιουστίνος τό 1977, όταν Πατριάρχης ήταν ό Δημήτριος, αλλά κυρίως όπισθεν αυτού ό σημερινός Πατριάρχης), όπως ... έπιβλήσθ σήμερον τελικώς και όριστικώς εις τάς Ορθόδοξους Αΐτοκεφάλους Έκκλησίας και γενικώς εις τόν Ορθόδοξον κόσμον και εις όλην τήν ορθόδοξον Διοσετο-ρίαν, και όπως επικυρώση και κατοχυρώσιν τούτο τήν νεο-πιστηπτικήν του έπιβόλην ταύτην διά μιάς «Οικουμενικής Συνόδου». Διά τούτο συμπεριλήφθησαν μεταξύ τών δέκα δια τήν Σύνοδον επλεγμένων θεμάτων, και μάλιστα ως τά πρώτα τέσσερα, εκείνα άκρίβως τά θέματα, τά όποια σαφώς άποδεικνύουν τήν επιθυμίαν των ανθρώπων αυτών τής Κωνσταντινουπόλεως, όπως υποτάχουν εις αυτήν όλην τήν Ορθόδοξον Διοσετορίαν –τούτο δε σημαίνει όλόκληρον σχεδόν τόν κόσμον!– και όπως εξασφαλίσουν άποκλειστικώς δι' έαυτούς τό δικαίωμα του χορηγείν τό Αΐτοκεφαλον και τήν Αυτονομίαν εις όλας έν γενεί τάς Ορθόδοξες Έκκλησίας εις τόν κόσμον, παρούσας και με-λλοντικάς, ταυτοχρόνως άπονεύοντες εις αυτές και τήν εξ' άτόμειως τάξεως και σειράς θέσιν εκείνην, τήν όποιαν

Η μοναδικότητα της Όρθοδόξου Έκκλησίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεού, ως τύπος του έκκλησιαστικού Σώματος» ένας είναι ό Ναός και μία ή Κιβωτός, ως τύποι τής Έκκλησίας. Είναι ιδιαίτερα δια-φωτιστική ή άναφορά του αγίου Θεοφάνους Κύπρου στο παλαι-οδοσάφικό χωρίο, «έξήκοντα είσι βασιλίσαισι και δοιογόνοις παλ-λακαί και νεανίδες έν ουκ έστιν άρραγές: μία έστί περιστέρα μου, τελέα μου» (Άσμα Ασμάτων 6, 7-8), για να άντιπαραβάλη τήν μοναδικ

'Η Αμερικανοκίνητος Σύνοδος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

της επίσημου διαδικτυακής πύλης του πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως παρατίθεται σύν τοις άλλοις και τό μέσα και τραγικόν ὁλοσήμεν τῆς Συγκλητιστικῆς καί ἀντι-Κανονικῆς ἀποφάσεως τοῦ τότε πατριάρχου Μεταξάκη:

Σημαντική υπήρξεν ἡ ἐπί Μελετίου Δ΄ ληφθεῖσα ὑπό τοῦ οἰκουµενικοῦ πατριαρχείου ἀπόφασις περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν (Ιουλίου 1922)..."!

Οἱ σχεδόν πρό 100 χρόνων περιέργες πατριαρχικῆς ἐνέργειες τοῦ 1923, ἔχουν ἄµεσον σύνδεσι καί σχέσι, µέ τῇ µελλούσῃ "Πανορθόδοξῃ Σύνودῳ" τοῦ 2016 στήν Κρήτη· µιάς καί τό ἐν λόγω πατριαρχικό Συνεδρίο τοῦ πατριάρχου Μεταξάκη, σύµφωνα µέ τίς τίς πύον Φαναριώτικες πηγές, ἦταν αὐτό τό «Πανορθόδοξον Συνεδρίον» ποῦ ἐμπνεύστηκε τῇ Νεωτερικῇ ἰδέᾳ τῆς συγκλήσεως «Πανορθόδοξης Συνόδου» διά τό 1925 μ.Χ. ἐορταστικό μνημόσυνο τῆς Α' Οἰκουµενικῆς Συνόδου ποῦ ἔγινε τό 325 μ.Χ. (!).

Στόν πρόλογο τῶν ἐν λόγω Πρακτικῶν (1923) τοῦ πατριαρχεῖου Κων/Πόλεως, ὁ μακαριστός θεολόγος Διονύσιος Μπατιστάτος (ὁ καί ἑθνοσέιςας αὐτά , ἀναφέρει καί ἐνα ἄλλο µεῖζον ἀντι-Κανονικό ὁλοσήμεν τοῦ ἐκπτώτου ἀπό τῇν Ἀρχιεπισκοπῇ τῆς Ἀθηνῶν, τό ὁποῖον ἐλαβε χώρα στήν Ἀμερική, ὑπό τοῦ Μεταξάκη:

«Τό 1921 ἀπομακρύνεται τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ὁρόνου Ἀθηνῶν καί μεταβαίνει εἰς τήν Ἀμερικήν. Κατά πληροφοροφάνειαν τοῦ εἰς Οὐσάκινον Ἑλληνοσ Πρεσβεῦτοῦ πρός τόν Γενικόν Διοικητήν Θεσσαλονίκης, ὁ Μελέτιος Μεταξάκης εὐρισκόμενος εἰς Ἀμερικήν (...) ἐλάβε μέρος εἰς Λειτουργίαν Ἀγγλικανών, "εἰς Ἀγγλικανικόν Ναόν, συµπρωσευχηθεῖς γονυκλίτης πρό τῆς Ἁγίας Τράπεζας". Τόν Νοεμβρίον τοῦ 1921 μέ τήν ἀπορχογήµατον παρέβησαν ἰσχυράς Πολιτικῆς Παρατάξεως (Βενιζελικῶν), μέ τήν ἀνεπιτρέπτην ἀναµείν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, καί ὑπό δραµατικῆς συνθήκας Ἑθνικοῦ Διχασμοῦ "ἐκλέγεται", δι' ἀσχηµόνων ψήφων, Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως». [3]

Διά ὅλα τά πύό ἐπάνω Συγκλητιστικά καί ἀντικανονικά πράχθεντα, ἐνεργηνθέντα, ἀποφασισθέντα καί ἀναγνωρισθέντα, ὑπό τοῦ καθαιρεµένου πρώην Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί µετέπειτα (!!) παρανοήτου οἰκουµενικοῦ πατριάρχου Μεταξάκη συµμαρτυρεῖ καί ἡ σύγχρονη Ἐκκλησιαστική Ἱστορία:

«Ἡ ὑπό τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μελετίου τοῦ Δ' (1922) ὀρισθεῖσα ἐπιτροπή ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ διακεκριμένου λογίου μητροπολίτου Νικαίας Βασίλειου Γεωργιάδου (μετά τῶτα πατριάρχου Κων/Πόλεως), ἵνα ἀποφανθῇ ἐπί τοῦ ζητήματος, ἐδέχθη τό κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν. Ἐπί τῇ βάσει τῆς γνυμοδότησεως ταύτης ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων/Πόλεως ἀναγνώρισεν τίς ἀγγλικανικές χειροτονίας (1922), τό αὐτό ἐπῆρξεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύµων ἐπί πατριάρχου Δαµιάνου (1923), ἡ τῆς Κύπρου ἐπί τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυρίλλου (1923) καί ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπί πατριάρχου Μελετίου (ὄντος τοῦ πρώην Κων/Πόλεως Μελετίου [Μεταξάκη] τοῦ Δ', 1930). Οἱ αὐτός πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης ἐδεῖξε τάσεις ἀναγνωρίσεως καί τῆς µυστηριακῆς ἐπικοινωνίας µετά τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. [4]

Εἶναι δηλαδὴ βέβαιον πέραν πάσης ἀµφιβολίας ἐξ ἱστορικῶν σηµαινοῦσαν ἀποδείξεων: ὅτι ὁ πατριάρχης Μεταξάκης ἦταν πύό ὄντι «Ἀγγλο-Ἀμερικανόφιλος», δηλ. ἀµερικανοκίνητος καί ἀκρώς Λουθηροκαθβινικόνκινος, ἀλλ' ὅµως, καί σηµαῖνον μέσο, διά τῆς ἄµεσης ἀλώσεως ἐκ τῶν ὥσω τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Οἱ Μεγάλες Δυνάμεις τῆς ἐποχῆς, ἐγνώριζαν καί γνωρίζουν ἄριστα πῶς νά χειραγωγῶν µεθοδικά, τέλειος δυναικῆς προσωπικότητες ὅπως λ.χ. τὸν πολιτικό ἐκ Κρήτης Βενιζέλο καί τὸν Κρητικό πατριάρχῃ Μεταξάκη. Ἐτοί καί ἔγινε «ἐνδορθόδοξος» ἡ ὁλωσις. Καί ὅλα αὐτά νά φαντασθεῖτε ὅτι συνβῆσαν µόλις πρό 100 ἐτῶν! Φανταστεῖτε ὅµως, σήμερα, µετά παρέλευσι τῶσαν πολλῶν ἐτῶν, πόσον βαθιά προχωρήσει ὁ ἐπάρατος Διαχριστιανικός καί "ἐνδορθόδοξος" Συγκλητισµός καί ἡ θλιβερά υποδοῦσιν τῶν «Ὀρθόδοξων» Φαναριωτῶν, ὁρκωµένων ἀπογόνων καί διαδόχων τῆς Μεταξάκης, στίς ἐπιπάγες καί διατάξεις τῆς δῆθεν Φαναριώτικης «γραµµίης», δηλ. τῆς γραµμῆς τῶν συνεταιρίων τοὺς Λουθηροκαθβίνων τῆς Pax Americana...!

Ἡ ἱερὰ Μητρόπολις τοῦ Κιτίου στόν ἐπίσημο ἰστοχώρο τῆς, δυστυχῶς, πέραν τοῦ ὅτι διοργανώει ἐκκλησιαστικῆς ἡμερίδης καί μητροπολιτικά συµπόσια, περὶ καί ὑπὲρ τοῦ Ἀρχισυγκλητιστοῦ Μεταξάκη, ἔχει ἀφιερώσει καί εἰδική ἀνάρτησι-δημοσίευσιν περὶ βιβλιοπαραουσισεως τοῦ τοιούτου: «Οἱ Πράξεις τοῦ 13ου Ἀποστόλου» Μελέτιου Μεταξάκη!!! Ἐνῶ, ἡ ἱερὰ Μητροπολις Ἰεµεσοῦ, συνεχίζει μέχρι σήμερα, ἀκαδέµητ, νά µάς προβάλλει δαδίακτρα, τὸν βίο καί τὴν πολεῖται τοῦ Μεταξάκη, µέσα ἀπὸ τό ἐπίσημο περιοδικό τῆς ἱ. Μητροπόλεως. Ἀράγε σὸ πρῶτο εἰδικό σηµεῖο, περὶ τοῦ «13ου Ἀποστόλου» (sic) μῆτῃς ἔχοµε µία µενίσ-σιν αἰρετική πλάνη, µεῖζονα κακοδοξία καί ἀπειρη βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Κάντε τώρα, ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες, τοὺς ἀνάλογους ἱστορικούς συσχετισµούς καί τῆς ἔλλογος συνειρικῆς σκέψεῖς, διά τῇν ἄκρως βεββισµία καί πρό τῶν θυρῶν, τήν ἐκ προμελέτης καί προσεχθεῖσθεῖσα "Πανορθόδοξῃ Σύνودῳ" τοῦ 2016, μέσα σὸ ἀνάλογο ἱστορικό πλαίσιο (1918-2016) καί τῆς ὁσες Συγκλητιστικῆς καί Σχισµατικοαιρετικῆς Ἀρχές, Προσυνδικῆς Διασκέψεῖς, µεθόδους καί ἀντι-Κανονικῆς ἐνέργειες τοῦ πατριάρχου Μεταξάκη κ.ἀ. διαδόχων καί, καί βγάλετε τά ἰδικά σας συμπεράσματα. Ὁ ἀπόλυτα ἀόριστος ρυθµιστῇς τοῦ πανιχνόδι, ἰδίως σὰν περὶ "τῆς τῶν πάντων ἐνωσεως" τῶν λεγοµένων «Ἐκκλησιῶν», εἰς τήν µελλούσα "Πανορθόδοξή" Σύνοδον τῆς Κρήτης, δέν εἶναι τό Οἰκουµενικό Πατριαρχεῖο, ἀλλά εἶναι, ὁ Λουθηροκαθβίνο-Ἀγγλοαµερικανοῖ ποῦ χρησιμοποιοῦν τό Πατριαρχεῖο τῆς Κων/Πόλεως ὡς γεωπολιτικό ἐργαλεῖο.

Ἐπιτρέψουµε ὅµως τώρα, σὰ πατριαρχικά Πρακτικά τοῦ Μεταξάκη, διά νά παραθεῶµε µία ἀκόµη ἰσχυρή δόσι ἀπό παραλελειµένα καί σηµαῖνοντα σηµεῖα:

«Α' Μέρος. (σελ. 30) Ὑψίστατο εἰδική συζήτησις διά τῶν Ἀγγλικανισµὸν εἰς τὸ Συνεδρίον τοῦ Μεταξάκη περὶ τῶσαν Ἐνώσεως τῶν ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν µέ τήν Ὀρθόδοξήν Ἐκκλησίαν:

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης (ὁ Μεταξάκης) φρονεῖ ἐπ εἰς τό κεφάλαιον περὶ Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν πρέπει νά γίνῃ εἰδικός λόγος καί περὶ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας...

-Ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου παρατηρεῖ ὅτ µεταξὺ ὁλλων ζητημάτων ὑπάρχει καί τό ἀναφερόµενον εἰς τίς ἀγγλικανικές χειροτονίας... (...)

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀναφέρει ὅτι αὐτό ἔπρεξε καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύµων καί Κύπρου κατέληξαν εἰς τὸ αὐτό καί ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκουµενικοῦ Πατριαρχεῖου συµπέρασμα,

ἀποδεχθεῖσα τό ἔγκυρον τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιών».

ΣΧΟΛΙΟΝ: (α') Ἄρα γε ἡ περιεργή ἀναγνώρισις τῆς Ἀγγλικανικῆς "ἱερωσύνης" διά ποῖο λόγο ἔγινε, (β') Ὑπὸ ποίων ἀπλάνων θεολογικῶν καί ἱεροκανονικῶν κριτηρίων; (γ') Διά νά εὐχαριστήσῃ μῆτῃς, ὁ Μεταξάκης, τοὺς Λουθηροκαθβίνους-Ἀγγλοαµερικανούς φίλους τοῦ ποῦ τὸν ἐχρίσαν πατριάρχῃ τῶν Ὀρθόδοξων; (δ') Καί διά ποῖο σπουδαῖο λόγο ἀνακοινώνεται τέτοιο ζήτηµα σὸ ἐν λόγω πατριαρχικό Συνεδρίο ποῦ πρωταρχικός στόχος τοῦ ἦταν ἡ μεταβολή τοῦ Ἡμερολογιακοῦ; Φυσικά ἀν γνόνταν ἄµεσα µία τέτοια ἀναγνώρισις [τῆς Ἀγγλικανικῆς "Ἐκκλησίας"], θά ὑφίστατο ἰσχυρές καί δικαιο-λογηµένες ἀντιδράσεις ὑπὸ τοῦ ὀρθόδοξου πληρώματος. Ἐτοί ὁ πατριάρχης Μεταξάκης ἀναγνώρισε ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ τήν ψευδο-ἱερωσύνην τῶν Λουθηροκαθβίνων ἐλέω ἰδοτελῶν σκοπιμότητων ποῦ καταγράφονται στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία. Τό Φανέρι ὅµως, γιὰτ ἀναφέρει [τῇν ἀναγνώρισι τῆς ἱερωσύνης τῶν Ἀγγλικανισµοῦ] σὸ διαικτυακό βιογραφικό τοῦ πατρ. Μεταξάκη; Τό θεωρεῖ ἄρα γε διά κατόρθωµα;

Β' Μέρος. Ἐνας Καθηγητῇ τῆς Θεολογίας ἀπὸ τό Βουκουρεστί, ὁ κ. Δραγόγινοβιτς Δημητρεσκί, εἰς τήν Γ' Συνεδρία (Παρασκευή, 18 Μαΐου 1923) ἐμπροσθεν τῆς πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς -Συνδιάσκεψης (=Conference) ἡ "Πανορθόδοξον Συνεδρίον" διά τῆς εὐλογίας τοῦ πατριάρχου Μεταξάκη δη-λώνει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ συνδρόσιος ἡµῶν ἐνταῦθα ἀποβλέπει εἰς τήν προπαρασκευήν τοῦ ἐδάρους πρὸς σύγκλησιν µίας Πανορθόδοξου Συνόδου... Ἐπὶ δέ µάλλον διά τήν ἐδραίωσιν αὐτῶν τούτων ἐν τῷ µελλόντι».

ΣΧΟΛΙΟΝ: Τά συνεδριακά πρακτικά τοῦ 1923, ὅχι µόνον µᾶς ἀποκαλύπτουν, περὶ τῆς "προσρητικῆς" προπαρασκευῆς διά πρῶτῃ ἀντιπαροδοσιακῇ Πανορθόδοξῃ Σύνودῳ, ὅπως ἐκίνηθ τῆς µελλουσας στήν Κρήτη, ἀλλά µάλιστα µᾶς ἀποκαλύπτουν, ὅτ ὠρίστα καίτοις "αἰδιόρατος" λόγος, γιά νά ἀκολουθήσουν καί ἐδρασιθεῖν, καί ἄλλες τέτοιου εἶδους... "Πανορθόδοξες"... (!) διά τὰ µελλοντικά ἐτη!! Ἀρά γε διά ποιοὺς ὑπερτάτους λόγους;

Γ' Μέρος. Ὁ πατριάρχης Μεταξάκης ὅµως µᾶς ξεκαθαρίζει τὰ ἑξῆς:

«Διότι πάντως δέν εὐρισκόµεθα ἐνταῦθα ὡς ἀντιπρόσωποι Ἐκκλησιῶν διαπραγµατευόµενοι ὁρους συνθήκης».

ΣΧΟΛΙΟΝ: Ὁ πατριάρχης Μεταξάκης ἐδῆλωσε στά ἴδια πρακτικά, ὅτι δέν ἦταν Συνοδική ἡ διασκεψίς, ἀλλά οὐτε καθῶς γράφεται, ὅτι διαπραγµατεύεσθαι μέ τηλεσιδίκους ὁρους διά τὰ ἐκκλησιαστικά ζητήματα ποῦ συνδιαλέγονταν, ἀλλ' ὅµως ΕΠΕΒΑΛΕ (!) ἐς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καί ἱερές Συνόδους, τὰ ἀποφασισθέντα (!) εἰς "ἄλλων" Συνεδρίων (!!!) δηλ. τήν καινοφανή Ἡμερολογιακήν (ἀπο)ρύθµισιν, καί ἐν τέλει τό Μεταξάκειον Ἡμερολογιακόν Σχίσµα!

Δ' Μέρος. Στῇν Δ' Συνεδρία τήν Δευτέρα τῆς 21ης Μαΐου τοῦ 1923 γράφονται τὰ ἑξῆς παρόδοξα (!) στά πρακτικά:

«Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀνεκοινώσατο τὰ ἑξῆς: Εὐρίσκειτο ἐνταῦθα ἐρχόμενος (...) ἵνα ἐπισκευφθῇ τὰς Ἀθήνας καί ἁλλά ἰσως τῆς Ἀνατολῆς ἐκκλησιαστικά Κέντρα ὁ σφόδρ ἱεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπος τῆς Ὁξφόρδης Σεβ. Gore. Ἡ Α.Θ. Σεβασμιότης ὄντις φαίνεται ἐπιθυµούσα νά προσανορεῖσθι τό ἡμέτερον συνεδρίον. Ἡ ὁλοµεῖα ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ Α.Θ. Σεβασμιότης παραιτῇ κατὰ τήν συνεδρίαν τῆς προσεχούς Τετάρτης. Ἀκολούθως ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀναφεροµένῃ εἰς τήν ἡμερησίαν διάταξιν ἐδῆλωσεν ὅτι κατὰ τήν σηµερινήν συνεδρίαν πρόκειται ἐν πρώτοις νά καθορισθῇ τό ἡμερολόγιον, ὅπτερ εἴµεθα διατεθειµένον νά δεχθῶµεν ἄµεσως καί ὑπὸ τούτων προσωρινῶν...!».

ΣΧΟΛΙΟΝ: Εἶναι φανερόν, ὑπό τῶν Πρακτικῶν, ὅτι ὁ Μεταξάκης ἀναγνωρίζει καί ἐπίσηµον τῶν Ἀγγλικανισµῶν, ὡς µία ἀκόµη Ἐκκλησία καθῶς καί τήν ἱερωσύνην αὐτῶν. Διά ποῖον λόγον ὅµως, προσκαλεῖται καί συµμετέχει, ἕνας ψευδειςτικόςος, σέ ἐργασίες ὀρθόδοξου πατριαρχικοῦ Συνεδρίου; Εἶναι σηµαντικὴ καί ἡ µαρτυρία-καταγγελία τοῦ Κανονολογικοῦ καί ὁσίου πατρός Ἐπιφανίου σὸ περίφημο ἱστορικοκανονικό ἔγχειριδίο του, ὅτι ἀναφερῇ ἐπὶ ἑξῆς:

"Ἐν ἔτει 1918 ὁ Ἀρχιεπισκόπος Κύπρου Ἄνθιµος καί ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος (Μεταξάκης) συµµετέσχηον ἐπανελλήνισµον εἰς Ἀκολουθίας τῶν Ἀγγλικανῶν ἐν τῷ Λονδίνῳ Ναῶι τοῦ Ἁγίου Παύλου!" [9]

Ε' Μέρος. Ἐπιθυµῶ νά ὁλοκληρώσω διά τήν δε facto τὸ ἄνοµο σχέσι τοῦ Μεταξάκη µετά τῶν Λουθηροκαθβίνων Ἀγγλικανῶν:

"Προσέρχεται ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος (τέως Ὁξφόρδης) κ. Gore ἐν συνοδείᾳ καί τοῦ συνοδοῦ ἱερέως Μπάτζον καί καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιών τοῦ Πατριάρχου. Τήν Α.Θ. Σεβασμιότητα προσερώνησε ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὡς ἀκολουθῶν; Σεβασμιότητα, εἴµεθα πολὺ εὐτυχῆς, πάντες ἡµεῖς ὁ ἀποτελειούµενε τό Πανορθόδοξον Συνέδριον, διότι δεχόµεθα ἐν πλήρει συνεδρίᾳ τήν Ὑµετέρα Σεβασμιότητα. (...) Τῶν ζητηµάτων τούτων προερχέι τό πύ ἡμερολόγιον, συνεπεία τῆς ἀποφάσεως, ληφθεῖσθαι ἀπὸ µέρους τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, ὅπως δεχθῶσι τό Εὐρωπαϊκόν ἡμερολόγιον. Μεταξὺ ὁµως τῶν ζητηµάτων, τὰ ὁποῖα θά µᾶς ἀπασχολήσωσιν, ἔχοµεν καταγράφεσθαι καί τὰ ἀφορῶντα εἰς τήν ἐνωσιν ὁλων τῶν Ἐκκλησιῶν καί ἱδιδιάρεως εἰς τήν ἐνωσιν τῆς Ὀρθόδοξου καί τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ διατί χωρεῖτοζµεν µέ ἱδιαιτερα ὁλως χαράν τήν Ὑµ. Σεβασμιότητα ὡς πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς (...)».

Τό ἐρώτηµα ποῦ προκύπτει σαφῶς, εἶναι: Πιὰτί ὁ σηµερινὸ µικρόσχηµοι καί μεγαλόσχηµοι Κληρικοί καί θεολόγοι, ἐγκωµιάζον καί ἁποσιποῦν ἐνα καθαιρεµένο Ἀρχιεπισκοπικό Ἀθηνῶν... τὸν Μελέτιο Μεταξάκη; Ἐχουν καί νά κερδοῖαν; Ἄν ναι, τί, καί ἀπὸ ποιοῦς; Ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοαµερικάνους; Ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας Ἀρχµαυσάνους;

Τελικά, εἴγε ἐν µέρει δίκαιο ὁ θεολόγος Διονύσιος Μπατιστάτος, ὅταν ἔγραψε: ὅτι ὁ Μεταξάκης "θὰ πρεῖται νά εἶχε καθαιρεθῇ ἔστω καί µετά θάνατον", µόνον ὅτ ὁ μακαριστός θεολόγος ἀνοσιώσει µάλλον, ὅτι ὁ Μεταξάκης εἶχε ἦδόν τῷ ὄντι καβαλερῇ (!) Κανονικά ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας... πρίν κᾶν γίνῃ πατριάρχης Κων/Πόλεως...!!! Δηλαδῇ, ὁ νύν Νεοφαναριώτης καί διάδοχός τοῦ Μεταξάκη, ἐγκωµιάζον, ἐνα δίκαιως καί ἱεροκανονικά καθαιρεµένο καί πρῶνῃ ἀρχιεπισκόπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... ἐτεροκρινόµενον ὅµως, τόν καί "µέγα" πατριάρχῃ τῆς Κων/Πόλεως!

Σηµεῖωσις: Δέν εἶναι µεγίστη θεολογική ἀντίρρασις καί ἀντιµημία, ὅταν ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἰεµεσοῦ κ. Ἀθανάσιος Μαχαριώτης, ἐκφράσῃ ἐν δημόσιους, ἔντονες δογματολογικῆς καί ἱεροκανονικῆς ἀντιρρήσεις, διά τήν ἐπερχόµενη "Πανορθόδοξῃ Σύνόδῳ" τῆς Κρήτης, ἐνῷ ταυτόχρονα τήν ἰδίᾳ ἀκριβῶς σιγητῇ, διαφιµήν, προπαγανδίζει καί ἐγκωµιάζει (ἄµεσα καί ἔµµεσα) τὸν αἰρετικό πατριάρχῃ Μελέτιο Μεταξάκη; Καί καλὰ, ἔστω νά ὠρίστατο µία σοβαρή τέλος πάντων... ἱστορική δικαιολογία, ὅτι ὁ Μεταξάκης ἦταν πρῶνῃ Μητροπολίτης Κιτίου καί Ἰεµεσοῦ, ἡ παρούσα ἐποχῇ, καί µάλιστα ὁλῶν τῶν ἡµερῶν ἡ καί µηνῶν, πρό τῆς Συνόδου σὸ Κολυµπάρι, εἶναι ἡ κατάλληλη ἐποχή διά τέτοιων λογίων παραδόξα ἐγκώµια στόν πατέρα τοῦ «Πανορθόδοξο», τὸν Μεταξάκη;

Ἀγιορείτης Μοναχός Γέρων ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Μπιλάλης (1932 – † 4. 6. 2014)

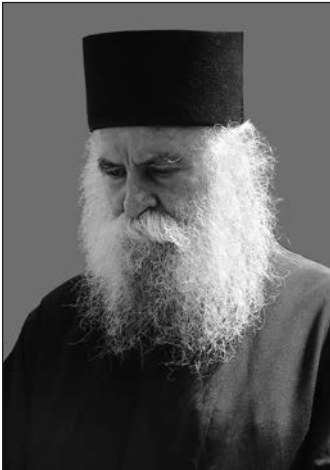
ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ

Τελεσθήκε, τὸ Σάββατο 4 Ἰουνίου 2016, τὸ διετές ἱ. Μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ π. Νικοδήμου Μπιλάλη, ἀπὸ τοὺς Συλλόγους «ΠΑΝ-ΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΦΙΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ» (Π.Ε.Φ.Π.) καί «Ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης», στὸν Ἱερό Ναο Σωδοδόχου Πηγῆς, ὁδ. Ακαδημίας, Αθήνα. Ὁ Γέροντας ὑπῆρξε ὁ Ἰδρυτῆς καί ἡ «ψυχὴ» τῶν δύο Συλλόγων.

Μέσω τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Π.Ε.Φ.Π., «Ἐλληνορθόδοξῃ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», ὁμιλιῶν, συνεντεύξεων, ἀλλὰ καί προσωπικῶν τῶν ἐπαφῶν, ἐπὶ 46 ἐτῇ ἀνεδείξε τὴν ἥρωική Πολύτεκνη Οικογένεια, τὴν ὁποία προσφύως χαρακτηρίζε ὡς τὸ μεγαλύτερον σύγχρονο ΘΕΜΑ-ΘΕΑΜΑ-ΘΑΥΜΑ. Παράλληλα ἐνημέρωνε ὀρθόδοξα καί υπεύθυνα γιὰ τὸ ἱερὸ Μυστήριον τοῦ ὀρθόδοξου Γάμου καί τῆς τεκνογονίας. Ἦταν σφοδρὸς πολέμιος τῶν φωνικῶν ἐκτρώσεων καί τῆς ἐμφάρτης ἀντισύλληψης. Ὑπῆρξε ἐκ τῶν πρώτων δημογράφων καί ἀπὸ πολὺ νωρίε ἐκρούσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τὸν καταστροφικὸ δηµογραφικὸ µας κατήφορο.

Δέν θὰ ἦταν υπερβολὴ ἐὰν λέγαµε ὅτι ἐκατοντάδες παιδιὰ διασωθήκαν ἀπὸ ἐκτρώσει καί ἔζησαν ἐξαιτίας τῶν ἀρθρίων καί τῶν συµβουλῶν τοῦ π. Νικοδήμου. Ἀλλὰ καί χιλιάδες παιδιὰ γεννήθηκαν ἀπὸ ζευγάρια, ποὺ ἐνὶ ἔχῃ ἀποφασίσαι νὰ μὴ κάνουν ἁλλὰ παιδιά, διαβάζοντας τὸ Περιοδικὸ ἄλλαν γωνίᾳ καί προχώρησαν στὴν ἀπόκτησιν ἐνός ἢ καί περισσοτέρων παιδιῶν.

Κινούµενος ἀπὸ τῇ μεγάλῃ τοῦ ἀγάπῃ πρὸς τὸ ἱερὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου Ἰδρυσε τὸν ὁμώνυμο Σύλλογο. Μέσω τοῦ Συλλόγου προώθησε

καὶ δίδωσκε τὴν ἱ. μνήμῃ τοῦ μεγάλου κολλῆβι Ἀγίου. Εξέδωσκε τὸν «Πρωτότυπο Βίο» τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ἀπὸ ἀνέκδοτο χειρόγραφο τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸν ὁποῖο καί πρόσφερε δωρεάν (πάνω ἀπὸ 100.000 ἀντίτυπα μέχρι σήμερα). Ἀνῆλθε, µέ προσωπικὴν τοῦ ἐπιστάσι, τὸν πρῶτο ἱ. Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου στῆς Κερκὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, στὸν τόπο ὅπου εἶχε ταφεῖ ὁ Ἅγιος. Συµμετείχε εἰς εἰδικὸς περὶ τοῦ Ἁγίου σέ πολλὰ ἀγιονοκηµικά συνέδρια.

Στὸ διετές ἱ. Μνημόσυνο τοῦ συµμετείχεον ἀρκετοὶ ἱερεῖς, µέ προσερχόµενα τὸν Α' Ἀντιπρόεδρο τῆς Π.Ε.Φ.Π., Ἀρχιμ. π. Νεκτάριο Ζιµιότση, ὁ ὁποῖος σὸ κήρυγµά τοῦ ἀναφέρθηκε στὸ μακαριστὸ Γέροντα καί τὸ ἔργο του. Ἐπιμνημόσυνο λόγο ἐκφώνησε καί ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Ε.Φ.Π. κ. Ἀντώνιος Ἀντωνίου. Παρέστησαν συγγενεῖς τοῦ Γέροντα, πολλοὶ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων καί γνωστοὶ του, ἀλλὰ καί ἀρκετοὶ Πολύτεκνοι.

Ἰωάννης Γ. Θαλασσινός, Διευθυντῆς Π.Ε.Φ.Π.

Ἡδὴ βάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δυσμενῇ καί δυσάρεστῃ. Ὁ Θεὸς νά βάλει τὸ χερί Του, µέ τὸν τρόπο ποῦ αὐτὸς ἔρει.

Κατ' ἀρχὴν ἡ σύναξι αὐτῇ γίνεται ἐν μέσω πολλῶν καί ποικίλων διαφορῶν μεταξὺ τῶν αὐτόνωνων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί μεταξὺ Πατριαρχεῖων. Διαφορῶν ποὺ ἔχουν σχέση µέ τήν υπαγωγήν τῶν ῖοιχων στήν δική τους καθεµία (Ἐκκλησίας) ἡ καθεδὸς (Πατριαρχεῖου) ἀρμοδιότητας. Φοβῆµαι µήπως θά εἶναι µία πρῶτης τάξεως ευκαίρια γιὰ τὴν ἐπίλυση (!) τέτοιων διαφορῶν καί θά ὑπάρξει ἵσως ἐνας ὑπόγειος καί ἀκήρυκτος πόλεµος γιὰ τὴν ἐπίλυση αὐτῶν τῶν διαφορῶν. Καί ἔτσι τὰ πνευματικά καί ὁδηγοτικά ἴσως θέµατα, γιὰ τὰ ὁποῖα δέν ἀνελεύθουν, ὅχι µόνον νά µποῦν σὲ δευτέρῃ μοίρᾳ, ἀλλὰ καί νά μπλεχτοῦν ἀκόµη περισσότερο.

Παράξενα ἀκολουτεῖται ὅτι δέν θά κληθῶν ὁλοὶ οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολῖτες. Τὸ χειρότερο ὅµως θά εἶναι ὅτι δέν θά πάρουν τὸν ὁλοῦ ὅσοι τὸ ἐπιθυµοῦν, ἀλλὰ οἱ προκαθηµενοι. Τὸ δὲ ἀκόµη πύό χειρίστο ὁ πύό θά ψηφισοῦν ὁλοί, ἀλλὰ µόνον οἱ Πατριάρχες καί οἱ Ἀρχιεπισκοπικοὶ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Δηλαδῇ, µέ ἄλλα λόγια ἐνέργειες µέ πλήρη διαφάνεια καί δηµοκρατικότητες! Μπάρβαρ µας! Ἀλοιµὸν µας ποὺ κατέληξαν τελικά – ὡ κατέληξαν – ὅτι ταγοί µας ποῦ τόσες ἐλλπίδες στήριζεσ' σ' αὐτούς.

Κι ἐρωτῶ, γιὰτί δέν ἐφαρµόζουν τήν γραµμὴ ποὺ ἀκολούθησαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὁ Πατέρες τῶν πρώτων Οἰκουµενικῶν Συνόδων, στίς ὁποῖες συµμετέσχον ὁλοί, ὁµολ

Αποφάσεις της ΔΙΣ

Συνεδρίασε την 1ην και 2αν Ίου-νίου ή Δ.Ι.Σ. της Έκκλησίας της Ελλάδος διά τήν Μ. Σύνοδον, τό ζήτημα τού μαθήματος τών θρησκευτικῶν καί τήν Κάρταν τού Πολίτου. Παραδέτομεν μέρος τών ἀνακοινωθέντων:

«Η Δ.Ι.Σ. αποφάσισε τήν Τακτική Σύγκληση τής Ίερᾶς Συνόδου τής Ίεραρχίας στίς 4, 5, 6, καί 7 Οκτωβρίου ἐ.ἐ... ὠλοποιεῖ τήν ἀπόφα-σιν τής Ίεραρχίας περί υποβολῆς προτάσεων στά καταρτισθέντα κείμενα τής Ίερᾶς Συνόδου τής Ίεραρχίας τής Ἑλλάδος, ὡς ἀποφάσεις τής Ἑλλάδος, ὡς ἀποφάσεις τῆς Διαρθρό-δοξης Γραμματείας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου... ἐνέκρινε: -τήν πρόταση τῆς Συνδικτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Ἀρρέων γιά τή διεξαγωγή τῆς ΚΗ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέ-ψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν γιά θέματα Ἀρρέων καί Παραθρησκείας στήν 1ερά Μη-τρόπολη Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, ἀπό 31 Ὀκτωβρίου ἕως 2 Νοεμβρί-ου 2016, -τήν χορήγηση 80 ὑποτρο-φῶν, ἐκ τῶν ὧν ὅσων 38 θά δοθοῦν σέ ἑλληνες φοιτητές καί 42 θά δο-θοῦν σέ ἀλλοδαπούς φοιτητές...

Μέ ἐκπλήξη ἡ Δ.Ι.Σ. παρακολου-θεῖ τόν **Υπουργό Παιδείας**, Ἐρευνᾶ καί Ὁρθηκεμάντων κ. Νι-κόλα Φίλη γιά ἀναφέρεται σέ δη-λώσεις του ἀσάφιστικα καί προσο-βλητικά γιά τό μάθημα τών Θρη-

Ἐξώθησις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ περιθώριον;

Ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐταιρείας Ath-ens Pride, ποὺ ὀργανώνει τὰς παρε-λάσεις τῶν ὁμοφυλοφίλων, κ. Ἀντρέα Γκάμπερτ, Ἐθραϊκῆς κατα-γωγῆς, ἔδωκε συνέντευξιν εἰς τήν κ. Ἑλένη Κοροβίτζη εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΙΔΗΣΗ» τῆς 4ης Ἰουνίου 2016. Ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον ἀπό-σπασμα αἱ προθέσεις εἶναι νὰ ὑπάρ-ξη ὡς «γάμος» ὁμοφυλοφίλων, δικαί-ωμα υἰοθεσίας, νομικὴ ἀναγνώρισις «τρίτου φύλου» καὶ νὰ τεθῇ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον:

«-Ποιά αἰτήματα δὲν ικανοποι-ήθηκαν; Τί περιμένετε; -Καθεπὶ ἄλλο ἐκτός ἀπὸ γάμο μὴ βάζει σὲ δεύτερη κατηγορίαν ποιεῖται. Εἶναι μία καραμέλιτσα, γιατί χωρίς γάμο δύο ἄνθρωποι δὲν εἶναι κανονικὸ ζευγάρι μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα. Μία ομάδα ἀνθρώπων, ἐπειθεὶ ταυτίζε-ται ὡς ἐτεροκανονική θά πρέπει νὰ ἔχει πρὸ πολλὰ δικαιώματα ἀπὸ μία ἄλλη; Καὶ δὲν θά εἴμαστε ἀπόλυτα ικανοποιημένοι μέχρι νὰ ἀποκτή-σουμε πλήρη δικαιώματα καί τε-

Σεβ. Δράμας: "Πρέπει νὰ στείλει ὁ Θεὸς ἡγέτη καὶ ὄχι προσκυνημένο στὴ Δύση"

Εἰς ἐκδήλωσην διὰ τὴν Ἄλωσην ὁ Σεβ. Δράμας ἐστειλε μήνυμα πρὸς ὅλους ὅτι ἀπατεῖται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡγέτης, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι εὐσεβὴς καὶ νὰ διαθετῇ ἀδόλοτον φρόνη-μα, ὡς ἐκεῖνον -ὡς προσδεδωμέν-ου Ἱ. Καποδιστριαίου. Ποὺ δὲ εὐσεβὴς ἂν ὄχι εἰς μίαν παράταξιν εὐσεβῶν ἀνθρώπων; Ἀς προσέξουν τὰς δηλώσεις του, ὅσοι εἰς τὰς ἐπο-μέναις ἐκλογαῖς σκοπεύονται νὰ ψηφί-σουν ἀδύους ἡ μασονοκινήτους. Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea.gr τῆς 2ας Ἰουνίου 2016:

«Ἐκδήλωση μνήμης πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακῇ 29 Μαΐου 2016, στήν πόλη τῆς Δράμας, μὲ θέμα τὴν Βασιλίδαν τῶν Πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολη καί τὴν ἐπέτειο τῆς Ἄλωσης... μὲ ὀμιλητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δράμας κ. Παύλου, μὲ θέμα Ἡ Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροῦς, πάλι δικὰ

Ὁ Σεβ. Δημητριάδος κατὰ συνεπισκόπων του;

Εἰς συνέντευξιν του ὁ Σεβ. Δημη-τριάδος ἔδειξε δυσπιστίαν ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῶν ἀποφάσεων τῆς Ίεραρχίας, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πρότασις ἁλλαγῆς εἰς τὰ κείμενα τῆς Μ. Συνόδου τῶν λέξεων «Ἐκκλησία» μὲ τὸν ὅρον «ὁμολο-γία» ὀφείλεται εἰς ἐσωστρέφειαν, τὴν ὅστιον ὅμως ἀντιπροβλάνται καὶ συνεπισκόποι του. Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΜΑΓΝΗΣΙΑ» τῆς 3ης Ἰουνίου 2016:

«Καθὼς συστακὸς ἐμφανίστηκε, μιλώντας στὸ Ράδιο Ἐνα 102,5, ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάσιος, μετὰ καί τὴν κί-νηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ίερᾶς Συνό-δου, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν Ρωμα-σκοδικὴν καί τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας ὡς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὡς δόγματα καὶ αἰρέσεις. Μιλώντας στὸν Πιῶργο

Δύο ἱεραὶ Μοναὶ ταλαιπωροῦνται

Ἀπὸ πολλὰν ἐτῶν ὑπάρχει ἀντι-παθία μεταξύ ἱερῶν Μονῶν καὶ το-πικοῦ Ἐπισκόπου εἰς δύο Ἱ. Μη-τροπόλεις. Ἡ μία ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Λευκάδος. Ἀπὸ τὸ 2008 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ὑποστηρίζει τὴν ἀπομὴν ὅτι ἡ Ἱ. Μ. Φανερωμένης ὀφείλει νὰ μεταρραπῇ εἰς προσκυ-νημα δι' αὐτὸ δὲν συναίνει εἰς τὰ ὅσα προβλέπει ὁ ὑπὸ ἐγκρίσιν κα-νωνιοῦς τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ δὲν ἐπι-τρέπεται ἐκλογὴν ἡγουμενοσυμβου-λίου. Συμφωνῶς μάλιστα πρὸς τὴν ἱστοσελίδα exarsalfmos.gr τῆς 4ης Ἰουνίου 2016 ἀφῆρσε τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ἐπιγνώσαντο ποὺ ἤγουνεν. Ἡ δευτέρα ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ναυπακτοῦ. Ὁ Σεβ. Μη-

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν κ. Πᾶν. Καρμένον

Τοῦ κ. Ἰωάννου Θ. Χαΐνη, Ὁμ. Καθηγ. Ἑ.Μ.Πολυτεχνείου

Κύριε Πρόεδρε τῆς ANEL καί Ὑπουργέ Ἑθνικῆς Ἀμυνας, διδά-σα στήν Ἑφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙ-ΝΗ" στίς 27/5/2016 καί 29/5/2016 τὸ ρεπορτάζ τοῦ δημοσιογράφου κυρί-ου Ἀποστόλου Λακασοῦ ποὺ γράφει σχετικά μὲ τὰ Θρησκευτικὰ ποὺ δι-δάσκονται στὰ σχολεῖα τῆς Β'θμιας Ἐκπαίδευσης, καθὼς καὶ τὸν ἐκκλή-σιασμό τῶν μαθητῶν καὶ τὴν πρωι-νὴν προσευχὴ τῶν μαθητῶν, ἐπι-θυμῶ νὰ ἐκφράσω τῆς ἀκόλουθες σκέψεις καί:

Ὑπάρχει σωρεία εἰσηγήσεων στὸ Ὑπουργεῖο κ. Ν. Φίλη ποὺ πίνειν ὀλό-κληρο τὸ φάσμα τῆς ἐκπαίδευσης ἀπὸ τῆς Α'βάθμιας μέχρι τῆς Γ'βάθ-μιας. Ἡ ἐκ βάθρων ἀναδιάρθρωση τῆς παιδείας, διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ, θέλει μεγάλο χρονικὸ διάστη-μα, συναίνει τῶν κομμάτων καὶ τῆς κοινωνίας, Ἐσιάζω τὴν ἐπιστο-λὴ μου, ἀποκλειστικὰ, σ' αὐτὰ ποὺ ἀνέφερα στήν ἀρχὴ καί κυρίως τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ ὁμολογιακοῦ χαρακτῆρα ποὺ εἶναι

σήμερα νὰ μετατραπῇ σέ μάθημα τῆς Θρησκευτικολογίας. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ποὺ εἰσηγέται ἡ "Ἐπιτρο-πὴ Ἐθνικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Διάλο-γου", κἀνέγραψε ἐκκλησιασμοῦ, πρωινῆς προσευχῆς, πιστεύω δὲν θὰ ἀποτολμήσῃ ὁ κ. Φίλης νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ.

Δὲν θέλω νὰ κἀμνω ἀγályση τὸ πόσο ἀντισυνταγματικὴ εἶναι ἡ ἀντι-κἀτάστασι τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ ὁμολογιακοῦ χαρακτῆρα σέ μάθημα Θρησκευτικολογίας. Ὑπάρχουν ἄλλοι ἀρμόδιοτεροί ἐμοῦ, καί κυρίως συν-ταγματολόγοι, ποὺ ἔχουν ἐκφράσει τὴν γνώμη τους περὶ τῆς ἀντισυν-ταγματικότητας. Ἀπλῶς θέτουμε τὸ Ἄρθρο 3 καθὼς καὶ τὸ Ἀρθ. 16 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος.

Οἱ προβληματισμοί: Εἰδικῶς τὴ Νομοθετικὴ αὐτὴ Διάταξη εἶναι τόσο βεβαίος ὁ κ. Ὑπουργὸς ὅτι τὴν περάσει ἀπὸ τῆ Βουλῆς, μὲ ὀνομα-στικὴ ψηφοφορία, ποὺ θὰ ζητηθῇ; Ἐάν ἔχουμε ἀπώλειες ψήφων

Ὁ πλὴον εὐγενὲς Οἰκουμενιστῆς

Εἰς συζήτησιν Δημοσιογράφου μὲ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης Εἰρηανῶν, τὴν Τετάρτην 1/6/2016 εἰς τὴν τηλεόρασιν Creta, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Εἰρηανῶς εἶπε:

“Ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ σύνοδος δὲν εἶναι Οἰκουμενικὴ, **διότι δὲν με-τέχουν οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες καὶ ὁι Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι παλὰ εἶχαν τὴν συμμετοχὴ ὁλων τῶν Χριστιανῶν, ὁλων τῶν Ἐκκλη-σιῶν.** Μετὰ τὸ 1054 ποὺ ἐγίνε τὸ σχί-σμα, δὲν συμπορευόμενοι ἡ Ὁρθό-δοξὴ Ἐκκλησίᾳ μὲ τὴ Ρωμαιοκαθολι-κή, Γ' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Σύνοδος ὁ δική μας ποὺ θὰ γίνῃ σὲ ἴγια, εἶναι σύνο-δος μόνο τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-σιῶν, ἢ αὐτὸ δὲν εἶναι Οἰκουμενική”.

Με ὅλον τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Σεβασμιωτά-του ἀναφέρομεν ὅτι:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, “Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική”

Ἀνακοινωθέν τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας

Εἰς τὸ πλᾶσιον τῆς ἐβδόμης ἐκτάκτου συνεδρίσεως, συνήλθε τὴν Δευτέραν, 6 Ἰουνίου 2016, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πα-τριαρχείου Ἀντιοχείας καὶ ἀπεφά-σισε τὰ ἑξῆς:

Ἐξετάζοντας τῆς θέσεως τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλη-σιῶν, οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου προέβρισαν στίς ἀκόλουθες παρα-τηρήσεις:

1. διίστανται οἱ θέσεις μερικῶν Ἐκκλησιῶν σέ ὃ, π' ἀφορὰ τὰ θέμα-τα τῆς ἡμερήσιας διατάξεως τῆς Μεγάλης Συνόδου, μάλιστα δὲ κά-ποιες Ἐκκλησίες ἀπορρίπτουν ὀρισμένα κείμενα, στή μορφή μὲ τὴν ὁποία ἐστάλησαν στή Μεγάλῃ Συνόδῳ, διατυπώνοντας τῆς θέσε-ως τους μὲ ρητῆς ἐπίσημης ἀποφά-σεις τῶν Ἀγίων τοπικῶν τους Συν-όδων.

2. μερικεῖς Ἐκκλησίες ἔχουν οὐσιαστικῆς ἐπιφυλάξεις ἐπάνω σὲ ὀρισμένα ὀργανωτικὰ ζητήματα, ποὺ ἀφοροῦν τῇ Μεγάλῃ Συνόδῳ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ οικονομικὸ κόστος καὶ τὸν τρόπο ἐφαρμογῆς τῶν συμφωνηθέντων κατὰ τὴ Σύν-αξιν τῶν Προκαθήμενων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Σαμπεζύ, Ἰανουάριος 2016),

3. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, στήν 1η Ἰουνίου 2016, μὲ συνοδικὴ ἀπόφασιν, ἐκφράζει τῆς ἐπιφυλάξι-ς της καὶ καλεῖ τὴν Αὐτοῦ Παναγιότη-τὰ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην νὰ ἀναβλεπὴ τὴν Μεγάλῃ Σύνοδῳ γὰ μετανγενέστερη ἡμερομηνία μὲ τὴ συνέσηξη τῆς ἀποτελεσματικῆς προετοιμασίας γιὰ αὐτὴν, διότι δια-φορετικὰ δὲν θὰ συμμετάσχει,

4. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἔλα-βε συνοδικὴ ἀπόφασιν στίς 3 Ἰουνί-ου 2016, μὲ τὴν ὁποία προτείνει μία προκαταρκτικὴ συνάντησιν ποὺ νὰ προηγηθῇ τῆς ἡμερομηνίας συν-ελεύσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου, γιὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐκκρεμῶν ὑπὸ-τημάτων καὶ τὴν κατάληξιν σὲ ὁμο-φωνία σχετικὰ μὲ τῆς παρατηρήσεις τῶν Ἐκκλησιῶν στὰ συνοδικὰ κεί-μενα, καθὼς ἐπίσης ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκη νὰ γίνῃ σεβαστὴ ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας καὶ στήν ἀπα-ραίτητὴν συμμετοχὴ ὁλων τῶν Ἐκκλησιῶν στήν ἐν λόγω Σύνο-δον.

Ἐπειδὴ οἱ Ἱεράρχες διαπίστω-σαν τὰ ἑξῆς:

1. Ὅτι οἱ προτάσεις τροποπο-ιῶν καὶ οἱ ἐπιφυλάξεις τῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ἀντιοχείας σχετικὰ μὲ τὸν «Κανονισμὸν ὀργανώσεως καὶ λει-τουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» καὶ τὴ σειρά τῶν ἀποφά-σεων ποὺ ἐλήφθησαν κατὰ τὴ Σύν-αξιν τῶν Προκαθήμενων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ποὺ πραγματοποιήθησαν στὸ Σαμπεζύ μεταξύ 21 καὶ 28 Ἰανουαρίου τοῦ 2016 (σημειώοντες ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἔγγραφα δὲν ὑπεγράφησαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας), δὲν ἔχουν ληφθεῖ ὑπόψη μέχρι σήμε-ρῃς, σὲ ἀντίθεσιν μὲ τῆς συμφω-νηθέντες ἀρχές-θεμέλια στήν κοινὴ Ὁρθόδοξον συνεργασίαν, ποὺ κα-θίσταται ἀπὸ τὸν Μακαριστὸ Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην Ἀθηναγό-ρα Α', ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν προ-παρασκευαστικῶν ἐργασιῶν γιὰ τὴν Μεγάλῃ Σύνοδῳ, οἱ ὁποῖες ἀπαιτοῦν τὴν ὁμοφωνία τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλη-σιῶν σὲ ὅλες τῆς ἀποφάσεις,

ἀπὸ τοὺς 153, στή συγκεκριμένη αὐτὴ Δ'ξη καὶ ἐστὼν τὴν ψήφισαν 150 βουλευτές, τότε τί γίνεται; Μήπως δημιουργεῖται μείζον θέμα γιὰ τὴν Κυβέρνησιν;

Διὰ τὸν κ. Π. Καρμένον, λέγω τὰ ἑξῆς: Τὸ κόμμα του, οἱ Βουλευτές του καὶ οἱ ψηφοφόροι του θέλουν νὰ μετατραπῇ τὸ μάθημα τῶν Θρη-σκευτικῶν ἀπὸ ὁμολογιακοῦ χα-ρακτῆρα σέ μάθημα Θρησκευτικολογίας; Πιστεύω, ἀπ' ὅσα γνωρίζω, ΟΧΙ. Νὰ κοιτάξῃ τὸ συμφέρον του ὁ κ. Πᾶν. Καρμένος, ἀνθρώπος πιστός, καὶ ἂς φροντίσῃ νὰ μὴ δημιουργηθῇ θρησκευτικὴ πλῶση καὶ κοινωνι-καὶ ἀναβρασμός καὶ ἐπὶ πλεόν με-ταξὺ κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Ἀς ἐπισκοπονησῇ ὁ κ. Πᾶν. Καρμένος μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ νὰ τὸν ἐκθέσῃ τὸ θέμα καὶ νὰ μὴ τὴν περι-λάβῃ σὸ ν.σ. αὐτῆς τῆς Δ'ξη. Πι-στεύω, στὸ ν.σ. πρὸς αὐτὸ ὁ κ. Πᾶν. Καρμένος δὲν θὰ ζημιωθεῖ. Εὐτυχῶς ποὺ ἔδω δὲν μᾶς “πιεζεῖ” ἡ Τρόικα! Ὁ δὲ κ. Φίλης ἂς τὸ καταλά-

βει, μὴ φέρνῃ θέματα, ὅπως αὐτό, ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστες καταστάσεις στήν Κυβέρνησιν. Τέλος, σὲ περὶ-πληρωσὴ τοῦ τὸ Σ.τ.ε. θεωρήσει ἀντι-συνταγματικὴ τὴν Δ'ξη αὐτὴ, ἀν ψη-φισθῇ ἀπὸ τὴ Βουλῇ, τὸ τί κατὰστα-σῃ ἔχει νὰ ἐπακολουθήσῃ στήν ἐκπαίδευση, μὲ τὰ βιβλία τῶν θρη-σκευτικῶν, ἀντικατάστασι αὐτῶν κ.τ.λ. θὰ εἶναι χασομὴ.

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἀξίετιμ κ. Χαΐνη, δύναται νὰ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πι-στός, ὅταν οἱ μοῖα ἀπὸ τὴν παράτα-ξιν του ἐνψήσιασιν τὸ «σύμφωνον συμβιβαστικόν», ὃν ὁ ἴδιος ἀποσιώζε-ται «νῆπτον τὰς χεῖρας σου, Ὑπεύθυ-μίζομεν ὅτι ἐξήγησε τὴν παρατίθειαν Ἀνακληρωτοῦ Ὑπουργοῦ, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶπεν ὀνομάσει τὰ Σκόπια ὡς «Μακεδονία»; Νά καταμετρήσω-μεν πόσας ὑπογραφὰς ἔχει κάνει στριζὼν τὴν ἄδων Κυβέρνησιν καὶ ὅτι συμπτράτει εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Πατρίδος;

Ὁ πλὴον εὐγενὲς Οἰκουμενιστῆς

τὴν Ἀποστολικὴν Παραδοθεῖσαν Πί-στιν καὶ ὀφείλει νὰ διηγήσῃ τοὺς Παπικοὺς πρὸς αὐτήν. Νά ἐπιστρέ-ψουν εἰς τὴν Ἀγιοπαιτερικὴν ἀλήθει-αν, νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν πνευματικὴν σύγχυσιν τῆς ἐποχῆς μὲς ὅλοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν κλιθὼν τῆς σωτη-ρίας, τὴν κατέχουσιν τὴν Ἀποστολι-κὴν καὶ Πατερικὴν παράδοσιν, ζη-τοῦν νὰ εὗρουν πνευματικὸν ἐρει-σμα καὶ γαλήνην ψυχῆς. Εἰνόητος ἡ ἀπογοήτευσις τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μὲς ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου. Αὐτὴν τὴν παράδο-σιν παρέλαβεν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πα-τέρας τῆς Ἐκκλησίας μὲς, τοὺς μάρ-τυρας, τοὺς ὁμολογητάς, τοὺς ὁσί-ους; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Αὐτὴ μὲς κατέλαβε καὶ διερωτώ-μεθα: Διήλυνε ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι **«ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ σύνοδος**

δὲν εἶναι Οἰκουμενικὴ, διότι δὲν μετέχουν οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες». Πι-στεύει ὡς Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης ὅτι οἱ Παπικοὶ ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μυστικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅρα εἶναι Μία. Λυπούμεθα ἐὼν προσπαθὴ νὰ παραδόσῃ εἰς τοὺς νεωτέρους αὐτὴν τὴν ἀπομνην εἶναι φανερόν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἐτεροδιδασκα-λία, ἔξῃ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖ-οι διακηρύξαν ὅτι καθε ἐπέμβασις εἰς τὰ παραδοθέντα ἐκ τῶν προφητῶν-ων δεσπονημένων Οἰκουμενικῶν Συν-όδων συνιστᾷ ἀρεῖαν καὶ ὄβριον.

Ὁ Ἅγιος Ἐρραῖα ὁ Σύρος διαλα-λεῖ: «Ἐάν γάρ τὴν ἀλήθειαν κρύψο-μεν, οὐδὲν διαφερόμεν τῶν ψευδο-προφητῶν, οἱ ἐπ'αὐτὸν τὸν λαόν, τὰ καταδόματα ἐκίστω λαλοῦντες. Οἱ δὲ τοῦ Θεοῦ Προφῆται, τὴν ἀλήθειαν κηρύσσοντες, ἐμίσουντο καὶ ἀπεκτεί-νοντο».

Ἐξώθησις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ περιθώριον;

θεῖ σὲ ἓνα σύντομο χρονικὸ διάστη-μα πρὶν ἀπὸ τὴ συνέλευσιν τῆς Με-γάλης Συνόδου, ὥστε νὰ συμπερι-ληφθεῖ στὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», δὲν ἔχει ἐτοιμασθῇ καὶ δὲν ἔχει, ἕως τῶ-ρα, ἐκφρασθεῖ ὁμοφώνως εἰς πρὸς τὸ περιεχόμενό της.

9. Ὅτι τὸ ζήτημα τῆς παραβία-σις ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ἱεροσο-λυμητῶν ἔχει λάβει μίαν ἀνσηματική καὶ ἐπικίνδυνη διάστασι ἐξαιτίας τῶν ἱσχυρισμῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, στήν ἀλληλογραφία του μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ὅτι καὶ ἄλλες περιοχῆς τῆς κανο-νικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύ-σιας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ὑπάρχοντι στὸ Πατριαρχεῖο Ἱερο-σολύμων.

6. Ὅτι τὸ κείμενο «Τὸ Αὐτόνομον καὶ τὸ πρότος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ» ἀπαίτει τὴν ὁμοφωνία σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενό του, προκειμένου νὰ συμπεριληφθεῖ, στήν τελικὴ του

εἰς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἀντιοχείας, τῆς μητροῦ τῶν Χριστιανῶν

3. Ὅτι τὸ κείμενο «Ἡ Ὁρθόδοξος Διοανορά» ἔχει συμπεριληφθεῖ στήν ἡμερήσια διάταξί τῆς Μεγά-λης Συνόδου, χωρὶς καμία ἀξιολό-γησιν τῆς λειτουργίας τῶν Ἐπισκο-πικῶν Συνελεύσεων, ἀγνωστὰς

μορφῇ, στήν ἡμερήσια διάταξί τῆς Μεγάλης Συνόδου,

7. Ὅτι ἡ ἔλλειψη πραγματικῆς καὶ οὐσιαστικῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στίς προ-παρασκευαστικὰς ἐργασίας, ἡ ἀργὴ λειτουργία τῆς Γραμματείας καὶ ἡ ἔλλειψη σαφηνείας σχετικὰ μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν συνεδρισεῶν τῆς Μεγάλης Συνόδου καὶ τὸν τρό-πο διαχειρίσεως τῶς, ὡς ἔχει ἐπι-κρατήσῃ κατὰ τὴν τελευταία προ-παρασκευαστικὴ φάση, πράγμα θὰ μποροῦσε νὰ ὀδηγήσῃ σὲ παραπιστώσεις Συνοδικῆς συζήτη-σεως.

8. Ὅτι ἡ πρόσφατὴ ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στίς 31 Μαΐου τοῦ 2016, ποὺ προ-τείνει τὴν ἀναβολή, γιὰ μετὰ τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἀναζή-τησης λύσεως σχετικὰ μὲ τὴν δια-φορὰ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύ-μων, παραθεωρεῖ τὴν πρωτοβου-λία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου (5 Ἀπριλίου 2016) καὶ τὴν ἀναπό-κρισιν τῆς Ἀντιοχείας σὲ αὐτὴν καὶ παραθεωρεῖ τὴν σημασία τοῦ ζητή-ματος καὶ τῆς ἐπιπτώσεως ποὺ ἔχει στήν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὼς ἡ Σύνοδος αὐτὴ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἐνῷ συνεχίζεται ἡ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοι-νωνίας μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλη-σιῶν, λόγω τοῦ εὐχαριστιακοῦ χα-ρακτῆρα τῆς Συνόδου. Ἐπιπρο-σθέτως, ἡ ἐκδόσις τῆς ὡς ἄνω ἀπόφασιν μαζί μὲ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Σύνοδος εὐρίσκεται ἐπὶ θύρας θέ-τει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας ἐνῶπιον μίας καὶ μοναδικῆς ἀπα-ρόδεκτης ἐπιλογῆς, ἡ ὁποία συνί-σταται στὸ νὰ πάρει μέρος στήν Μεγάλῃ Σύνοδῳ χωρὶς ὅμως νὰ δύναται νὰ συμμετάσχει στὴ θεία Ἐυχαριστία, λόγω τῆς ἀποτυχίας ἐξεύρεσης ὀριστικῆς λύσεως στὴ συν-

Ἡ Ἁγία Σοφία μετατρέπεται εἰς Τζαμί!

Γράφει ὁ κ. Μανώλης Β. Βολουδάκης

Σύμφωνα μὲ δημοσίεμα τῆς "Daily Sabah", τὸ TRT Diyanet, ὁπ-λοδία ἡ Τουρκικὴ Ραδιοφωνία καὶ Τη-λεόρασις (TRT), ξεκινάει ἐνα ραδιο-τηλεοπτικὸ πρόγραμμα μὲ ὄνομα sahur (γεῖμα πρὶν τὴ